

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА БАРД ПРЕДСТАВЯ:

ТОМ КЛАНСИ

ПОЛИТИКА

Поразителен реализъм в интерпретацията на
съвременните геополитически събития.

Ню Йорк Таймс

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА БАРД

**ТОМ КЛАНСИ, МАРТИН ХАРИ
ГРИЙНБЪРГ
ПОЛИТИКА**

Превод: Крум Бъчваров

chitanka.info

Президентът на Русия неочаквано умира, без да остави пряк наследник и в резултат се образува политически вакуум. Страната е в хаос. Военните, мафията, КГБ и още няколко фракции се домогват до властта.

Кой ще поеме управлението?!

Следват серия от зловещи терористични атентати в Русия и Щатите, които целят провал на обединените дипломатически инициативи на двете свръхсили.

Светът е изправен пред криза.

БЛАГОДАРНОСТИ

Бих желал да благодаря на Джеръм Прайслър за неговия безценен принос за подготовката на ръкописа. Искам също да изкажа признателността си за помощта на Мартин Х. Грийнбърг, Лари Сегриф, Денис Литъл, Джон Хелфърс, Робърт Йоделман, Том Малън, на прекрасните хора от „Пътнам Бъркли Груп“, сред които Филис Гран, Дейвид Шанкс и Том Колгън, на Дъглас Литълджонс, Франк Бусмън и другите момчета от „Ред Сторм Ентъртейнмънт“. Както винаги, благодаря на Робърт Готлиб от агенцията „Уилям Морис“, мой агент и приятел. Но тъкмо вие, читатели мои, ще прецените доколко успешен е бил съвместният ни труд.

Том Кланси

1.

КРЕМЪЛ, МОСКВА

24-ТИ СЕПТЕМВРИ 1999 Г.

Главоболия, водка и аспирин — аспирин, водка и главоболия.

Тази комбинация би била пагубна за всеки друг. Президентът Борис Елцин обаче разтриваше слепоочието си с една ръка, а с друга тъкмо слагаше в устата си три таблетки.

Пресегна се към чашата на бюрото, отпи голяма глътка, после започна да брои наум до трийсет, като жабуркаше водката в устата си, за да разтвори аспирините.

Двайсет и осем, двамайт и девет, преглътване. Президентът остави чашата, сведе глава, притисна очите си с длани. И зачака.

След малко болката се поутоложи. Но не толкова, колкото предишните дни. Не можеше да става и сравнение. И продължаваше да се чувства замаян. Скоро щеше да му се наложи да прибави към домашния си цяр още една таблетка. Четири наведнъж. А можеше и да експериментира. Да увеличи водката. Така положението определено щеше да стане приемливо. Но пък човек трябваше да си зададе някои въпроси. Можеше ли да поема свръхдоза аспирин и алкохол? И до какво щеше да доведе това? Всъщност вече знаеше отговора. Навярно накрая отново щеше да включи телевизора и да се види как идиотски танцува под звуците на рокендрол в края на кампанията, излагайки се пред цял свят като пиян тийнейджър.

Седеше на бюрото си със затворени очи. Завесите бяха спуснати, за да спрат слънчевите лъчи, които нахлуваха над високата източна стена на Червения площад. Чудеше се как ли се отразяват главоболията, виенето на свят и ранното утринно пиене върху общото му здравословно състояние. Със сигурност зле. А защо да не мисли по-мощно за смисъла на тези неща? Ако, както смяташе той, властта на пряко избрания президент в модерния свят беше предимно

символична, как можеше да се изтълкува влошаващото се състояние на човека, заемащ този пост? Човекът, който преди да вземе поста никога не бе боледувал — и никога не беше пил през деня — сега не изпитваше никакво желание за секс, а всяка сутрин се събуждаше с неустоим копнеж за чашата с водка. И вече бе прекарал прекалено много време под хирургическия скалпел. Той разсеяно потърка белега от последната операция за поставяне на байпас.

Изпъна се и отвори очи. Книжните лавици срещу бюрото му бяха двойни и трептяха. Дълбоко си пое дъх, премигна два пъти, но погледът му остана разфокусиран. Мили Боже, чувстваше се в опасност. Знаеше, че до голяма степен това се дължи на необходимостта да се справи с Корсиков и Педаченко. Особено с втория. От известно време той заразяваше народа с реториката си... и тази зараза се разпространяваше още по-бързо, откакто Педаченко се сдобил с телевизионен подиум, от който да излага екстремистките си възгледи. Какво би станало, ако се влошеше положението в южните селскостопански райони? Това беше едно от нещата, във връзка с които Педаченко плюеше срещу разлагащото влияние на западняшките долари и предупреждаваше за заплахата, която според него представляваше за руските интереси НАТО. За публиката му това бяха абстракции. Но гладът бе друг въпрос. Разбираха го всички. И успокоителните думи на политическите му съперници нямаше да са в състояние да го уталожат. Педаченко беше хитър и гъвкав. Знаеше кои копчета да натиска. И притежаваше неустоимо обаяние. Ако пророкуванията му за слаба реколта се сбъднеха дори в минимална степен...

Елцин сподави тази мисъл преди сама да успее да се доразвие. Завъртя капачката на бутилката и я прибра в най-долното чекмедже на бюрото. Всеки момент щяха да започнат да премигват лампичките на телефона. Помощниците му щяха да пристигнат с папките си и да го информират за развитието на събитията. Щяха да го натоварят с безброй проблеми, много от които изискващи незабавната му намеса. Щяха да му натрупат цял куп документи за прочит и подпис.

Трябваше да се стегне.

Той изпъна крака, отблъсна стола назад и се изправи. Лавиците отново се раздвижиха пред очите му. Елцин се подпря на ръба на бюрото и зачака. Този път зрението му не се проясни. Почака още

малко. Започна да се поти, догади му се и му се зави свят. Сърцето му къртеше в ушите. Яката на ризата внезапно му се стори прекалено тясна. Сякаш в стаята нямаше въздух.

Какво му ставаше?

Той протегна ръка към телефонния пулт с мисълта, че трябва да отмени ангажиментите си за следващите няколко часа. Нуждаеше се от почивка.

Но преди да успее да натисне бутона на интеркома, болката разцепи главата му с ослепителна, мъчително бяла мълния, която го накара да залитне назад с разширени и изцъклени очи, импулсивно вдигнал ръце към слепоочията си, сякаш за да не им позволи да се пръснат. С ужасен стон Елцин буквално се хвърли през бюрото към телефона.

Все още се опитваше да го достигне с пръсти, когато започна пристъпът. Той безпомощно размаха ръце, после се претърколи на пода и изпадна в неконтролируеми гърчове.

Когато след десет минути влезе секретарката му, Елцин вече изпадаше в кома.

Два часа след това президентът на Руската федерация беше мъртъв.

2.

САН ХОСЕ, КАЛИФОРНИЯ

6-ТИ ОКТОМВРИ 1999 Г.

Дълго време Роджър Гордиън се чувстваше неудобно да поставят пред името му определението „проницателен“, когато говореха за него в медиите или го представяха на лекции и делови срещи. Но постепенно проумя, че всеки получава някакъв етикет и че някои етикети са по-полезни от други. Големите клечки от Конгреса не караха доказаните проницателни личности да се мъчат по чакалните пред кабинетите им. Военните снабдители обръщаха на идеите им по-сериозно внимание, отколкото на предприемач с репутация на обикновен, не особено интелигентен човек, убеден в силата на труда и получил възпитанието си в Уисконсин. И начинът, по който се възприемаше самият той, и онзи, по който го възприемаха другите, бяха верни посвоему. Гордиън използваше онова, което най-добре служеше на целите му.

Това изобщо не означаваше, че е склонен към фалшива скромност. Той се гордееше с успеха си. Трябваша му само пет години, за да превърне „Тек-електрик“ от губеща фирма за електроника, каквато я бе купил на безценица през 1979-та, във водещ производител на компютърни продукти. Още в началото на осемдесетте компанията му, преименувана в „Ъплинк Интернешънъл“, беше станала основен държавен доставчик, специализиран в техника за спътниково разузнаване. Към края на десетилетието сериозните му инвестиции в изследователска дейност и развитие и ангажиментът му да разработи цялостна разузнавателна система за разрастващата се военщина на епохата бяха довели до появата на „ГАПСФРИ“, най-бързата и точна разузнавателна апаратура на световния пазар, и на най-модерната насочваща система за ракети. И всичко това още преди да започне да създава дъщерни компании...

И все пак всичко зависеше от гледната точка. Въпреки двайсетте години професионални успехи, бракът очевидно още не му се удаваше. Или пък бе объркал нещо още в самото начало, както смяташе жена му Ашли.

Той тежко въздъхна и погледна огромния тъмнокафяв плик, пристигнал на бюрото му с обичайната купчина ежедневници. Пликът идваше от рекламната фирма, подготвяща материалите за последния му проект „Уърлд Линк“, и несъмнено съдържаше предварителни технически подробности, които трябваше да прегледа. И на това щеше да му дойде редът. Първо обаче беше черното му кафе, боровинковият сладкиш и сутрешният вестник.

Гордиън извади от купчината „Ню Йорк Таймс“, отдели прегледа на световните събития и прегледа съдържанието. На страница А36 откри статия на Александър Нордстръм. Отхапа парче от сладкиша, отпи от кафето, остави чашата, внимателно избърса пръстите си със салфетка и започна да прелиства вестника.

В интервюто, което бе дал за телевизията предишната седмица, го бяха попитали дали прекарва дните си в огромен електронен контролен център, заобиколен от стени, покрити с премигващи компютърни екрани, с помощта на които да наблюдава световните събития по Си Ен Ен и сателитните информационни канали като някой технократски Голям брат. Той беше признал, че е страстен почитател на печатните новини въпреки собствения си принос и твърдата си вяра в модерните информационни и комуникационни средства. Репортерът бе хвърлил към камерата скептичен и леко обвиняващ поглед, сякаш за да покаже на публиката, че Гордиън ги поднася. Но Роджър знаеше, че е безсмислено да се опитва да го убеждава в противното.

Докато търсеше статията на Алекс, средните две страници се плъзнаха в скута му и после на килима. Гордиън се наведе, за да ги вземе, и едва не бутна кафето. Вдигна страниците и ги пхна на мястото им. Обърна ги наопаки.

„Доообре — помисли си той. — Като говорехме за гледната точка, за да попълним списъка с личните ми недостатъци, можем да прибавим и абсолютната ми и безнадеждна несръчност.“

Трябваше му още цяла минута, за да успее окончателно да се пребори с вестника. Накрая откри статията на Нордстръм.

РУСКАТА УПРАВЛЯВАЩА ТРОЙКА

МОЖЕ ЛИ ТРИГЛАВОТО КУЧЕ ДА ОЦЕЛЕЕ СЛЕД СОБСТВЕНИТЕ СИ УХАПВАНИЯ?

ОТ АЛЕКС Р. НОРДСТРЪМ МЛ.

Западните наблюдатели смятаха, че през седмиците след ненадейната смърт на руския президент Борис Елцин сблъсъкът между враждуващите политически сили е почти неизбежен. Мнозина се опасяваха от преврат, подобен на онзи, извършен от старата гвардия на комунистическата партия, който сложи край на Горбачовата ера през 1991 г. Кризата обаче беше предотвратена — някои биха казали „отложена“ — с образуването на сегашното временно правителство. Но дали войната в Кремъл е станала по-малко вероятна сега, когато Владимир Старинов изпълнява длъжността президент и Аркадий Педаченко и Андрей Корсиков приеха да поделят властта с него за неопределения период, докато бъде вдигнато извънредното положение и стане възможно провеждането на демократични избори? На Запад отново има хора, които смятат, че не е възможно — има и такива, които виждат в дълбоките противоречия между тримата лидери зараждането на народно въстание.

Симптомите наистина са очевидни. Въпреки че бившият вицепрезидент Старинов е доказал качествата си на ловък политик, позицията му е отслабена заради близката му връзка с Елцин, чиято популярност сред руския народ залязваше. Обременен с проблеми, вариращи от критичния недостиг на зърно до епидемичния бум на СПИН-а и наркотиците, Старинов попадна под ударите на растящото недоволство в страната. Междувременно, въпреки официалните изявления за обратното, източниците в Москва съобщават, че основният му противник Педаченко, който оглавява националистката Партия на честта и земята, отказвал да се срещне със Старинов в

продължение на седмици, като се позовавал на взаимната им заетост.

Педаченко наистина беше зает. Той използва по необичаен за него начин медиите, за да застане в центъра на политическата сцена и да призове за приемане на екстремистките му възгледи, които са неприкрито антиамерикански и обръщат поглед назад към „доброто старо време“ на комунистическата власт. Докато напрежението между Педаченко и Старинов като че ли води към конфронтация, Корсиков, стар апаратчик, ползващ се със силната подкрепа на руската армия, изглежда, се задоволява да стои зад кулисите в очакване да види кой от двамата ще остане прав, когато прахът се разнесе.

Можем само да се чудим как се очаква тези временни политически съюзници, неспособни да надмогнат караниците, когато се озоват в една и съща стая, да стигнат до единодушие по основните въпроси на националната и външната политика, които ще се отразят на бъдещите отношения на Русия с Америка и с другите световни сили. Сред целия този възел от съмнения е ясно едно: президентът на Съединените щати бързо трябва да протегне ръка на Старинов, чиито реформаторски идеи, отдаденост на икономическата реформа и здрави връзки със Запада представляват най-ясната линия на приемственост с предишното управление. Почти е сигурно, че без доверието, което ще му донесе тази подкрепа, Старинов ще стане изкупителна жертва на олтара на руската политика. И все пак Белият дом проявява типичната си нерешителност...

Гордиън се намръщи и остави вестника. Вярваше на външнополитическия си консултант да не предприема нищо. Специалист по история и политика, Нордстръм притежаваше опасната дарба да предвижда политически събития чрез анализ на миналото на държавата и на личното минало на участниците в тях.

„Да не споменаваме за умението му да ми разваля сутрините“ — помисли си Гордиън.

Е, това не беше съвсем честно. Всъщност той вече беше получил анализа на Нордстръм за положението в Русия лично от него... в края на краищата, нали тъкмо затова му плащаше. Но му стана неприятно, че Алекс толкова публично изразява песимизма си, като се имаше предвид, че следващия месец щеше да започне изграждането на новата наземна станция на „Уърлд Линк“ в Калининград... и особено в светлината на предстоящото посещение на Старинов във Вашингтон.

Гордиън вдигна кафето към устните си, разбра, че е изстинало, и го остави. Голяма работа — до края на деня му предстояха още много кафета.

Отърси се от мрачното си настроение и протегна ръка към телефона, като си мислеше да се свърже с Дан Паркър, за да получи актуална информация за реакцията на Белия дом към молбата на Старинов за селскостопанска помощ. След това щеше да се срещне със Скъл и Тарбек и да чуе тяхното виждане за нещата.

Вдигна слушалката.

Беше 09:00 — време да се хваща за работа.

3.

КАВКАЗ

БЛИЗО ДО КАСПИЙСКО МОРЕ

РУСИЯ, 10-ТИ ОКТОМВРИ 1999 Г.

Мелницата мълчеше.

През половинвековния си живот Вели Газон отлично беше научил чудовищните неща, на които бе способна враждебната природа. Само преди шест години загуби двамата си сина по време на холерната епидемия, две десетилетия по-рано земетресение отнесе жена му, наводненията бяха опустошили част от фермата му. Бръчките по лицето му сами говореха за тежките времена, които беше преживял. Мрачните гълбини на очите му обаче показваха жаждата за оцеляване, въпреки ужасните загуби.

Не се нуждаеше от физически удобства, не смяташе и че изобщо са потребни някому. Този начин на мислене му беше чужд — просто не можеше да го разбере. По произход от аланските племена, обработвали земята в продължение на векове, той притежаваше вродената вяра, че е достатъчно да работиш и да постоиш с достойнство. Оплакванията или стремежът към повече можеха само да донесат някому проклятие и да предизвикат света отново жестоко да демонстрира мощта си.

И все пак днес, застанал наред пустия силос, някога пълен с пшеница, сред огромната, неподвижна конструкция от елеватори, конвейери, машини за чистене на зърно, валяци, сита...

Днес той изпитваше гняв. И страх.

Ужасен страх.

Той силно дръпна от ръчно свитата си цигара, задържа за миг дима в дробовете си и го изпусна през носа си. Семейството му въртеше мелницата още от времето на съветското управление и

колхозите и беше получило пълна собственост над нея при разпродажбата на държавните фабрики. С общи средства Вели, брат му и братовчедите им многократно бяха изплатили на корумпирани чиновници стойността на престарелите машини — и някак си, дори по време на най-тежките от предишните зърнени кризи, бяха успели да продължат работа.

Но сега... сега мелницата мълчеше и складовете ѝ бяха празни. Вагоните, които бяха докарвали зърното от фермите, а после транспортираха пълните с брашно чували до складовете в северните райони, стояха неподвижни и със студени двигатели на приемателната станция под сивото октомврийско небе.

Нямаше зърно.

Никакво.

Черноземът, плодородната черна почва, давала реколта и през най-опустошителните катастрофи, сега не бе родил нищо. През август, когато растежът на пшеницата беше спрял, пристигналите от столицата представители на министерството на земеделието изследваха почвата и обясниха, че е замърсена. Била преизползвана, така казаха. Дъждовете я били напоили с отрови. Но не казаха тия бюрократи, че преизползването е станало по заповед на собственото им министерство по времето, когато то определяше задължителни зърнени квоти и ръководеше разпределението на добивите. Не казаха, че водата е замърсена от отпадъците, изхвърляни от държавните химически и военни заводи.

А преди да си тръгнат не казаха и дали има някакъв начин стореното да се поправи навреме за следващата или по-следващата сеитба.

Навярно вече беше прекалено късно.

Сега мелницата мълчеше.

Мълчеше като гроб.

Нямаше зърно.

Вели наплюнчи палеца и показалеца си, угаси цигарата и прибра фасата в джоба на ризата си. По-късно щеше да смеси недопушения тютюн с този от други фасове и да направи нови цигари, за да не губи нищо.

Нямаше зърно.

Нито в неговото село, нито в съседните. Никъде по нивите между Черно и Каспийско море.

А това означаваше, че скоро...

Ужасно скоро...

Русия щеше да изобилства единствено на виковете на гладните и умиращите.

4.

БЕЛИЯТ ДОМ

ВАШИНГТОН

26-ТИ ОКТОМВРИ 1999 Г.

— В Русия хлябът е всичко — каза Владимир Старинов на много добър английски, но все пак с акцент. — Разбирате ли?

Президентът Балард се замисли над думите му и отвърна:

— Мисля, че да, Владимир. Поне доколкото ми позволява постът ми.

И двамата замълчаха за миг.

Бяха се оттеглили в голямата заседателна зала с дървена ламперия в дъното на коридора, водещ до Овалния кабинет, нетърпеливи да изгледят договора за спешна селскостопанска помощ преди официалния обяд с лидерите на Конгреса. На масата до Старинов седяха неговият министър на вътрешните работи Йени Башкир, известен като яростен поддръжник на комунистите, и Павел Мозер, висш член на Съвета на федерацията. До Балард седяха вицепрезидентът Стивън Хюмс, министърът на земеделието Каръл Карлсън и външният министър Орвъл Боумън. На отсрещния край на масата седеше един от преводачите на Белия дом, Хейгън, който и изглеждаше, и се чувстваше излишен.

Старинов погледна президента. Широкото му, кръгло лице беше сериозно, сивите му очи гледаха твърдо иззад телените очила.

— Искам да подчертая, че говоря буквално — каза той. — Най-важното за американските гласоподаватели е да имат възможности за избор. Ако цените и доходите са стабилни, възможностите за избор се увеличават и те преизбират политиците. Ако в икономиката се наблюдават колебания, възможностите се ограничават и лидерите се заменят с други. Но руският народ има по-същностни потребности.

Той не се тревожи какво ще яде, а дали изобщо ще яде. — Старинов замълча и дълбоко си пое дъх. — Навярно най-добрият начин да илюстрирам всичко това е да използвам изключението. Някога виждали ли сте ресторанта на „Мақдоналдс“ в Москва? Хората пестят месеци наред, за да заведат семействата си там... онези, които имат работа, разбира се. Стоят на опашка цели часове, за да се доберат до вратата, сякаш води към някакво непознато и невъобразимо прекрасно място. И в известен смисъл наистина е така. За тях това е проява на разточителство. Нещо, което рядко могат да си позволят. А онези, които не живеят в столицата и които често остават без работа, дори не могат и да мечтаят за това място. Разбирате ли? Те могат да си позволят единствено хляб. Без хляб милиони ще останат без храна. Абсолютно никаква. Децата им ще умрат от глад. И справедливо или не, гневът им ще се насочи срещу техните лидери.

Балард се наведе напред, опрял лакти на масата и подпрял брадичката си с пръсти.

— И най-вече, струва ми се, срещу лидера, който се обръща към Съединените щати за помощ и се връща с празни ръце.

Погледите им се срещнаха.

— Да — отвърна Старинов. — Той наистина може да изглежда безполезен. А за съжаление в правителството има елементи, които продължават да изпитват към вашата страна враждебност, останала от времето на Студената война, хора, които с удоволствие ще използват такъв неуспех, за да подстрекават руския електорат и да си извоюват по-стабилни позиции.

„Туш — помисли си Балард. — Всички плачем за едно и също.“

Той се обърна към министъра на земеделието Карлсън.

— Каръл, каква помощ можем да окажем и колко бързо сме в състояние да реагираме?

Еlegantна, петдесет и пет годишна, с неизтощима енергия и стройна фигура на десет години по-млада жена, тя замислено прехапа устни, като се престори, че бързо пресмята наум. Всъщност двамата с президента бяха разработили целия сценарий предварително. Балард харесваше, уважаваше и най-важното, имаше нужда от Старинов като съюзник. Беше готов да направи всичко необходимо, за да увеличи популярността му и да го задържи на сегашния му пост. И без да е прекалено циничен, идеята да нахрани гладуващите бебета му

допадаше. Но бе под достойнството му да използва храната като лост в текущите търговски преговори и спогодби за разоръжаване.

— Разполагаме с достатъчно резерви, за да осигурим поне сто хиляди тона пшеница, овес и ечемик и малко по-малко царевица — след достатъчно продължителен според нея размисъл отвърна тя. — Що се отнася до сроковете, предполагам, че ще успеем да пратим първите доставки след месец. Разбира се, ако успеем да убедим Конгреса.

Балард кимна и насочи вниманието си към вицепрезидента.

— Стив, ти какво ще кажеш за финансовата помощ?

— Досега препоръчвах отпускането на заем от триста милиона долара като част от цялостен пакет. Реалистично погледнато, навярно сме в състояние да осигурим половината от тази сума при стриктни условия за използването и изплащането ѝ.

— Според мен най-трудното ще е разпределението на храните — каза външният министър Боумън. — Дори ако участието на американски части се сведе до минимум, всички се опасяват от нова ситуация като онази в Сомалия.

Всички в залата разбираха, че това е деликатен термин за положение, при което американските войници са принудени да отблъскват със сила тълпи, опитващи се да откъснат стоката от камионите и зърнените складове.

Башкир остро погледна Боумън. Строг мъж на средна възраст, чиято тъмна кожа и тежки плоски черти говореха за далекоизточния му произход, в дипломатическите кръгове той беше известен като лично лоялен на Старинов, макар и откровено критичен към прозападната му политика.

— При цялото ми уважение, господин министър, моето правителство е напълно способно да разпредели храните веднага след пристигането им между собствените си граждани — отвърна Башкир. — Не виждам основание за пряко участие на вашата армия.

— Всъщност аз разсъждавах от гледна точка на по-мощна програма за изхранване на световното население — обясни Боумън малко притеснено. — Ако ООН помогне, както очакваме, най-вероятно ще бъдем помолени да пратим наши сили, като част от многонационален корпус за борба с бедствията. Ще ни е много трудно да откажем.

Башкир се размърда на стола си, но не каза нищо повече.

Забелязал вдървената му поза, Балард реши, че е време да се намеси и да облекчи напрежението.

— Защо не се занимаваме с този въпрос, когато опрем до него? — каза той и разтегли уста във вариант на приятелската усмивка, която му служеше толкова добре по време на предизборната кампания. Президентът си погледна часовника, после отново се обърна към вицепрезидента. — Преговорите ни с Конгреса започват след по-малко от половин час. На кого можем да разчитаме за подкрепа?

— Позициите на сенатор Сомърс от Монтана изглеждат доста силни — отвърна Хюмс. — Той е водеща личност в комисията за международни връзки и изпитва огромно възхищение от усилията на министър Старинов да защити и продължи жизненоважните икономически реформи.

„Да не споменаваме факта, че през последните три години житната реколта в щата му беше огромна“ — помисли си президентът.

— Ами другата страна?

— Сенатор Делакроа със сигурност ще се противопостави. Но по този въпрос собствената му партия ще се разцепи и се съмнявам, че ще направи нещо повече, освен да мърмори.

Президентът Балард кимна и каза:

— Добре, мисля, че всички сме готови за обед. Надявам се, че от присъстващите не само аз вярвам в добрите ни перспективи.

Старинов се усмихна.

— Благодаря ви, приятелю. Аз също съм изпълнен с увереност — и във вашето ръководство, и в щедростта и състраданието на народа ви.

Той се пресегна над масата, стисна ръката на президента и силно я разтърси.

С безизразно лице Башкир мълчаливо и студено ги наблюдаваше.

5.

КАЛИНИНГРАД

26-ТИ ОКТОМВРИ 1999 Г.

Грегор Садов се промъкваше в мрака като крадец. Но не беше такъв. Не и този път. Сега групата му имаше по-важна задача.

Целта им се мержелееше в тъмнината пред тях. Ниска сграда, не повече от триетажна, но въпреки това заемаше по-голямата част от пресечката. Това бе склад със сервизни входове от всички страни и рампа почти на цялата задна страна. В по-добри времена имаше две смени работници, които внасяха хранителни стоки в склада и ги товареха на камионите, които се точеха в постоянен поток.

Но сега времената не бяха такива. Напоследък складът беше полупразен и хората работеха само на една смяна — а тя трябваше да пристигне след цели три часа.

Грегор вдигна ръка. Сенките на хората му замръзнаха в очакване на следващата му заповед.

Садов се усмихна сам на себе си. Групата му бе нова, но се усъвършенстваше. След месеци на усилен тренировка четиримата оцелели до този момент наистина бяха обещаващи.

Без да престава да се усмихва, той спусна ръка към колана си и откопча очилата за нощно виждане. През последните седем нощи Грегор беше наблюдавал склада, като разчиташе времето за обходи на пазачите, преценяваше силите и разработваше плана си.

Пазачите бяха четиринайсет: десетима постоянно обикаляха в и около сградата, а останалите наблюдаваха от покрива. Изобщо не се криеха. Собствениците на склада не искаха пазачите им да заловят никого — искаха да подплашват крадците и затова съвсем осезаемо да заявяват присъствието си.

Всички пазачи бяха въоръжени с пистолети с малък калибър и с АК-47. Грегор бе сигурен, че в някой шкаф в сградата е заключено и

оръжие за борба с масови безредици, но това изобщо не го интересуваше. Ако с хората си се окажеше в такова положение, че пазачите да стрелят по тях, акцията им беше провалена.

Не, оръжието не бе основната му грижа. Грижата му бяха групите К-9: по един пазач с немска овчарка във всяка. На пръв поглед патрулите не спазваха определена система, но Грегор беше забелязал, че двете групи с кучета винаги се намират от двете срещуположни страни на сградата.

Това щеше да му помогне. По този начин хората му имаха около две и половина минути да влязат вътре, да си свършат работата и да излязат. Навярно пазачите щяха да минат покрай техния вход няколко минути по-късно, но така или иначе това бе минималното време, с което разполагаха.

Грегор си сложи очилата и махна на хората си да направят същото. След секунди всички седнаха. Сега трябваше само да чакат.

Не се наложи да чакат дълго. Садов внимателно наблюдаваше едната група с куче. От местоположението ѝ можеше да прецени къде е другата група.

След три минути групата К-9 стигна до отсрещния ъгъл на склада и Грегор два пъти натисна бутона на закачената за колана му малка радиостанция. Не каза нищо. Нямаше нужда. Двойният сигнал беше достатъчен.

От отсрещната страна на сградата Ники, петият и последен член на групата му, тихо отключи вратите на кафезите, които бе донесла. Отвори ги, натисна един от бутоните на пулта, който беше оставила на земята пред себе си, и прати слаб електрически удар в кафезите. Последва незабавна реакция — двата заека изскочиха и побягнаха от неочакваната болка.

Скоро щяха да се отклонят — щом болката отслабнеше и осъзнаеха присъствието на кучетата, но тогава вече нямаше да има значение. Единствената им задача бе да привлекат вниманието за малко.

И те я изпълниха. Точно както планираше Грегор. Едното куче се разля и секунди по-късно към него се присъедини и другото. Ники се усмихна, взе кафезите и се стопи в нощта, за да изчака завръщането на Грегор.

Грегор Садов чу лая на кучетата, но не даде заповед за тръгване. Вместо това продължи да чака момента, в който — както бяха правили всяка нощ през последната седмица — всички пазачи щяха да обърнат глави, за да видят какво е възбудило толкова много кучетата.

Той вдигна ръка, за да даде на хората си знак за готовност, после, когато и последният пазач се обърна, сви юмрук и замахна надолу. Хората му мигновено тръгнаха напред, като се криеха в сенките и бързо се придвижваха към склада.

Както винаги, Садов ги водеше.

Съвсем слабото осветление в склада бе достатъчна охрана. Някои от пазачите патрулираха и вътре по време на обиколките си, но през повечето време бяха навън, за да се виждат и да плашат онези, които можеха да се опитат да откраднат складираните вътре хранителни стоки. В днешните времена храната струваше повече от злато — и Грегор беше тук, за да вдигне цената ѝ още повече.

Той зае позиция с добра видимост и даде знак на групата си да се разпръсне. Кучетата навън се смълчаха, но това вече нямаше значение. В мрачния склад хората му имаха преимущество над пазачите. И скоро сами щяха да отвлечат вниманието им.

През очилата за нощно виждане Грегор наблюдаваше как групата му се разпръсква в мрака, като оставя малките си устройства на предварително определените места. Тези устройства — парафинови блокчета с жито и стърготини, както и с миниатюрен пиезоелектрически механизъм, който по команда щеше да предизвика искра — бяха всичко, от което се нуждаеше Садов, за да свали един режим. По негов сигнал устройствата щяха да се възпламенят. Поставени на стратегически места, те щяха да запалят житото и за съвсем малко време целият склад щеше да избухне в пламъци.

Най-хубавото беше, че никой никога нямаше да успее да докаже предумишления характер на палежа. Парафинът бе достатъчно сходен по състав с восъка, с който бяха запечатани много от сандъците и кашоните, а стърготините и житото не се различаваха от сандъците и тяхното съдържание. Оставаха само пиезоелектрическите устройства, но пожарът щеше да унищожи и тях.

Докато хората му поставяха парафиновите блокчета, Грегор извади от строя пожарогасителната система. Беше стара и от години не

я бяха проверявали — навярно така или иначе нямаше да се задейства, но Садов никога не поемаше излишни рискове.

Тъкмо се обръщаше от пожарогасителната система и се канеше да премине към следващата си задача, когато някакво неочаквано движение привлече вниманието му. Един от пазачите бе влязъл през отсрещната врата и се приближаваше към групата му.

Това беше проблем. Сам човек не можеше да ги спре, но можеше да стреля — а това щеше да доведе повече пазачи, отколкото бяха по силите им.

И още един, още по-сериозен проблем. В мига, в който започна да се промъква към пазача, Грегор видя Андрей, най-младия и най-необуздан член на групата му, да прави същото.

Садов не можеше да допусне това. Всеки изстрел — било то от пазача или от някой от неговите хора — щеше да привлече още пазачи. Поради тази причина му се искаше да тръгнат на тази акция без оръжие... но това щеше да е изкушение за съдбата. Дори и най-внимателно разработените планове могат да се провалят, а хората му заслужаваха и последната възможност да оцелеят.

Грегор посегна към радиостанцията си, но вече беше прекалено късно — Андрей вдигаше пистолета си.

Садов нямаше друг избор и не се поколеба. Извади ножа си и го метна.

Можеше да го запрати към пазача, но не смееше. Познаваше Андрей. Когато видеше пазача да пада, момчето просто щеше да си помисли, че заляга, и пак щеше да стреля. Затова Грегор направи единственото, което можеше. Хвърли ножа към Андрей.

Тежкото острие прониза гърлото на момчето, но Садов вече не гледаше натам — вече се промъкваше към пазача.

Андрей изкъркори, давейки се в собствената си кръв. Чул слабия звук, пазачът понечи да се обърне — и в същия миг ръцете на Грегор се ключиха около шията му. Стискане, завъртане и мъжът бе мъртъв секунди преди да умре и Андрей.

— Мамка му — тихо каза Грегор. После смъкна най-горния сандък от съседната купчина и затисна с ръба му врата на пазача. Не беше свършено, но в бързината не можеше да измисли нищо по-добро. Освен това не се налагаше да убеждава властите, че е било нещастен случай.

Работата му бе да подпали пожара, без да оставя очевидни следи от палеж. С малко късмет и при обичайната руска некомпетентност щеше да прилича на инцидент. Но и иначе нямаше да има значение. Хората гладуваха и бяха ужасени. Дори да разкриеха палежа, властите нямаше да посмеят да обявят, че пожарът е бил запален съзнателно. Не и ако не искаха да предизвикат тъкмо онази паника, за чието предотвратяване полагаха толкова усилия.

Грегор се обърна към Андрей, извади ножа си, почисти го и го прибра, после нарами трупа на момчето. Останалите от групата бяха поставили блокчетата си и беше време да тръгват.

Садов намести трупа на Андрей по-удобно върху рамото си и даде знак за изтегляне. Всички се събраха до вратата, която бе най-отдалечена от мястото, където щеше да избухне пожарът. Никой не каза и дума, но от начина, по който гледаха тялото на рамото му, Грегор разбра, че тази нощ всички са усвоили ценен урок. Никой не му предложи да носи трупа.

Застанал в мрака до вратата и вперил поглед в тъмнината, като се оглеждаше за пазачи, той бръкна в джоба си и натисна възпламенителния бутон. След секунда се заиздигаха първите, едва различими валма дим.

Пазачите реагираха бързо — по-бързо, отколкото беше очаквал — но толкова по-добре. Огънят вече се бе разпрострял прекалено, за да го угасят, а бързата им реакция само даваше възможност на хората на Грегор да се измъкнат, като разширяваше ограниченото им поле за безопасно движение. Садов знаеше как гори житото и искаше да е далеч оттук преди пожарът наистина да се разбушува.

Отново даде знак на хората си. Задачата им беше изпълнена и трябваше да докладва за това. Шефовете му щяха да са много доволни от работата тази нощ, както и от онази, която Грегор и хората му щяха да свършат през следващите няколко дни.

Докато се прокрадваха в нощта, Садов се опитваше да не мисли прекалено много за допуснатите от него грешки. Зад тях към нощното небе се издигаха първите оранжеви пламъци и избухваха първите складове с жито.

6.

ХАБАРОВСКА ОБЛАСТ

БЛИЗО ДО РУСКО-КИТАЙСКАТА ГРАНИЦА

7-МИ ОКТОМВРИ 1999 Г.

Няколкото къщички край реката, която руснаците наричаха Амур, а китайците Хейлонгджан или Реката на черния дракон, представляваха селото Сикачи-Алян с население от местни нанайци, прекалено малобройно, за да се взима предвид при официалните преброявания, и повече от доволно да остане извън обсега на вниманието. Без нито един хотел или ресторант, селото лежеше надалеч от основните търговски пътища и привличаше малцина външни хора освен учените, които от време на време пристигаха тук, за да разглеждат хилядолетните петроглифи, изрязани по скалите край тинестия речен бряг.

И тъкмо тази уединеност — както и близостта му до границата — го правеше идеалното място за тайна среща.

Дървеният рибарски кораб беше напуснал Хабаровск по залез-слънце и бе изминал четирийсетина километра по течението в спускащия се мрак. Половинвековните му двигатели тракаха и хриптяха, а светлините на носа блестяха в мъглата и дъжда като малки червени очи. По кораба не бяха останали почти никакви съоръжения. На борда нямаше екипаж. В малката рубка имаше място само за един човек, нанайски кормчия, който почти не говореше руски и който беше получил заповед да стои там като стриктно условие, за да получи възнаграждението си.

Сега малкият кораб бе спрял на кея край селцето. В заключения трюм пътниците седяха на дървените пейки и се държаха здраво за тях — заради люлеенето на кораба.

С едно изключение всички бяха мъже. Руснаците Ромуал Посад и Юрий Востов бяха пристигнали с различни самолети от Москва порано същия ден. Тен Чу беше пътувал по по-бавен, по-уморителен път от Пекин до летището в Харбин и оттам през нощта на задната седалка на военен джип. Стигнал до Фуюан в седем часа сутринта, той направо беше заминал за крайречното село и бе взел хидроплана за Хабаровск от руската страна на Амур, където три часа по-късно го бяха посрещнали представителите на китайското консулство. Краткият сън в квартирата им за гости изобщо не го беше освежил.

Седнала срещу него, Гилеа Настик, единствената жена в групата, мълчаливо проклинаше студа и влагата. В тази част на света, с отвращение си мислеше тя, нямаше преходи между сезоните — един ден бе лято, на следващия зима. Жилестото ѝ, загоряло в пустинята тяло не беше привикнало към такъв ужасен климат.

— Е, от вас зависи — каза тя на руски. Беше ѝ писнало от нерешителността на Посад. От цели десет минути той не бе промълвил нито дума. — Ще получите ли одобрението на началниците си в министерството, или просто си губим времето?

Той мълчаливо хапеше долната си устна. Накрая каза:

— Зависи. Не се заблуждавайте, аз виждам как може да стане, стига да получим парите. И сигурна мрежа от връзки.

Тя го погледна. Кожата на скулите ѝ се опъна и придаде на лицето ѝ остро, почти хищническо изражение. После Настик сведе очи към ръцете си и поклати глава.

— Вече ви гарантирах неограничени средства. И необходимите материали — отсечено каза Тон Чу. — Би трябвало да знаете, че държа на думата си.

Посад хвърли поглед към Востов.

— Хората ти в Съединените щати... сигурен ли си, че може да им се вярва?

Востов сви рамене, за да не издаде раздразнението си — зле прикриваното превъзходство на Посад го изпълваше с неприязън, граничеща с омраза. Държавните служители — от най-обикновените до най-висшите бюрократи — бяха лицемерни копелета, които сякаш никога не се поглеждаха в огледалото и не знаеха нищо за егоизма, алчността и предателството.

— Ако всеки изпълни своята част от сделката, няма да има никакви проблеми — отвърна той. — Чисто и просто.

Посад продължи да хапе устната си, опитвайки вкуса на собствената си кръв. От мига, в който се беше срещнал с тези трима, той се чувстваше така, сякаш скача от мост в бездънна пропаст. Но вече бе дал нарежданията си. Каква друга възможност имаше, освен да ги последва?

Комюникетата от делегацията във Вашингтон показваха, че Старинов бързо е сключил договор с президента и че повечето конгресмени очевидно са склонни да го подкрепят. Скоро под ръководството на Америка щеше да започне операция по ликвидиране на глада. И московската преса вече приветстваше Старинов като политически спасител. Той беше използвал безценната помощ, за да подобри имиджа си и да се справи с противниците си. А скоро щеше да я използва и за да продаде руския народ на Запада в поредната от безкрайните си концесии.

Само драстична акция можеше да промени насоката, която взимаха събитията, поне според Посад. И ако съюзниците му в подготовката на тази акция трябваше да са главорези, спечелили състоянието си от наркотици, кражби и проституция... индонезийски търговец на оръжие, представляващ интересите на Пекин, безмилостна жена, търгуваща с кръв и плът... е, след като необходимостта го бе принудила да стигне до ада, какъв друг избор имаше, освен да сключи сделка с дяволите?

— Добре — най-после каза той. — Приемам плана и съм готов да посъветвам министъра да го одобри. Но има още нещо...

— Познавам играта, която играем, както снощи доказа акцията на хората ми в Калининград — отвърна Гилеа. Тъмните й умни очи блестяха като полиран оникс. — Бъдете спокойни, вината ще падне върху когото трябва. Двамата с господин Чу вече обсъдихме начина, по който можем да го постигнем.

Чу леко кимна в знак на съгласие, но не каза нищо.

Известно време всички мълчаха в тесния, студен трюм. Корабът се люлееше, водата ритмично се плискаше в дъното му.

— Жалко, че в тази развалина няма елементарни удобства — каза Востов. — Сега би трябвало да отворим бутилка шампанско и да вдигнем тост за съвместния ни успех.

— И за настъпването на новата година — прибави Гилеа.

Месестите устни на Востов се разтеглиха в усмивка.

— Да — каза той. — Точно така.

Посад ги погледна и усети, че стомахът му се свива. Помисли си, че има да учи още много за човешката жестокост.

След миг премести очи към мръсното стъкло на единствения люк — просто трябваше: за да си напомни, че светът, който винаги е познавал, все още е там навън, че не е останал безвъзвратно в миналото...

Но не видя нищо освен мрак.

7.

КАЛИНИНГРАД, РУСИЯ

2-РИ НОЕМВРИ 1999 Г.

— Слушай, Винс, не че се меся, ама искаш ли пак да обясниш защо трябваше да изминаваме целия този път до града?

— Работата ми е да преценявам риска, нали така?

— Ами да де...

— Това е първата част от отговора. Тук съм, за да преценявам опасността. Това е моята специалност. Затова Роджър Гордиън ми плаща толкова мангизи. Искаш ли да чуеш и втората част?

— Нали точно за това те питам...

— Да, питаш ме и с удоволствие ще ти отговоря. — Стиснал с две ръце волана, Винс Скъл хвърли поглед към мъжа, който седеше до него в „Рейндж Роувъра“ — Втората част е, че ти също работиш за Гордиън. И че работата ти като член на този елитен екип е да гарантираш сигурността. Кое то и правиш като се грижиш с мен да не се случи нищо.

— Точно така. — Нийл Пъри посочи през прозореца си. — Мисля, че виждам свободно място за паркиране...

— По-нататък ще намерим по-подходящо — отвърна Скъл. — И за да довърша отговора на тво...

Той прекъсна по средата на думата и рязко натисна спирачката. Джипът се закова зад очукано такси „Волга“, спряло, за да слязат пътниците му.

Скъл преброи до десет, като заплашително гледаше бавецото се такси — от ауспуха му изригнаха саждивочерни облаци изгорели газове и забулваха предното стъкло на джипа. После натисна бутона за прозореца си, подаде глава навън, натисна клаксона и извика:

— Хайде, товарищ, няма ли да разкараш тази смрадлива купчина лайна от пътя ми? Действай по-живо!

— Винс, наистина трябва да се помъчиш да запазваш спокойствие, когато шофираш. Това е чужда страна.

— Не ми го напомняй. Още съм замаян от дванайсетчасовия полет от Щатите до Санкт Петербург и после още три до тази забутана област — отвърна Скъл. — Промяната на часовете пояси ме прави избухлив.

— Разбирам те. Но портфейлът ти вече достатъчно олекна благодарение на онези крадци от ГАИ на магистралата...

— И за това не ми напомняй — без да пуска клаксона, отвърна Скъл и се намръщи. Преди да влязат в града ги беше спрял патрул от Госавтоинспекция — Държавната автомобилна инспекция — за незаконно вдигане на 100 километра в час в зона, където максимално позволената скорост е шейсет. Копелетата ги бяха настигнали с патрулен форд „Ескорт“. Синята лампа се въртеше и сирената бясно виеше. Дадоха им знак да спрат. Той незабавно се подчини и подаде шофьорската си книжка и американския си паспорт с виза за трикратно влизане в страната на един полицаи, който му ги поиска на развален английски. Кипеше от яд, докато едното от ченгетата педантично преглеждаше документите му, а другите двама сочеха с калашниците си към главата му — почти обичайна процедура за руската пътна полиция. Двайсет минути по-късно Скъл беше информиран за предполагаемото му провинение, накараха го да плати огромна сума в брой и на място — също типично — и го пуснаха с предупреждението, че ако отново наруши ограничението на скоростта, ще му отнемат шофьорската книжка или дори ще го откарат в участъка и ще му предявят обвинения в извършване на криминално престъпление.

Таксито пред него най-после се включи в мудното улично движение и той даде на клаксона почивка... за огромно облекчение на Пъри.

— Както и да е, Нийл, да се върнем на отговора ми — каза Винс и натисна газта, — третата и предпоследна причина, поради която дойдохме в града, е, за да купя пушена херинга, която се продава в тукашните магазини предимно за нашите съседи фрицовете и която е едно от малкото вкусни неща в тази страна. Освен това не е възможно да се намери в затътените краища, където случайно се намира нашата строяща се наземна станция.

— А последната причина? — изсумтя Пъри.

— Две-три пресечки по-нататък има чудесно местенце, в което се навъртат неколцина американци, работещи в „Зиръкс“ — отвърна Скъл. — И си помислих, че бихме могли да се понаквасим.

Пъри се ухили и се отпусна назад.

Ето такъв отговор си струваше чакането.

Според Скъл работата му беше проста и ясна: бяха го назначили да помага за изпълнението на плана на работодателя му, като прави правдоподобни предвиждания за бъдещето. Всъщност сложното беше да определи ключовите за анализа фактори. Да речем, че Гордиън искаше прогноза за развитието на селскостопанската криза в Русия, за въздействието ѝ върху обществено-политическия климат в страната и върху довършването на ниския орбитален сателитен комуникационен портал на „Ъплинк“. Обичайният начин за това беше да използва новинарските обобщения, историческите прецеденти и сухите статистически прегледи, начин, който според Скъл бе измъкването на мързеливеца. Определянето на основните проблеми от кабинета си имаше граници — неизбежно на сцената се появяваха сили, които не можеха да се открият на хартия и които по някакъв начин променяха хода на събитията. За да ги открие, човек трябваше да използва личния си радар, да долавя промените на вятъра, да внимава за всичко, което може да се окаже важно. С колкото повече факти разполагаш, толкова по-добре.

Тъкмо това имаше предвид, когато каза на Пъри, че е в Калининград, за да преценява рисковете. От завръщането му в Щатите бяха изминали три месеца и цялата информация за недостига на храна в Русия, която беше получил там, бързо се влошаваше. Разтревожен от съобщенията и тъй като искаше лично да види колко сериозно е положението, той бе решил веднага след завръщането си в района да отпътува за най-близкия град. А от мястото, на което се намираше сега, положението много му приличаше на съдебното решение за развод, което преди две седмици му беше дал съдията и с което официално разтрогваше третия му брак, като му налагаше да изплаща издръжка: адски жестоко.

Бакалията пред него беше заключена, на витрината ѝ нямаше нищо. Стъклото бе осеяно с пукнатини от онези, които остават от хвърлени камъни или удари с тояга. На вратата имаше картонена табела с ръкописен надпис: „ХРАНА НЯМА“. Подобна табелка вече беше видял в хлебарницата: „ХЛЯБ НЯМА“. И в един празен павилион: „ПЛОДОВЕ И ЗЕЛЕНЧУЦИ НЯМА“.

Скъл смяташе за важен факта, че на никоя от табелките не е написано просто „ЗАТВОРЕНО“. Очевидно отсъстващите продавачи искаха да обезкуражат евентуални взломаджии, като изяснят, че вътре не е останало нищо.

Той се приближи до витрината, заслони очи с длан и огледа празните лавици.

— Мамка му — мрачно каза Винс. — Толкова за пушено-шибаната ми херинга.

— Надявам се, че тук е по-лесно да се напиеш, отколкото да се нахраниш — отбеляза Пъри.

Той стоеше с гръб към Скъл и погледът му блуждаеше по улицата. Някак си му се струваше подходящо, че Калининград е наречен на един от по-малко известните съратници на Владимир Илич Ленин — в най-добрите си дни градът беше еднообразен и мрачен. Автомобилите изглеждаха стари. Хората изглеждаха орфани. Улиците представляваха глупав лабиринт от фабрики, складове и панелни жилищни блокове. Разположен между Полша, Литва и балтийските държави, районът — до след Първата световна война част от Германия — бе разделен от останалата част на Русия от няколко граници и го ценяха най-вече заради стратегическата му позиция на териториален буфер и пристанище. Дори привлекателността му за германските туристи не беше романтична, не се дължеше на забележителности или нещо подобно, а на положението му на безмитна зона.

— Можем направо да тръгваме към бара — каза Скъл, като се извърна от витрината.

— Чакай малко, май извадихме късмет. — Пъри кимна към ъгъла, където уличен продавач беше започнал да разтоварва сандъци от микробуса си. На тротоара около него се тълпяха петнайсетина-двайсет души, повечето жени в безформени сиви дрехи и с големи брезентови чували в ръце.

Скъл се намръщи, приглади оредяващата си коса и каза навъсено:

— Няма да чакам на никаква опашка. Да вървим.

Пъри продължаваше да се колебае. Двама младежи в грозни кожени якета се бяха промъкнали до една старица, която излизаше от близкия магазин. Единият бе много висок, другият среден на ръст. Пониският пиеше нещо от кафява хартиена торбичка и леко се олюляваше.

Увита с тъмен износен зимен шал, помъкнала в ръка пълна пазарска чанта, жената се опита да мине покрай тях, но те бързо застанаха от двете ѝ страни и тръгнаха успоредно с нея.

Пъри почувства жегване под лъжичката. Когато работеше като детектив в Ню Йорк, често изпитваше това усещане.

Светлосините му очи не се откъсваха от тримата. Той потупа Скъл по рамото, посочи ги и попита:

— Кажи ми, Винс, какво не ѝ е наред на тази сцена?

Скъл стоеше до него с безизразно лице. В момента мислеше предимно за пиенето.

— Като че ли двама черноборсаджии правят удар, това е — изсумтя той. — Може да имат херинга.

Пъри поклати глава.

— Черноборсаджиите се лепят за парите на туристите. Някога да си ги виждал да тръгват след такава бабушка?

Скъл не отговори. Старицата беше спряла насред тротоара и притискаше чантата до тялото си. Двамата младежи в евтини кожени якета се бяха надвесили над нея. По-високият бе пъхнал дясната си ръка в джоба си и с другата сочеше чантата.

— Тези бандити ще я оберат — каза Пъри.

— Не е наша работа. Местните да се оправят.

— Да виждаш някой да се намесва? — Пъри махна с ръка към улицата. Пешеходците, които минаваха покрай старицата, като че ли не разбираха какво става. Или пък просто не искаха да се замесват.

„Какво чакам, по дяволите?“ — помисли си той и се втурна нагам.

— Мамка му, Нийл — рече Скъл и се затича по петите му, — това е чужда страна!

Без да му обръща внимание, Пъри се приближи до двамата младежи, хвана по-високия за рамото и каза:

— Стига вече, оставете я на мира.

И му даде знак да си върви по пътя.

Високият тип леко се напрегна, но остана на мястото си. По-ниският хвърли яростен поглед към Пъри и отпи от шишето в кафявата книжна торбичка. Скъл застана до него и зачака. По средата на групата старицата беше притиснала ръка към устата си и уплашено се оглеждаше.

— Казах да се разкарате — каза Пъри, като съзнаваше, че дясната ръка на високия продължава да е в джоба му.

Дългучът го погледна изпод вежди и дръпна рамото си в опит да се освободи. Имаше малки, близко разположени очи и беше небръснат. Пъри го стисна още по-силно.

Известно време младежът продължи да го гледа, после внезапно се завъртя, изплю се в лицето му, измъкна ръка от джоба си и в нея проблесна нещо метално. Нож.

В мига, в който острието се насочи към него, Пъри се дръпна, за да избегне атаката, хвана с лявата си ръка китката на противника си, завъртя я и я натисна надолу. Бандитът се помъчи отново да замахне с ножа, но Пъри му нанесе силен разсичащ удар с ръба на дланта си по дясната ръка. Усети пропукването на кост и дългучът болезнено простена. Ръката му увисна под неестествен ъгъл и ножът издрънча на паважа.

Без да изпуска китката му, Пъри заби коляно в слабините му. Типът се преви на две и притисна ръце към чатала си. После се отпусна на земята.

Пъри се наведе, за да вземе ножа, и изведнъж чу високо издрънчаване от разбито стъкло.

Хвърли бърз поглед към по-ниския. Стиснал бутилката за гърлото, той я бе строшил в стената на близката сграда, беше отърсил хартиената торбичка на земята и размахваше назъбения остатък срещу Скъл. По стената се стичаше пенеста бира.

Скъл смръщи лице. Младежът замахна с гърлото на бутилката към него и от назъбеното стъкло полетяха пръски. Винс усети полъха на въздушната вълна в лицето си и се отдръпна назад само миг преди другият да среже бузата му. После бръкна в джоба на якето си, извади

тънък метален флакон и натисна бутона. Конишна струя пръски обля лицето на нападателя. Типът се задави, изпусна гърлото на бутилката и сляпо започна да залита наоколо, притиснал ръце към лицето си — лютивият спрей беше разширил капилярите на очите му и бе възпалил лигавицата в носа и гърлото му. Скъл пъкна флакона в джоба си, хвана младежа за рамото, завъртя го и му нанесе прав удар в лицето. Той се отпусна на колене до приятеля си и започна да се дави. По брадичката му блестяха дебели нишки слюнка.

Скъл го гледаше, без да помръдва. Макар и дезориентиран, със зачервени и насълзени очи, типът не се беше укротил. Той с мъка се изправи и някак си успя да се задържи на колене. Скъл с всичка сила го изрита в лицето. Младежът се строполи на земята, притиснал ръце към носа си. През пръстите му шуртеше кръв.

— Не трябваше да се изправя — измърмори Скъл.

Пъри осъзна, че все още стиска ножа на високия. Сгъна го и го пъкна в задния джоб на панталоните си.

Тогава усети, че някой го дърпа за ръкава. Старицата. На пълното ѝ, обърнато нагоре лице цъфтеше усмивка.

— Спасибо — каза жената. Явно го мислеше за руснак. Извади от брезентовата си чанта два портокала и му ги подаде. — Спасибо большое.

Пъри сложи длан на ръката ѝ.

— Благодаря за подаръка, бабо, но по-добре ги запази за себе си — отвърна той, като ѝ посочи да си прибере плодовете. — А сега си върви вкъщи.

— Не е зле и ние да се махаме оттук — каза Скъл.

Пъри се огледа. Около тях започваше да се трупа тълпа. Автомобилите и автобусите бяха продължили бавното си придвижване по улицата, но на тротоара се бяха събрали любопитни зяпачи.

— Да — съгласи се той. — Още ли искаш да пийнеш нещо?

— По-жаден съм отвсякога — отвърна Скъл.

— Води тогава — рече Пъри.

Двамата забързаха по улицата.

8.

ВАШИНГТОН

5-ТИ НОЕМВРИ 1999 Г.

На Гордиън му се струваше, че Дан Паркър му пази гърба още откакто се познаваха... вече трийсет и пет години. По време на Виетнамската война, когато служеха в 355-о тактическо изстребително крило в Тайланд, двамата бяха участвали в безброй бомбардировки над вражеска територия. Докато летяха ниско над виетнамските военни обекти със своите „фантоми“ F-4, те бяха научили колко е трудно да улучиш замаскирани, вкопани в земята цели при скорост, приближаваща два пъти скоростта на звука — и бяха разбрали колко е важно да се разработи бойна система за насочване, която да позволи на пилотите да хвърлят товара си, без да се налага да правят безчет обиколки над мишената си, практически вдигнали палец на вятъра, за да определят накъде духа.

Последният ден на Гордиън в боен самолет — и изобщо във войната — беше 20 януари 1968-а, когато го свалиха по време на спасителна мисия на шест и половина километра източно от Ке Санх. Той катапултира от обхванатата от пламъци кабина над държания от врага хребет и едва се освободи от парашута си, когато се оказа заобиколен от настръхнал обръч северновиетнамски автомати. Като пилот, Гордиън бе ценен улов, способен да даде информация за военновъздушната тактика и техника... и достатъчно важен за виетнамците, за да го държат под ключ, вместо да закачат главата му на стената с трофеи. Но през петте години плен в ханойския „Хилтън“ той си беше държал устата затворена и устоя на натиска, вариращ от обещания за бързо освобождаване до хвърляне в единична килия и мъчения.

Междувременно през 1970-та Дан беше приключил втория си срок и се бе върнал в Щатите с покрити с военни отличия гърди. Син

на известен калифорнийски конгресмен, той беше успял да издейства чрез обществените и политическите си връзки установяването на контакт с Гордиън чрез Червения кръст. Хуманитарните екипи му бяха оказали първа медицинска помощ, носеха му писма и лекарства и информираха семейството му за състоянието му въпреки пречките, поставяни от северновиетнамското правителство, което подкрепяше Женевската конвенция само на думи.

Усилията на Дан да му помогне не се бяха ограничили само с това. Когато на преговорите в Париж се стигна до сключването на примирие, той беше направил всичко възможно приятелят му да е сред първите освободени военнопленници. И макар че се върна от плен отслабнал и с разклатено здраве, Гордиън бе в далеч по-добро състояние, отколкото щеше да е без постоянната помощ на Дан.

През следващите десетилетия тази помощ обхвана и професионалната област, а приятелството и взаимното им уважение ставаха все по-големи. Опитът им във Виетнам ги беше убедил в необходимостта от техника, която да съчетава модерни възможности за навигация и разузнаване с прецизна система за изстрелване на ракети. Когато нанасяха ударите си, двамата бяха принудени да разчитат на предвиждания и да рискуват живота си, като в същото време причиняват излишни щети на цивилни обекти. И Гордиън никога не забравяше, че дължи затварянето си във военнопленнически лагер на руска ракета земя-въздух, чието приближаване не бе забелязал. Макар че с разработването на самонасочващи се оръжия положението рязко се беше променило, все още липсваше единство между инфрачервеното насочване и радарните разузнавателни системи.

Към края на 80-те години Гордиън бе започнал да разбира поне на теория как да запълни тази пропаст с помощта на съвременни сателитни връзки... а Дан беше в състояние да му помогне да получи необходимите средства, за да превърне идеите си в действителност. Тръгнал по стъпките на баща си, той бе станал политик, караше третия си мандат като конгресмен от Калифорния и участваше в няколко комисии в Конгреса. Убеден в способностите му, Дан му осигуряваше държавни субсидии, които заедно с огромните инвестиции на Гордиън в изследователска дейност и развитие откриха пътя за разработване на „ГАПСФРИ“, най-искрящата скъпоценност в жично-силиконовата корона на „Ъплинк“.

От гледна точка на съвместимостта ѝ с използвания в авиониката и комуникациите хардуер, „ГАПСФРИ“ беше едва ли не прекалено съвършена система, за да повярват в способностите ѝ. Като установяваше връзка с орбиталните спътници от Глобалната локализираща система, тя даваше на пилота информация точно къде се намира по отношение на целта си или какво оръжие е насочено към него, осигуряваше му текущи данни, излъчвани директно от сателитите към навигационните компютри на борда на самолета, и използваше радар, който проникваше през мъгла или боен дим. В същото време системата беше достатъчно лека и компактна, за да се вмести в контейнер, който можеше да се монтира дори в обикновен самолет като А-10, и го превръщаше — в съчетание с някои изменения на кабината — в смъртоносен изстребител-бомбардировач, способен да стреля с най-съвършени оръжия. Тази адаптивност правеше „ГАПСФРИ“ най-евтината и най-ефикасна насочваща ракетна система на света.

Не беше изненадващо, че освен това тя превръщаше компанията на Гордиън във водещ производител на разузнавателна техника.

И правеше Гордиън много, много богат човек.

Стигнали до такива професионални върхове, мнозина бизнесмени биха се оттеглили или поне биха почивали на лаврите си. Но Гордиън вече бе започнал да развива идеите си към следващата им логична фаза. Като използваше невероятните си успехи, той разширяваше корпорацията си по най-различни начини, настаняваше се в десетки държави, откриваше нови пазари и поглъщаше местни химически, комуникационни, телефонни и промишлени предприятия по целия свят. Крайната му цел беше да създаде „Уърлд Линк“, една-единствена глобална сателитна комуникационна мрежа, позволяваща евтини връзки с мобифони, факсове и модеми.

Тласкаше го не самолюбието или ламтежът за още по-голямо богатство, а убедеността, че „Уърлд Линк“ наистина може да промени живота на милиони, навярно милиарди хора, като донесе комуникационни услуги и техника във всяка точка на планетата. В неговите очи бързият достъп до информация представляваше оръжие. Той се беше върнал от Виетнам с твърдото обещание да направи всичко по силите си, за да се опълчи срещу тоталитарните и потисническите режими. И лично се бе убедил, че нито една такава

система на управление не е в състояние да устои пред свободата на общуване.

За да постигне целта си обаче, трябваше да получи подкрепата на правителствата на десетки или дори повече ключови държави. Компанията му трябваше да получи от тях радиочестоти, трябваше да му дадат достъп до космическите си програми, за да си осигури десетките нискоорбитални спътници, с които НАСА просто не разполагаше, трябваше да му позволят да изгради наземни станции в страни, пръснати по цялата планета, за да свържат сателитната му мрежа и да пращат сигнали до съществуващите наземни връзки.

Трябваше му и Дан Паркър. Отново. Разбира се. От 1997-ма година Дан го насочваше през законодателния хаос, съпътстващ развитието на сателитните връзки. В последно време следеше събитията в Конгреса, които можеха да се отразят на плановете на Гордиън до края на годината да пусне в действие руската си наземна станция.

Седнал срещу Дан в „Уошингтън Палм“ на Деветнайсета улица, Гордиън отпиваше от бирата си и разглеждаше спортните и политически карикатури по стените. Дан бъркаше мартинито си, за да стопи ледените блокчета, и очевидно нямаше търпение да донесат храната им. Гордиън не можеше да си спомни приятелят му някога да не е бил нетърпелив, когато очаква храната си.

Седяха на обичайната си ъглова маса под добронамерена карикатура на Тайгър Уудс. Преди десет години, когато бяха започнали ежемесечните си обеда тук, на същото място висеше рисунка на О. Дж. Симпсън. После я бяха свалили и заменили с карикатура на Марв Албърт. След Албърт беше дошъл ред на Уудс.

— Тайгър — гласно изрече мислите си Гордиън. — Американската легенда.

— Да стискаме палци да си остане там горе — отвърна Паркър.

— Кой ще остане, ако и той си отиде?

Дан поклати глава.

— Може би секретариатът.

— Може би — каза Гордиън.

Продължиха да чакат. Хората около тях бяха предимно политици, репортери и лобисти, както и неколцина туристи, дошли с надеждата да зърнат някоя важна личност. До този момент Гордиън не беше

забелязал някой да гледа към него и разсеяно се зачуди дали днес не му е лош ден.

— Е — каза той, — няма ли да ми разкажеш за последните изолационистки речи на Делаacroa?

Дан, втренчен в някакъв мъж на съседната маса, който ядеше сандвич с говеждо, отвърна:

— Искам си яденето.

— Зная — каза Гордиън. — Надявах се да те поразсея.

Дан сви рамене.

— От онова, което чувам от колегите си в Сената, Делаacroa е засегнал въпросите, които очакваше ти. Говорил за цената на помощта за Русия, отбелязал — при това основателно, трябва да го призная — че стойността на миротворческата ни мисия в Босна в крайна сметка се е оказала пет пъти по-висока от първоначалните предвиждания. И че руската парламентарна и банкова система са до голяма степен контролирани от организираната престъпност, което означава, че части от всички заеми навярно ще попадат в ръцете на корумпирани чиновници.

Гордиън отпи от бирата си.

— Какво още?

— Твърди, че предложението на президента е равносилно на компенсация... като се аргументира с това, че Балард се опитвал да купи отстъпки в следващия кръг от преговорите за разоръжаване и забрана на ядрените изпитания със зальгалка, вместо да се наложи чрез безкомпромисна политика.

Гордиън забеляза, че към тях се приближава сервитьор с поднос, и съобщи:

— Говеждото ни филе пристига.

— Слава Богу — каза Дан и рязко разтвори салфетката си. — Колко чакахме?

Гордиън си погледна часовника.

— Цели десет минути.

Замълчаха, докато поднесат чиниите им и докато сервитьорът се отдалечи.

Дан стисна ножа и вилицата си, атакува филето и изръмжа досущ като Борис Карлоф в „Невестата на Франкенщайн“:

— Доооообре.

Гордиън се зае със собствения си обяд, за да даде на Дан глътка въздух преди да поднови разговора.

— Ти ми казваш какви са официалните възражения на Делакроа срещу предложението — рече той. — А каква всъщност е политическата изгода, която извлича от всичко това?

Паркър го погледна, без да спира да дъвче.

— Колко мило, че мнението ти за народните избраници е толкова ниско.

— Присъстващите правят изключение — отвърна Гордиън.

— Спомняш ли си, когато преди няколко години Делакроа поведе кампанията за ограничаване на социалните помощи?

— Трудно е да го забравя — каза Гордиън. — Нали тогава разпори на пода на Сената гигантски пълнен шопар?

— Всъщност това се случи по-късно. И беше пинята^[1]. — Дан продължи да се бори с филето си. — Но предложението му за дебатите по ограничаването беше наистина гигантска уста, готова да налапа всичко.

— Поне постоянно мисли в големи мащаби.

Дан се усмихна.

— Въпросът е, че никой не е забравил позицията му, която дори консерваторите смятат за глупава и коравосърдечна. А сега той се страхува, че ще направи лошо впечатление, ако си премълчи за милионите долари, които се отпускат за чужденци... още повече руснаци.

Гордиън поклати глава.

— Между двата въпроса няма никаква връзка. Даже да не игнорираме неотложния характер на помощта...

— Който се поставя под съмнение...

— Пак се стига до въпрос от стратегическо значение за нашата страна — довърши Гордиън.

Дан пресуши мартинито си и даде знак за още едно.

— Виж, не ми харесва да защитавам този питбул от Луизиана. Но я се опитай да си представиш какво ще направят политическите противници на Делакроа, ако той се съгласи с програмата. Абсолютно същите хора, които се обявяват за нея, ще го обвинят в лицемерие и ще напомнят на обществеността, че тъкмо той е искал американските деца да бъдат лишени от обед в училище.

Гордиън погледна чинията си. Откакто Ашли бе наредила на личния им готвач да изключи свинското и телешкото от храната им — не можеше да си спомни дали я безпокоеше мазнината, карциногенните антибиотици или даваните на животните стероиди — обедите му в „Палм“ бяха придобили бунтовен оттенък, бяха се превърнали в разнообразие, дори в бягство от здравословната монотонност от зеленчуци, морска храна и печени пилешки гърди. И за да подсили това забранено удоволствие, за да го изпита в абсолютната му, пропита от холестерол цялост, той поръчваше филето си вече не средно изпечено, а едва ли не с капки кръв. Веднъж месечно Гордиън разкъсваше всички диетични окови, за да се превърне във вълк, в примитивен мъжкар, забил зъби в кървавата плът след успешен лов.

Днес обаче нямаше голям апетит. Филето му изглеждаше толкова пренебрегнато, че направо му се искаше да му се извини.

— Онзи ден двама от хората ми в Русия били в Калининград — каза той. — Помниш ли Винс Скъл? Преди известно време те запознах с него.

— Специалистът по прогнозиране — кимна Паркър. — Умен човек. Обаче ми се стори малко... хм, мрачен.

— Не му плащам заради чара му. Няма по-добър от Винс в предвиждането на сериозни проблеми, а след посещението си в онзи град той е убеден, че след месец из цяла Русия ще избухнат гладни бунтове. — Гордиън замълча за миг, привлече вниманието на сервитьора и посочи празната си халба. — Преди двацет години, когато работел за една канадска инвестиционна компания в Иран, посъветвал работодателите си да изведат хората си от страната. Шефовете на фирмата сметнали, че преценката му за политическия климат е прекалено мрачна. След шест дни аятолахът свалил режима и взел за заложници всички в американското посолство. Скъл останал, за да организира извеждането на част от служителите на компанията от страната. Когато опасността за тях преминала, подал оставка и аз веднага го назначих.

— Какво го прави толкова сигурен този път?

— Много неща. Ако искаш, ще ти пратя по факса доклада му. Но според него Калининград не зависи до такава степен от местни хранителни доставки, колкото други градове, защото през свободното

му пристанище минават много вносни стоки. И все пак пазарът бил празен. Ако и там хората са засегнати, какво остава за градове като Санкт Петербург или дори столицата? — Новата бира на Гордиън пристигна и той отпи. — Зная, че звучи като виц, но Винс даже се сбил с някакви бандити, които се опитали да задигнат пазарската чанта на възрастна жена. И това било само половин час след като влязъл в града.

— Каквото е положението в Калининград, такова е и в цялата федерация — отвърна Паркър. — Това ли искаш да кажеш?

— Като цяло, да.

Дан въздъхна.

— Може би инцидентът, за който спомена, е замъглил кристалната магическа топка на Скъл. Или пък просто греша. Случва се и с най-добрите.

— Значи Старинов е дошъл тук да проси храна без причина? Това ли се опитваш да кажеш?

— Ако питаш Боб Делаacroa, ще ти каже, че министърът е преувеличил сериозността на кризата. Че има нужда от жизненоважен проблем, който да отвлече вниманието от онзи тип Педаченко. Да го накара да изглежда държавник, способен да се държи на ниво сред други световни лидери.

Гордиън твърдо го погледна със сивите си очи и каза:

— Не говоря за Делаacroa. Дан, в момента имам в западна Русия повече от сто служители. И още осемдесет-деветдесет наемни работници, наети за изграждането на наземния терминал. Нека за малко да забравим за инвестициите ми. Да забравим и за националните интереси. Тези хора се намират в опасен район и основната ми грижа е тяхната безопасност. Ако има вероятност договорът да не бъде подписан, ще ги изтегля. Затова ми кажи според теб какви са тенденциите.

Дан мълчаливо го слушаше и разклащаше мартинито си. Пръстите му оставяха бледи отпечатьци по запотеното стъкло. Накрая вдигна чашата към устата си и отпи.

— Президентът навярно ще успее да сключи сделка и да задвижи поне част от помощта — отвърна той. — С малко късмет това ще бъде достатъчно.

— Прекалено много условия — каза Гордиън.

Дан го погледна и сви рамене.

— Най-трудното, което научих през първата си година в Конгреса, беше да не очаквам прекалено много. И тъкмо това ме задържа там.

— Искаш да кажеш да седя мирно и да се надявам на благополучна развръзка, така ли?

— Да.

Гордиън се отпусна на стола си и въздъхна замислено.

Дан хищно погледна към чинията му и попита:

— Ще си довършиш ли филето?

Гордиън поклати глава.

— Тогава имаш ли нещо против да ми го прехвърлиш?

[1] Весело украсено чучело в Мексико и Централна Америка, пълно с бонбони, играчки т.н., което се спуска отвисоко на различни празници, така че децата да могат да го строят. — Б.пр. ↑

9.

КАЛИНИНГРАДСКА ОБЛАСТ

16-ТИ НОЕМВРИ 1999 Г.

Грегор Садов стоеше в сенките и наблюдаваше пожара. През последните четири дни заедно с хората си беше подпалил седем различни склада. Хубавото бе, че освен Андрей не загуби нито един човек. Лошото беше, че пожарите не бяха достатъчни.

От друга страна, какво изобщо бе достатъчно?

С лявата си ръка силно притискаше към тялото си кърпа, за да спре кръвта от незначителната рана, която беше получил. Не бе сигурен дали го е пронизало отхвъркнало парче при избухването на зърното в последния склад, или пък случайно го е улучил някой от пазачите. И в двата случая нямаше значение. Раната го болеше, но не беше дълбока и Грегор нямаше да позволи някаква си болка да го забави.

Не, не го безпокоеше раната. Тревожеше го съобщението, което получи сутринта. Кратко и ясно както винаги, в него просто пишеше: „Пожарите действат ефикасно, но е необходимо още. Пригответи хората си за удар срещу американското присъствие в района.“

Това беше то. Нито дума коя е целта или кога ще бъде нанесен ударът. Грегор разбираше, че ще получи тази информация, когато шефовете решат да му я съобщят. Той нямаше нищо против. Те знаеха как работи и че няма да атакува, докато хората му не са готови.

Застанал в сенките, притиснал с ръка раната, Садов гледаше опустошенията, които бе причинил, и се усмихваше.

Илейн Стайнър затвори кутията с инструменти в краката си, изтупа ръце и бавно се изправи, като изви гръб, за да облекчи напрежението от продължителното стоене на колене. Кичур от

посивяващата ѝ коса се беше измъкнал изпод забрадката ѝ и тя разсеяно вдигна ръка, за да го прибере. До нея съпругът ѝ Артър затвори вратата на сервизното табло и завъртя глава, за да раздвижи врата си.

Намираха се в една от по-малките сгради в лагера, който Роджър Гордиън строеше в този рядко населен район на Калининградска област. Най-близкият град беше на повече от деветдесет километра, така че лагерът трябваше до голяма степен да се самоиздържа — имаше жилищен комплекс за персонала и различни забавления. И охрана. Много охрана. Но същото щеше да е и навсякъде другаде.

Илейн и Артър бяха с Гордиън от почти двацет години. Той избираше обектите за наземните си станции, а семейство Стайнър отиваха там, изграждаха ги и ги пускаха в действие. Съвместната им работа вървеше добре и този живот им харесваше, особено когато — като сега — приближаваше моментът за първи път да включат новопостроена станция.

— Не беше толкова зле — каза Артър и я погледна.

Тя се усмихна. Артър винаги виждаше нещата откъм положителната им страна. Това бе едно от качествата му, на които Илейн най-много се възхищаваше, навярно защото самата тя винаги беше песимистка.

— Не чак като в Турция — отвърна жена му, завъртя го с гръб към себе си и започна да масажира врата му. — Спомняш ли си, когато не можехме да поддържаме системата в действие повече от десет минути?

— Да — каза той и наведе глава, за да направи масажа ѝ по-резултатен. — Онези проклети стари транзистори, които ни продадоха афганистанците, постоянно прегряваха. Трябваше ни цяла вечност да разберем какво става.

— И това беше само един лош участък от кабела. Казах на руския поддържащ екип, че няма да могат да се оправят с толкова дълъг кабел без помощ, но кога ли местните са ни слушали?

— Ще ни слушат — отвърна Артър. — Ще се научат.

Илейн въздъхна и поклати глава, но докато продължаваше да разтрива врата му, на лицето ѝ се изписа търпелива усмивка. Бе ѝ приятно, че някои неща в живота никога не се променят.

— Хайде — рече тя. — От последните доставки ни остана една бутилка вино. Мисля, че довечера трябва да я отворим.

Артър се обърна, прегърна я, избърса мръсното петно от бузата ѝ, нежно я целуна и каза:

— Виждаш ли? Нещата вече се оправят.

10.

БРУКЛИН, НЮ ЙОРК

28-МИ НОЕМВРИ 1999 Г.

По блестящата сребриста повърхност на огледалото, което заемаше цяла стена в офиса на Ник Рома, нямаше нито прашинка, нито петънце и почти никакви дефекти. Ник караше някое от момчетата — обичаше да използва думата „момчетата“ — да го чисти с препарат два-три пъти дневно, а понякога и повече, ако забележеше и най-малкото петно, което загрозяваше отражението му. Веднъж беше открил незначителна драскотина и нареди да сменят огледалото още същата сутрин.

Ник не смяташе това за прекалена педантичност. Той обръщаше сериозно внимание на вида си и огледалото бе изключително важно за него. Определено беше най-важното нещо в офиса му в „Платиниъм Клъб“, по-важно от компютърната му мултимедия, от телефона или от бележника му. Поне толкова важно, колкото неговия MP5K.

Сега Ники стоеше пред огледалото и правеше незначителни поправки на облеклото си — повдигаше нагоре яката на черното си поло, приглаждаше гънките на гърдите си, внимателно го напъхваше в черните си маркови джинси. Всяка подробност трябваше да е съвършено изпипана.

През прозореца на офиса се виждаше камион, който влизаше на заден ход в зоната за разтоварване.

Той погледна ролекса си.

11:00.

Доставката пристигаше тъкмо навреме. Ник бе сигурен, че същото ще се отнася и за получаването ѝ. Хората, с които работеше, обръщаха сериозно внимание на такива неща.

Той погледна обувките си и се увери, че лъщят също толкова безупречно, колкото и огледалото му. Те бяха от черната кожа на

някакъв вид гущер и изискваха специални грижи — във всеки случай, много повече от обикновената кожа. Някое от момчетата ги чистеше и лъскаше всеки ден, също като огледалото. Но човек трябваше да ги наглежда, да внимава да използват неутрален восък, а не черна боя. Боята щеше да унищожи кожата и Ник щеше да заприлича на някой новопристигнал емигрант от Малка Одеса. А самата мисъл за това го изпълваше с гняв и отвращение.

Преди половин година го бяха изправили пред областния федерален съд за търговия с алкохол. Конкретно го обвиняваха, че чрез сложни сделки с ценни книжа е скрил от данъчните власти три милиона долара. Когато излагаха заключителните си аргументи, прокурорите казаха на съдебните заседатели, че той е „вор в законе“, кръстник в източноевропейския подземен свят. Описаха го с руски думи като „батя“ — голям човек. Обвиниха го, че ръководи американското крило на престъпен синдикат, който наричаха ту „организация“, ту „мафия“. В един момент заявиха, че е на път да придобие също толкова голяма мощ, колкото Коза Ностра и азиатските банди.

„На път“ — раздразнено си помисли Ник, извади гребена от задния джоб на джинсите си и го прокара през къдравата си коса.

Процесът продължи два месеца, но той бе успял да отхвърли обвиненията и го оправдаха по всички точки. Това се беше оказало малко сложно, тъй като съдебните заседатели бяха плътно охранявани. Докарваха ги в съда с необозначени микробуси, ескортираха ги ченгета от спецчастта за борба с организираната престъпност и в съдебната зала към тях се обръщаха само с номер. Блондинката с хубавите крака, на която Ник се усмихваше и намигаше по време на целия процес, беше заседател номер едно. Дебелакът, който седеше със скръстени на шкембето си ръце, бе заседател номер девет. Всичко се пазеше в тайна. Но Ник успя да проникне във всички държавни тайни. Ник беше упорит. Хората му познаваха служители от прокуратурата с достъп до информация, която смехотворно наричаха „строго секретна“, и бяха получили необходимите им данни, за да се доберат до двама от заседателите.

Петдесет хиляди долара — плюс гаранции, че семействата им ще бъдат пазени от случайни инциденти и изчезвания — бяха купили оправдаването на Ник Рома. Той мислеше, че сделката е честна.

Всъщност Ник се смяташе най-вече за човек, който може да сключва сделки. Трийсет и пет годишен, той вече беше постигнал взаимни договорености с италианците, китайските триади, колумбийските картели, дори с японската якудза. Бе градил с постоянство и изобретателност с помощта на предприятия на улично ниво като проституция и наркотрафик, за да придобие позиции в банковата система, като замисляше сложни финансови планове и откриваше нови пазари навсякъде, където видеше пари. Беше установил връзка със законните корпоративни и политически общности и имаше представителства в повече от дванайсет щата... и тъкмо затова прие като лична обида думите на държавните прокурори, определящи го като начинаещ крадец, водач на група бандюги от малцинствата.

Според него нищо не можеше да е по-далеч от истината.

Беше имигрирал от Русия заедно с родителите си на шестгодишна възраст и оттогава никога не бе напускал страната, дори не беше излизал от Ню Йорк. Когато бе на дванайсет, майка му успешно премина през процедурата за натурализация и той също получи американско гражданство. Беше работил върху произношението си, докато не се научи да говори без никакъв акцент. На двайсет и една промени първото си име и се отказа от последната сричка от фамилията си. Така Никита Романов се превърна в Ник Рома.

Той бе също толкова американец, колкото и всеки друг в онази съдебна зала. И всеки път, когато си спомнеше за прокурорите, Ник си обещаваха, че ще плати за обидата им заедно с лихвите. Никой не можеше да се шегува с него. Той...

Чу почукване на вратата, за последен път прокара гребена през косата си и го пхна в задния си джоб.

— Какво има? — Той се обърна и погледна през прозореца. Камионът вече беше празен — малкият му товар бе откаран на ръчна количка в нощния клуб. Ник видя как шофьорът вдига задния капак, как скача в кабината и потегля по улицата.

Вратата се откряна и един от хората му, мускулесто хлапе на име Бакач, навря глава в стаята и каза на английски със силен акцент:

— Арабката. С приятеля си.

Ники отново насочи вниманието си към огледалото и се огледа за последен път. Жената идваше дори по-рано, отколкото беше очаквал.

Каквито и да бяха плановете ѝ за стоката, тя очевидно не искаше да губи нито минута.

— Да влязат — нареди той, доволен от вида си. — И кажи на Янош и Кос, че искам пратката.

Бакач кимна, изчезна и след минута се върна с двамата посетители.

— Здравей, Гилеа — каза Ники. Тя беше красива, наистина много секси, дългата ѝ до раменете черна коса бе отрязана под правилен ъгъл, големите ѝ бадемовидни очи му напомняха за екзотична котка. Туидовото ѝ палто бе отворено и разкриваше прекрасни дълги крака под къса кожена пола.

Ник разсеяно се зачуди дали би била интересна за нещо повече от делови отношения.

— Здравей, Ник — каза тя. Високите ѝ точета затракаха по пода, докато се приближаваше към него. Високият мъж, пристигнал заедно с нея, имаше тънък белег на скулата под рошовата си брада. Следваше я на една крачка и се закова на място, когато тя спря. Ник забеляза, че под якето му изпъква пистолет.

— Видях камиона — каза жената. — Да смятам ли, че пратката ми е пристигнала?

— Хората ми ще я донесат веднага — отвърна той и посочи стола до бюрото си. — Защо не поседнеш, докато чакаш?

Тя го погледна студено, право в очите.

— Ще постоя.

След няколко минути на вратата се почука. Ник отвори и двама от хората му внесоха средно голям дървен сандък. Във външния коридор имаше още два. Мъжете внимателно оставиха първия на пода и донесоха и другите. Върху капака на третия имаше стоманен лост.

Гилеа мълчаливо стоеше на мястото си и тъмнокафявите ѝ очи следяха сандъците.

— Искам да погледна — каза тя.

Ник кимна на Кос.

Кос взе лоста, пхна плоския му край между капака и горния ъгъл на сандъка и започна да го отваря. Ник погледна Гилеа. Очите ѝ бяха присвити, връхчето на езика ѝ се плъзгаше по долната ѝ устна.

Капакът най-после се отвори, Гилеа се наведе над сандъка, бръкна вътре и разрови пласта стиропор.

Сандъкът беше пълен с огледални глобуси като онези, които хвърлят въртящи се отблясъци в театрите и дискотеките. Всяка от топките имаше големината на грейпфрут. От тавана в клуба на Ник висяха много по-големи и обикновено ги наричаха „дискотопки“.

— Дай ми лоста. — Гилеа протегна ръка към Кос, без да откъсва поглед от дървения сандък.

Той мълчаливо ѝ подаде желязото.

Жената продължи да гледа огледалните глобуси за миг, после извади един и рязко замахна с лоста. Глобусът се разцепи. Тя отново удари и го разби на няколко парчета, които се посипаха по пода в малка лавина блестящ прах.

В дланта ѝ остана контрабандното съдържание на глобуса.

По едната страна на плоския, правоъгълен пакет имаше китайски йероглифи. Под прозрачната обвивка се виждаше бяла мека материя, която приличаше на пръчка пластилин.

— Пластичният експлозив — каза Гилеа, затвори очи и отметна глава назад. Устните ѝ леко трепереха, пръстите ѝ силно стискаха пакета.

Докато я наблюдаваше, Ник си помисли, че прилича на изпаднала в екстаз.

— Вършиш чудесна работа — след доста време каза тя и се обърна към него. Очите ѝ блестяха.

Той ѝ се усмихна и погледите им се срещнаха.

— Винаги — отвърна Ник.

Ник Рома гледаше през прозореца на офиса си и чакаше. Накрая Кос подаде глава през вратата и потвърди онова, което Ник вече знаеше. Гилеа и нейната горила си бяха тръгнали. Той кимна на Кос, който излезе и затвори вратата.

Беше време да провери подсиговката си.

Ник застана пред огледалото, извади гребена от задния си джоб и приглади косата си. Представи си как я разрошва красивата ръка на опасна жена.

После прибра гребена и натисна малък бутон долу вляво на рамката — толкова незабележим, че човек трябваше да знае за съществуването му, за да го види.

Гигантското огледало бавно се отвори пред погледа му. Зад него се разкри видеоапаратура, записваща всички части от сградата. Лентите се записваха в продължение на двайсет и четири часа, после продължаваха върху вече записания материал. По този начин той трябваше само да ги извади, ако върху тях имаше нещо, което си струваше да запази.

Като например за застраховка.

Ник бръкна в кухнята зад огледалото и извади лентата, записала събитията в офиса му. Тази лента — на която Гилеа отваряше дискотопката и галеше експлозива С-4, сякаш беше сексуална играчка, която нямаше търпение да опита — бе неговата гаранция. Не че някога щяха да го хванат. Но ако го хванеха, този запис и цяла колекция от други подобни, които беше скрил на много тайно място, щяха да му купят излизането от затвора.

След като зареди нова лента, той натисна бутона върху вътрешната страна на рамката. После проследи с поглед как от тавана в дъното на офиса му се спуска гигантски ултратънък телевизионен екран заедно с осем тонколони „Боус“, поставени на стратегически места в помещението. Ник Рома ползваше само най-доброто. Докато чакаше, не можеше да се сдържи да не мисли за какво друго би могъл да използва огледалото си с такава красива жена.

Мъжът има нужда от такива фантазии.

Те запазват младостта му.

Ник пхна записа във видеото зад скрития панел в стената, после се отпусна на стола зад бюрото си, за да гледа шоуто.

Далеч от офиса му, в изоставен склад, чиято собственост беше станала неясна заради притежавалите я многобройни фиктивни компании, които дори най-настървеният детектив не би могъл да открие, същият материал, който гледаше Ник, дистанционно се записва в дигитална форма в мощен компютър. Обозначена със съответната дата и място на записа, информацията тихо, тайно и почти невидимо продължаваше да съществува. Системата на Ник изпълняваше функцията си съвършено.

По свой собствен начин току-що записаната сцена, както и всички останали, съхранявани върху твърдия диск, бяха също толкова

експлозивни, колкото и пръчките С-4, продадени от Ник на Гилеа.
Подобно на пластичния взрив, информацията можеше да убива.
И скоро щеше да започне.

11.

НЮ ЙОРК

23-ТИ ДЕКЕМВРИ 1999 Г.

Началникът на полицейското управление Бил Харисън нямаше търпение „Титаник“ да потъне, за да се върне вкъщи при доклада си.

Той мразеше мюзикълите по принцип. Просто не ги разбираше. А този, който гледаше в момента, беше най-объркващият. Най-ужасното корабокрушение в историята, бяха се удавили може би хиляда и петстотин души, изядени един Бог знае от какви морски създания, а на някого му бе хрумнала идеята да го превърне в бродуейски спектакъл. Харисън наистина не разбираше какво забавно има в тази чудовищна човешка трагедия. За какво пееха и подскачаха хората на сцената? Нали всички щяха да потънат заедно с кораба!

Той хвърли поглед към жена си, която седеше до него и напрегнато следеше спектакъла. И като че ли се наслаждаваше. Не, не като че ли. Наслаждаваше се. Виждаше го по наклона на брадичката ѝ, по малките трапчинки в ъгълчетата на устата ѝ. Когато двама души са женени от толкова време, могат да се разберат от пръв поглед. По-късно, докато пиеха кафето си с кейк, тя щеше да говори за постановката, песните, хореографията и играта. А той щеше да я наблюдава с нещо подобно на влюбеното благоговение, което изпитваше преди трийсет години по време на първата им среща в гимназията, възхищавайки се на прелестното ѝ интелигентно лице, на гладката ѝ, кафява като кафе кожа, на начина, по който бе подбрала дрехите си, на грациозните движения на ръцете ѝ, когато коментираше различни страни на представлението, дивейки се на всичко в нея и чудейки се какво ли е направил, за да заслужи постоянната ѝ подкрепа, вяра и упорство по време на брака им, които му бяха помогнали да се издигне от жестоките харлемски улици до най-високия пост в нюйоркското полицейско управление.

Но това щеше да е по-късно, а сега все още течеше Първо действие от влудяващо неразбираемия спектакъл за едно величествено корабокрушение, чиито жертви загиваха от ужасна смърт. Харисън си погледна часовника и се зачуди още колко ще продължи собственото му мъчение. Девет часът. Още цял час. Може би повече. Някои постановки не продължаваха ли до десет-единайсет?

Изпита внезапен срам. Това беше нещо, което главното ченге в града наистина трябваше да знае, нали? Той ужасно се надяваше, че не е загубил способностите си. Можеш да премениш целия Таймс Скуеър, можеш дори да закриеш сексмагазините, за да направиш място за прекрасния свят на Дисни, но ноктите под блестящо белите ръкавици на Мики Маус винаги ще си останат мръсни и градът винаги ще си остане място, където порокът и насилието могат да изпълзят от сенките и да те повлекат към дъното като онези идиоти, които танцуваха на сцената. В последните години се вдигаше прекалено много шум за възраждането на района и човек понякога можеше да забрави, че намаляването на престъпността не означава непременно, че престъпниците са си вдигнали багажа и са заминали на юг. Всъщност единствено усиленото и много явно полицейско присъствие държеше на разстояние джебчиите, наркоманите, проститутките и другите отрепки. Сред светлините на големия град все още имаше тъмни дупки и хората трябваше да знаят за тях. Особено шефът на полицията.

Харисън се помъчи да съсредоточи вниманието си върху представлението — искаше да следи действието, та по-късно да може да каже нещо за него на Розета. Кой беше този герой с брадата? Капитанът ли? Луд учен? Божичко, нямаше никаква полза, съвсем се бе объркал. От оркестъра се разнесе дълбоко мелодраматична музика и един от актьорите запя. В текста се споменаваха нещо за кораб на мечтите. Харисън послуша малко, но после отново се отнесе в мислите си, сякаш беше радио с обхват, далеч надхвърлящ онзи на конкретна станция.

Погледът му бе насочен към сцената, но той не виждаше нищо. Отново се замисли за плана, който искаше да прегледа преди да си легне. Наричаше го „Операция 2000“, много приятно наименование с официално звучене, което щеше да вдъхне увереност на градския съвет.

През миналия месец почти ежедневно се беше съвещавал със заместниците си, както и с командирите на транзитната полиция, групата за бързо реагиране и антитерористичната спецчаст на нюйоркското полицейско управление и ФБР за проблемите, с които щяха да се сблъскат в опита им да охраняват многобройните участници в новогодишното празненство на Таймс Скуеър. Тази задача беше ужасно сложна дори и в обикновена година — а тази година изобщо не бе обикновена. Този път ги очакваше 31 декември 1999-та. Настъпването на новия век. Събитие, което се случва веднъж в живота, Събитие с главно „С“, дами и господата.

И докато заедно с хората си се мъчеше да разработи сериозен и логичен подробен план за ситуация, която категорично нямаше нищо общо с логиката, какво правеше кметът? Ами гонеше медиите в преследване на долари, разбира се! Появяваше се по всяка местна новинарска програма и се пенеше за плановете на общината за голямото събитие. Появяваше се в „Летърман“ и „Конан О’Брайън“. Дори участваше в радиопредавания като „Аймъс сутрин“ и „Хауърд Стърн“, в които обявяваше триъгълника между Седмо авеню, Бродуей и Четирийсет и втора улица за „център на света“ и само дето не гръмваше бутилка шампанско, докато канеше слушателите да се присъединят към посрещането на новото хилядолетие.

Мислите на Харисън се изпълниха със странна смесица от безпокойство и примирение. По всичко личеше, че хората реагират на гръмогласните речи на кмета като стадо. На основата на огромното количество туристически заявки, анкетните данни и на резервациите за хотели и ресторанти в центъра на града се смяташе, че на Таймс Скуеър ще се струпат два милиона души. Като прибавеха към тях още три-четири милиона зяпачи, пръснати из Батъри Парк, пристанището на Саут Стрийт и по цялото крайбрежие на Бруклин, за да гледат фойерверките над нюйоркското пристанище, силите на полицията изобщо нямаше да са достатъчни, за да поддържат някакво адекватно присъствие. И за какво? Имаше хора, които смятаха, че настъпва епоха на чудеса, имаше и такива, които очакваха Второто пришествие. Харисън просто си мислеше, че на 1-ви януари светът ще си е пак същата въртяща се, безумна дупка, каквато винаги си е бил — като се изключеше малко по-високият брой на нещастните случаи, разбира се.

Въздъхна. Когато беше изнервен, Харисън си представяше как подава оставка, как избягва от цялата ужасна шоколадова каша и я оставя да си падне на мястото, тоест в скута на кмета. Може би щеше да си намери работа като охрана на Стоунхендж или на планината Фуджи, където посрещащите хилядолетието тълпи щяха да са по-малко. Ами в Египет? Бе чувал, че с десет бона можеш да си осигуриш достъп до празненството, което някаква туристическа агенция организираше край Голямата пирамида в Гиза. Един опитен полицейски шеф със сигурност би могъл да помогне за поддържането на реда там. Щом Хиццонър искаше да се прави на импресарио, циркаджия, водещ най-голямото шоу на земята, чудесно, толкова по-добре за него. Но какво право имаше да подлудява и всички останали?

Чу взрив от аплодисменти и погледна към сцената. Завесата беше спусната. Прожекторите бавно изсветляваха. Какво ставаше? Сведе очи към часовника си. Беше едва девет и половина, прекалено рано за края на представлението. Освен това още не бе видял „Титаник“ да потъва.

Значи антрактът. Трябваше да е антрактът.

Розета го сръга с лакът и жизнерадостно попита:

— Е, какво мислиш за мюзикъла?

„Той е банален, досаден и нямам търпение да се прибера вкъщи“
— помисли си Харисън и отвърна:

— Харесва ми. Особено онази песен за кораба на мечтите.

Розета кимна в знак на съгласие и се усмихна.

— Нямам търпение да разбера какво ще стане с Ида и Исидор. Да идем ли в бара да пийнем по нещо?

Той я хвана за ръката.

Докато се изправяха, минаваха покрай седналата в края на техния ред двойка и тръгваха нагоре по пътеката към фойето, Харисън си помисли, че Ида и Исидор, които и да бяха те, всъщност нямаха много голям избор. Или щяха да се натъпчат в някоя от спасителните лодки и да бъдат спасени от „Карпатия“, или щяха да потънат заедно с капитана и екипажа. Но не спомена за това на Розета.

Каквото и да предстоеше, не искаше да ѝ разваля настроението.

12.

НЮ ЙОРК

28-МИ ДЕКЕМВРИ 1999 Г.

Минути преди смъртта си Юлиус Агостен изкарваше амбулантната си количка от паркинга на Двайсет и трета улица и се мъчеше да си представи какво ще стане, ако спечели от лотарията.

Първото нещо в списъка му щеше да е да прехвърли на зет си количката, разрешителното за търговия, мястото си в гаража и всичко останало. Щефан още беше достатъчно млад, за да издържи на дългите часове на улицата, да напуска дома си в четири часа сутринта, да се връща вкъщи в осем вечерта, понякога и след полунощ през уикендите, в лято и зима, в дъжд и пек. Неотдавна на Рене и Щефан им се бе родило бебе и количката щеше да им даде възможност да поспечелят малко, може би дори да скътат някой и друг долар за бъдещето на момиченцето си.

В Ню Йорк не се отпускаха много разрешителни за улична търговия, още по-малко бяха местата, толкова оживени, колкото това, което беше успял да си извоюва Юлиус — Четирийсет и втора улица и Бродуей, сърцето на града. През седмицата тук минаваха деловите хора, мъже с куфарчета, жени в модерни дрехи, хиляди минавачи по тротоарите, изсипващи се от метрото, пробиващи си път към Таймс Скуеър и спираха за кафе и нещо за ядене, докато бързаха за работа. После идваха таксиметровите шофьори, ченгетата, продавачите — всъщност всички. Кой в наше време може да си позволи да закусва вкъщи?

Юлиус буташе количката към микробуса си. Металните колела дрънчаха по настилката — прекалено силен шум в тишината преди зазоряване. След три часа градът щеше да се събуди, но сега ролетките над магазините все още бяха спуснати, никой не минаваше през въртящите се врати на бизнес сградите и единственото улично

движение беше някой случаен камион, разнасящ вестници, или такси, профучало под бледата светлина на уличните лампи. Слава Богу. Защото ако улицата бе оживена, тук щяха да довтасат ченгетата от пътната полиция и да го глобят за неправилно паркиране на микробуса, докато изкарва количката си от паркинга. Но какво друго да направи? Да я бутва двайсет пресечки чак до другия край на града? Много път даже в хубаво време, а какво оставаше през декември?

„Четирийсет милиона долара“ — помисли си той, спомнил си отново за лотарийния билет в джоба си. Ако спечелеше, щеше да напусне работа и да замине на някое топло място. Да си купи голяма къща с огромна морава и извит чакълен път зад висока желязна порта. Може би от едната страна щеше да има изглед към океана — Герти, Бог да я прости, винаги беше обичала океана. Повече нямаше да оставя количката си в гаража за през нощта, нямаше да плаща по двеста долара месечно, за да си осигури мира от вандали и крадци. Нямаше да се вдига от леглото в три сутринта, за да отиде до борсата в Куинс за закуските, после да изкарва количката от паркинга и да застава на ъгъла в началото на часа пик.

Правеше го повече от десет години, седмица след седмица, година след година. И макар че не беше човек, който забравя доброто в живота си, Юлиус не можеше да отрече, че това му бе струвало много. С всеки изминал ден му ставаше все по-трудно да се събужда толкова рано сутрин. Работата не му позволяваше да посещава внуците си. Имаше проблеми с кръвообращението на десния крак, много често го болеше и лявото рамо.

Но най-вече му беше писнало от ужасните зими.

Днес носеше ватенка и бе вдигнал качулката, но острият вятър, който духаше откъм Хъдсън, хапеше голите му бузи и студът го пронизваше до костите. Напоследък Юлиус се обличаше все по-дебело, но все не можеше да се стопли.

Предполагаше, че се дължи на навлизането му в средната възраст... но защо не беше забелязал как младостта му се изплъзва преди да е станало прекалено късно, за да се подготви?

Стигна до микробуса, избути количката отзад и коленичи, за да я закачи за теглича. „Четирийсет милиона, четирийсет милиона, четирийсет милиона.“ Като се имаше предвид колко голям джакпот се е натрупал, може би тази седмица трябваше да си купи повече билети.

Беше чувал, че според математическите закони няма значение дали имаш един или сто билета. Но все пак...

Миг по-късно на улицата се появи жена.

Отначало Юлиус си помисли, че е проститутка. Какво би правила навън в този час почтена жена, още повече в такава ледена утрин? Във всеки случай, въпреки кампанията за прочистване на целия град, търговията с плът в квартала продължаваше да процъфтява — като например пресечката на Двайсет и осма улица и „Лекс“, където в оживените петъчни вечери можеха да се видят автомобили, паркирани в две, че и в три редици покрай тротоарите, а под пултовете за управление вътре се виждаха клатещи се глави.

Когато жената се приближи към него обаче, Юлиус си помисли, че изобщо не прилича на проститутка, поне не на онези момичета, които беше виждал в тази част на града — повечето от тях излагаха прелестите си, даже това да означаваше задниците им да замръзнат от студ. Всъщност тя повече приличаше на деловите жени, които след няколко часа щяха да спират пред количката му, за да си купят кроасан.

Облечена в туидово палто, тъмни панталони и нахлупена почти до ушите барета, тя бе поразително красива, с екзотично скулесто лице и кичур права черна коса, който вятърът развяваше над рамото ѝ.

Жената вървеше право към него, като бързо крачеше в мрака. От устата ѝ излизаха валма пара.

— Помогнете ми — с много разстроен глас каза тя. — Моля ви.

Юлиус я погледна смутено.

— Какво? — неловко попита той. — Какво... какво има?

Жената спря съвсем близо до него и големите ѝ черни очи срещнаха неговите.

— Трябва ми автомобил — отвърна тя.

Юлиус се намръщи.

— Не разбирам...

— Ето, вижте — рече жената и пъкна ръка в чантата си.

Юлиус я наблюдаваше с растящо объркване. Защо се приближаваше до абсолютно непознат мъж и го молеше?

Преди да успее да довърши мисълта си, чу зад гърба си шумолене, после внезапно усети как до тила му се притиска нещо твърдо и студено.

Жената леко кимна.

Не на него, разбра Юлиус, а на онзи, който се беше прокраднал зад гърба му.

Сърцето му учестено затуптя. Бяха го измамили, разсеяли...

Изобщо не чу изстрела на снабдения със заглушител „Глок“, нито пък усети нещо освен блъсването на дулото, когато човекът зад него натисна спусъка и куршумът проби черепа му и излетя през дясното му око заедно с парче от челото му.

Тялото му се строполи по гръб на земята. Лявото му око все още гледаше — широко отворено и ужасено. Пистолетът се насочи надолу и тихо изплю още три куршума в лицето му.

Гилеа се огледа, увери се, че улицата е пуста, и се наведе над трупа, като се пазеше от локвата кръв, вече заляла тротоара. Откачи разрешителното за търговия от ватенката и го пъкна в чантичката си. После припряно започна да рови из джобовете на якето и панталоните на мъртвия и намери портфейл и връзка ключове. Погледна брадатия мъж с пистолета и каза:

— Да се махаме, Акад.

И му подхвърли ключовете.

Той прибра оръжието, отключи вратата на микробуса, после вдигна трупа и го натика зад предната седалка.

Гилеа закачи количката за теглича, заобиколи откъм страната, поблизка до тротоара и пъкна глава през вратата. На пода отзад забеляза одеяло и го хвърли върху трупа. После се качи на предната дясна седалка.

Брадатият седна до нея, раздрънка връзката ключове и запали двигателя.

Потеглиха на запад по Двайсет и осма улица.

В пет и десет микробусът отби към сервиза на Единайсето авеню и Петдесет и втора улица. Макар че сервизът нямаше да отвори преди осем и половина, вратата на гаража беше вдигната и Акад вкара колата направо вътре. До вратата, която водеше към офисното помещение, чакаха трима мъже в сиви монтьорски комбинезони.

Гилеа отвори вратата си, слезе и попита:

— Къде е Ник?

— Идва — отговори един от мъжете на руски.

Гилеа му хвърли неприязнен поглед.

— Вече трябваше да е тук.

Мъжът не отговори. Гилеа също замълча, после каза:

— Трупът е в микробуса. Трябва да се освободите от него.

— Ясно.

Гилеа бръкна в чантичката си, извади ламинираното разрешително на амбулантния търговец, подаде му го и каза:

— Трябва незабавно да го промените. И искам да стане до полунощ.

— Ще бъде изпълнено.

— Остават ни само три дни.

— Не се тревожи, няма да има никакви проблеми.

Тя потръпна и се обгърна с ръце.

— Тук е ужасно студено — каза Гилеа. — Как издържате?

Мъжът кимна към микробуса, ухили се и отвърна:

— Топлим се с работа.

13.

РАЗЛИЧНИ МЕСТА

31-ВИ ДЕКЕМВРИ 1999 Г.

Минути преди излизането си в ефир Аркадий Педаченко не можеше да реши как да започне ежеседмичната си телевизионна програма. Разбира се, това не се дължеше на промяна в сценария или на неподготвеност. Всяко предаване неизбежно започваше с десетина-петнайсет минути, през които той седеше сам срещу камерата и разсъждаваше върху различни проблеми. Следваха телефонни обаждания, които му даваха възможност да се обръща към зрителите си в разговорна, диалогизираща форма, като се предполагаше, че отговаря на случайни въпроси — макар че в повечето случаи те всъщност бяха предварително подготвени и му се задаваха от определени хора. Вторият половин час от предаването включваше интервюта или дискусии с политици и други обществени фигури.

Не, проблемът му не беше в сценария. Педаченко ценеше структурата повече от всичко останало и се противопоставяше на всякакви отклонения от вече провереното и одобреното. Не се съмняваше и в съдържанието, тъй като въвеждащите думи вече се виждаха на телепромптера и гостът му, генерал Павел Илич Броден от руските военновъздушни сили, бе пристигнал в студиото навреме. Сега се намираше в „зелената стая“, както я наричаха продуцентите, и се готвеше за участието си.

Онова, което го занимаваше в момента, беше по-скоро въпрос на стил, на тон. Дали да направи коментара си с обичайната си рязкост, или да заеме по-предпазлива, по-хладнокръвна позиция? Медийните му консултанти го бяха посъветвали второто и му препоръчаха да избягва всичко, което би могло да се изтълкува като проява на песимизъм. Точно в този момент зрителите му били емоционално настроени за празнуване, копнеели да забравят трудностите си и

отчаяно се нуждаели от надежда. От друга страна, какъв по-подходящ повод от навечерието на новото хилядолетие, за да раздвижи емоциите им? Да им напомни за злините на интернационализма и за неуспеха на правителствената политика, директно предадена по наследство от Елцин на Старинов? Да се представи като единствения човек, способен да поведе страната напред в този критичен момент от историята ѝ?

Педаченко мислеше за всичко това. Нямахме навик да пропуска възможностите си. Но малко повърхностно напрежение може би нямаше да е зле. Щеше ясно да покаже на публиката си, че в навечерието на двайсет и първия век има място за надежда и оптимизъм... Ако тръгнаха по пътя, който им сочеше той.

— Шейсет секунди! — съобщи продуцентът.

Педаченко погледна към образа си на монитора. Красив петдесетгодишен мъж с късо подстригана руса коса, грижливо поддържани мустаци над уста, пълна с бели зъби, фигура, оформена от постоянните и упорити физически упражнения — той разглеждаше добрия си вид най-вече като средство, необходимо, за да получи политическо преимущество. Още от детството си бе научил, че ведрата и спокойна усмивка може да му спечели благоволенieto на родителите и учителите му, а по-късно в живота откри, че същият очарователен маниер му помага да привлича жените в леглото и му носи приятелството на влиятелни личности. Педаченко разбираше, че популярността му в медиите се дължи колкото на политическите му възгледи, толкова и на телегеничните му черти, и това изобщо не го безпокоеше. Най-важното беше с всички възможни средства да получи масова подкрепа. Най-важното беше да получи онова, което искаше.

Той посочи потта по челото си и гримьорката бързо се приближи иззад камерата, напудри го, после отново изчезна от сцената.

Продуцентът вдигна ръка и започна да брои секундите до излизането в ефир, като ги отмяташе с пръсти.

— Четири, три, две, едно...

Педаченко погледна към камерата и каза:

— Добър вечер, приятели и сънародници. Докато се готвим да посрещнем новия век и новото хилядолетие, според мен трябва за момент да се обърнем назад и да си спомним историята. И в стремежа си към по-добро бъдеще, нека си позволим да изпитаме благороден

гняв към бездействието на властите, накърнило националната ни воля и предизвикало толкова много от проблемите, с които ние — всички без изключение — ще трябва да се сблъскаме. Преди два века, по време на първата Отечественна война, нашите воители се сражаваха срещу великата армия на Наполеон и я отблъснаха от столицата ни. През нашия век отново проявихме храбростта и националната си решимост да защитим земята си от германския фашизъм и го победихме по време на войната, която днес наричаме Велика отечествена. Нека тази вечер всички ние се включим в последната Отечественна война. Тя е свещена и няма да се води на Марсово поле, а на бойното поле на морала — война, в която не ни заплашват автомати и бомби, а културна стагнация и упадък. Война, скъпи мои сънародници, която изисква да погледнем в душата си, да защитим националните си традиции и да победим изкушенията с желязна дисциплина...

— ... война, която не можем да спечелим като тичаме след американските долари, като протягаме ръка към американските трохи хляб като отчаяни просяци или като допускаме младото поколение да се покварява с американската мода и музика. Не отричам, че положението е лошо, но ние трябва сами да поемем отговорността за съдбата си...

Докато го гледаше на телевизионния екран в кабинета си, Старинов трябваше да му отдаде дължимото. Дъвчеше едни и същи стари теми, но в същото време откриваше чувствителните струни в народната душа, които напоследък никой друг не можеше да докосва толкова резултатно. Блестящо използваше изрази като „свещена война“ и „благороден гняв“, произхождащи от най-популярния военен химн от Втората световна война. А начинът, по който завоалираше познатите си политически цели като нова Отечественна война, представляваше майсторско манипулиране на къкрещите страсти, провокираше руската гордост в най-дълбоките ѝ корени, оприличаваше настоящите проблеми на страната с трудностите в миналото и поставяше борбата за преодоляването им в същия контекст като легендарните битки срещу чужди нашественици... битки, които Родината винаги печелеше

едва след като се опреше на собствените си възможности и нейните граждани и воители се обединяха в експлозивна вълна на единство.

Старинов дълбоко си пое дъх, после въздъхна. Никога нямаше да забрави празнуването на 9-ти май през 1985-та, четирийсетата годишнина от победата над нацистите — огромни тълпи, събрали се за възпоменателната церемония пред паметника на Незнайния воин в Александровския парк, гръмовната процесия от войници, танкове и маршируващи оркестри, фойерверките в небето над Червения площад, вдъхновените песни и плющящите съветски знамена, групите престарели ветерани от Втората световна война, които минаваха с войнишка крачка, изправени, изпълнени с достойнство и някак си величествени въпреки старческата си немощ...

През онзи ден Старинов стоеше заедно с генералния секретар Михаил Горбачов и другите висши партийни лидери на балкона на мавзолея на Ленин, гледаше безкрайния парад и очите му плуваха в сълзи на гордост. Беше убеден, че въпреки неуспехите на комунизма, въпреки социалните и икономическите си проблеми, Съветският съюз ще крачи към бъдещето силен, жизнен и единен.

Отлично разбираше обаянието на страстната реторика на Педаченко, дори изпитваше вълнение, което не можеше да овладее, и тъкмо затова противникът му беше толкова опасен. Сега, в навечерието на новото хилядолетие, Старинов се страхуваше, че е свидетел на ново възраждане на национализма, което безвъзвратно щеше да насочи страната му към изолационизъм и към конфликт със Запада... и това бе причината, поради която нощите му се бяха превърнали в такова мъчение, а краткият му сън — в кошмар, от който се събуждаше облян в студена пот и с вкус на прах и пепел в устата си.

По телевизията Педаченко най-после беше завършил коментара си. Той скръсти ръце на бюрото си и се наведе усмихнат напред. Сините му очи като че ли гледаха право към зрителя.

— А сега, приятели, можете да позвъните в студиото и да зададете въпросите си...

— Не, благодаря, приятелю — каза Старинов, натисна бутона на дистанционното управление и Педаченко се стопи в небитието, натрапчивото му присъствие изчезна — но това не бе съвсем вярно, нали?

За съжаление нещата никога не ставаха толкова просто. Защото Педаченко беше навсякъде извън стените на кабинета му, от единия край на Федерацията до другия.

— В ефир сте.

— Добър вечер, министър Педаченко. Бих искал да чуя вашето мнение за неотдавнашната визита на министър Башкир в Китай и за обещанията му за по-голямо сътрудничество между нашите две страни.

— Благодаря ви. Мисля, че трябва да разглеждаме намеренията на министъра отделно от конкретните договорености с Китай. В светлината на разрастването на НАТО и на другите усилия на Съединените щати да монополизират световните дела, аз съм съгласен с него, че имаме много общи интереси с нашите азиатски съседи. Американското могъщество е заплаха, на която трябва да се противопоставим, а за да постигнем това, нямаме друг избор, освен да се обърнем на изток. Но смятам, че министър Башкир глупаво пренебрегва служебните си задължения като говори за планове за внос на китайска техника и военни продукти. Собствените ни военни заводи, най-добрите в света, изпитват глад за производствени заявки. Нещо повече, Китай винаги е бил един от техните най-големи клиенти. Защо тогава да променяме това положение? Струва ми се идиотско и погрешно...

В дачата си на североизток от Москва Леонид Тодшивалин дремеше пред включения телевизор, когато внезапно го разбуди дрънченето на разбито стъкло. Той се завъртя на стола си и видя, че един от задните прозорци е строшен. През назъбения отвор в дневната нахлуваше студен вятър. Парчета стъкло бяха пръснати по килимчето под перваза. В ъгъла забеляза голям камък. Около него беше навито парче хартия, закрепено с ластик.

Тодшивалин се загърна в халата си, скочи от стола и бързо се приближи до прозореца. Коленичи, за да вземе камъка, като внимаваше да не стъпва в стъклата, и надзърна навън към покрития със сняг двор. Не видя никого. Но си помисли, че знае защо са хвърлили камъка.

Свали ластика и разви хартията. На нея имаше две думи, написани на ръка с печатни букви:

ГАДЕН ЗАДНИК

Ядоса се. Вече втори месец неговите вагони прекарваха американските зърнени доставки от централните складове в Москва до съседните западни провинции. Отпусканото на всеки район количество се изчисляваше според броя на населението и ако той не отмъкваше част от резервите, градът му щеше да получава незначителен дял.

Той беше поел риска. Нима при тези обстоятелства не заслужаваше да си позволи малка печалба, като сложи надценка на зърното, което разпределяше?

— Неблагодарници! — извика Тодшивалин и хвърли камъка обратно към невидимите си нападатели. — Пиенето ви е дошло нанякорно! Махайте се!

Отговор не последва. Той се изправи, като тихо ругаеше и си мислеше, че трябва да почисти стъклата. Някой щеше да си плати за това. Единственото му желание бе да прекара новогодишната нощ на спокойствие. Някой щеше да си плати.

Тодшивалин се отправи към килера, за да вземе метлата, когато чу силен удар по вратата. Рязко спря, обърна се и отново погледна през прозореца. В снега се виждаха застъпващи се следи. Дали ги бе имало и преди малко? Не беше сигурен — но всъщност нямаше значение. Важното бе, че сега бяха минали пред къщата.

Последва нов удар. И още един. Той погледна към вратата и видя, че пантите треперят.

— Махайте се! — извика Тодшивалин. — Махайте се преди да съм повикал полиция!

Отвън отново удариха по вратата и тя се разтърси. Резето затрака. От касата се отчупи треска.

Той чу сухото стържене на собствения си дъх. По носа и челото му избиха капки пот. Усети, че косата му настръхва.

Ударите по вратата продължаваха.

Тодшивалин постоя в коридора няколко секунди, после реши да вземе пушката от спалнята си. Трябваше да действа бързо, преди да са

разбили вратата.

Хвърли се към спалнята и стигна до нея в същия миг, в който вратата полетя навътре, придружена от отломки от касата. В къщата нахълтаха трима мъже с маски от чорапи. Двама държаха метални тръби. Третият носеше голяма консервена кутия.

— Да не сте се побъркали! — изкрещя Тодшивалин. — Не можете да...

Един от мъжете се хвърли към него и замахна с тръбата към кръста му. Останал без дъх, Тодшивалин се свлече на земята като пробит акордеон. Сега над него стояха и двамата с тръбите и го обсипваха с удари. Той вдигна ръце, за да защити лицето си, и една от тръбите смаза пръстите му. Тодшивалин извика от болка и се претърколи на една страна, като стенеше и притискаше ръце между краката си.

Мъжете продължаваха да го удрят по шията и лицето. Удариха го по устата и той усети, че гълта собствените си предни зъби. От носа и от раната на бузата му шуртеше кръв.

През сълзите, които струяха от очите му, Тодшивалин видя, че третият мъж навежда консервената кутия и от нея се излива нещо. Стаята се изпълни с миризма на бензин. Мъжът бързо обиколи стаята, като обливаше завесите и мебелите. После се приближи до него и плисна малко бензин върху халата му.

— Недейте, моля ви — немощно простена Тодшивалин. Виеше му се свят, устата му беше пълна с кръв. — Мога... да ви... дам... пари... храна...

— Млъквай, мръсничко!

Тръбата удари Тодшивалин точно под брадичката и той изстена задавено. Мъжете се отдалечиха от него. Като в мъгла видя един от тях да вади от джоба си запалка и парче плат, да поднася запалката към плата и да го подпалва.

— Да не измръзнеш — каза през маската си мъжът.

И хвърли пламтящото парче върху напоения с бензин халат на Тодшивалин.

Той изкрещя и се загърчи на пода. Пламъците обхванаха гърба му, яростно обгърнаха тялото му.

Тодшивалин чу отдалечаващите се стъпки на мъжете. Беше сам в къщата. Огънят ревеше в ушите му, черен дим се стелеше из стаята.

Той гореше, гореше! Чу някакъв глас, понечи да извика за помощ, но разбра, че е телевизорът, по който Педаченко продължаваше да говори, докато огънят го поглъщаше жив. Опита се да се изправи на колене, надигна се на сантиметри над пода, после рухна под огнените езици. Докато се гърчеше в ужасни мъки, си мислеше: „Убиха ме тия копелета, убиха ме...“

— В ефир сте.

— Министър Педаченко, искам да ви попитам, защо според вас американското жито се доставя толкова бавно? Някои градове на изток са получили само по един камион за стотици семейства. А там, където живея аз, до Стари Оскол, не сме получили абсолютно нищо.

— Основателен въпрос, приятелю. Както знаете, в правителството ни има хора, които твърдят, че за нередовните доставки са виновни политическите спорове в Съединените щати. Но ние можем поне да си представим и друго обяснение. Възможно ли е американците да извършват икономически саботаж, като съзнателно забавят помощта си? Дали целта им не е да ни поставят в дългосрочна зависимост? Рано или късно, ние трябва да си зададем тези въпроси...

Винс Скъл погледна часовника на стената и изключи телевизора. Достатъчно. Добре отиграната ярост на Педаченко му стигаше за тази вечер. Дори в Русия човек имаше право да се наслаждава на новогодишната нощ. Или поне да прати нежеланите лайна там, където им е мястото.

Отново погледна към приятния кръгъл циферблат на часовника. Осем часът. Което означаваше, че в Калифорния още не е станало обед. Там бяха жена му Ана — не, поправка — бившата му жена Ана с двете им дъщери и се готвеха да отпразнуват настъпването на новата година. Ако си спомняше вярно, щяха да гостуват на майката на Ана в Мил Вали. Зачуди се дали да телефонира на децата там — навярно щяха да останат до полунощ, за да посрещнат новата година, век, хилядолетие, а може би и други космически повратни моменти, за които Скъл си нямаше и представа.

Полунощ в Калифорния, помисли си той. Това беше, колко, седем сутринта по собственото му време. И три през нощта в Ню Йорк, където все още живееше майка му, здрава осемдесет и две

годишна старица. Предполагаше, че тя ще празнува по обичайния си начин — като гледа по телевизията предаването от Таймс Скуеър с чаша вино от едната страна на креслото и с чиния наденички от другата.

Стана и си взе дрехата. Жилището му тук, в калининградската станция — три стаи в сглобяема сграда, в която живееха повече от сто души — беше тясно и задушавашо, сякаш построено от огромни детски строителни кубчета. Нуждаеше се, наистина се нуждаеше от глътка чист въздух.

Вдигна ципа на ватираното си яке, приближи се до вратата, поколеба се с ръка на бравата, после се върна в кухненския бокс. Настъпи педала, който отваряше малкия му хладилник, коленичи пред него и погледна бутилката „Кристал“ на горния рафт. Имаше намерение да я отвори в полунощ, но по дяволите, защо да чака дотогава? Някъде на планетата със сигурност вече беше полунощ.

Извади бутилката, после бръкна в голямата колкото кутия за обувки хладилна камера, за да вземе лалевидната чаша, която бе оставил там да замръзне. Човек се чувстваше странно, когато се замислеше за времето. Вдигаш поглед към някоя далечна звезда и всъщност виждаш как е изглеждала преди няколко милиона години. Обръщаш тази перспектива наопаки и тя става още по-странна — някой извънземен наблюдател в далечна система, гледащ към Земята през футуристичния си мегателескоп, всъщност ще види динозаври, разхождащи се из праисторическите ѝ джунгли. При всички човешки усилия, положени за възстановяване на част от миналото, разкопките, научните спорове за това как са живели онези чудовища, дали тиранозавърът рекс е бил бавно или бързоподвижен, умен или тъп — а междувременно астрономът там в космоса знае истината от първа ръка. За него тази новогодишна нощ на 2000-та всъщност ще е след един милион години.

„И става още по-странно, нали? — помисли си Скъл. — След милион години, когато от мен остане само прах — ако остане и толкова, — някой учен от същата онази планета може да ме види как излизам от сградата с бутилката шампанско, за да отида на разходка. След милион без десет години би могъл да види как двамата с Ана заминаваме на нашата първа ваканция, романтично пътешествие на Каймановите острови, по-голямата част от което прекарахме в каютата

си в работа върху първото си бебе. След милион без една година обаче би присъствал на жалкия епизод, когато Ана ме хвана с друга жена, мен — тъп, безотговорен шибан кретен.“

Скъл въздъхна. Всичко това не само отправи мислите му в друга посока, но го изпълни с дълбока потиснатост.

Отвори шампанското. После обърна чашата върху гърлото на бутилката и тръгна към вратата.

Апартаментът му бе на първия етаж и когато излезе навън, погледът му се плъзна по голямото равно поле към трите сферични сателитни антени на комплекса. Бяха монтирани върху бетонни платформи на около триста метра и ъглестите им метални плочки им придаваха вид на огромни брилянти.

Без конкретна причина той се отправи към тях. Въздухът беше сух и ужасно студен, земята бе здраво замръзнала под тънката кора утъпкан сняг. Гъста гора заграждаше полето от три страни и през нея на изток минаваше един-единствен път. Голите, покрити със скреж клони на дърветата блестяха в ясната зимна нощ като изящен кристал.

Заслушан в тишината, Скъл спря по средата на пътя между жилищния блок и антените. Повечето прозорци зад него светеха и отраженията на лампите падаха по побелялата земя. Почти всички от персонала бяха на тържеството, организирано в една от общите зали от Артър и Илейн Стайнър. Останалите щяха да се съберат на по-скромни групички в апартаментите си. А Ана и децата бяха на хиляди километри оттук.

Той взе чашата, напълни я до половината с шампанско и остави бутилката на земята. После постоя известно време на вятъра и се опита да измисли наздравица.

Мина доста време преди да му хрумне нещо подходящо.

— Нека пороците ми умрат преди мен — най-после каза Скъл и вдигна чашата към устните си.

14.

САН ХОСЕ, КАЛИФОРНИЯ

31-ВИ ДЕКЕМВРИ 1999 Г.

Гордиън вдигна крак от спирачката, колкото гумите на неговия мерцедес SL да направят пълен оборот, после отново спря и нетърпеливо се намръщи. Щеше да е прекалено оптимистично, ако кажеше, че се движи с петнайсетина километра в час в това ужасно задръстване. Блокиран от две страни от огромни тирове в средното платно на магистрала I-280, той се чувстваше като малка рибка, притисната между два неподвижни кита.

Погледна часовника на таблото. Почти осем.

„Мамка му!“

Пъхна ръка под спортното си яке, извади клетъчния телефон и набра домашния си номер.

— Да? — отговори жена му още при първото позвъняване.

— Здравсти, Ашли, аз съм.

— Роджър? Къде си? Какъв е този шум при теб?

— На път съм за вкъщи — отвърна той. — И това е шумът на движението по магистралата.

Последва мълчание. Както беше и очаквал. Не се опита да го наруши.

— Колко мило, че не бързаш да ме прекъснеш — със саркастична нотка каза тя накрая.

Гордиън си помисли, че си го е заслужил. Погледна през стъклото към джипа „Чероки“ отпред и видя малко бяло куче с черна бандитска ивица на очите, което го зяпаше през задния прозорец.

— Виж, Ашли. Винаги се прибирам оттук. Ако знаех, че тази вечер магистралата ще е толкова натоварена...

— Кога друг път, ако не на Нова година? — прекъсна го тя. — И трябва ли да ти напомням, че имаме резервации за девет часа?

— Ще се обадя в ресторанта и ще видя дали могат да ги отложат за десет — отвърна Гордиън и осъзна колко тъпо звучи предложението му още преди да си затвори устата. Както току-що беше отбелязала жена му, сега бе Нова година. „Le Cirque“ щеше да е натъпкан до пръсване.

Гордиън я почака да отговори. По задръстения път не помръдваше нищо. Кучето в джипа душеше прозореца и продължаваше да го наблюдава.

— Не си прави труда — каза Ашли. Сарказмът ѝ беше прераснал в гняв. — Стоя тук в най-хубавата си рокля, готова за излизане. По дяволите, нали ми обеща, че ще си дойдеш навреме!

Гордиън усети, че стомахът му се свива. Помисли си, че не само ѝ беше обещал, но и наистина имаше намерение да спази обещанието си. Повечето от служителите му обаче си бяха тръгнали рано и той реши да се опита да свърши с писмената си работа, докато няма кой да го разсейва — смяташе, че ще успее да си тръгне към шест и половина и ще стигне за един час. Защо не бе допуснал възможността да попадне на задръстване?

— Извинявай, скъпа. Искях да свърша някои неща...

— Естествено. Както винаги. С изключение на всичко, свързано с личния ти живот — прекъсна го тя и шумно си пое дъх. — Нямам намерение да разговарям за това по телефона, Роджър. Не ми харесва ролята на мърморещата съпруга. Пък и вече съм преживявала всичко това.

Гордиън не успя да измисли какво да каже. Мълчанието в слушалката имаше кух звук. През последните няколко месеца Ашли предлагаше да се разделят. Той не знаеше какво да отговори и на това. Освен да ѝ каже, че я обича, че не иска да го напусне и че е изненадан, че според нея положението е толкова лошо, че изобщо е помислила да го напусне.

Автомобилите на пътя леко се размърдаха. Раздвижването започна в лявото платно — един от тировете засъска и тръгна напред, когато шофьорът отпусна спирачките. После потегли джипът и Гордиън натисна газта.

Стори му се, че е напреднал с около една дължина на кола преди стоповете на джипа да светнат и отново да му се наложи да натисне спирачките.

— Мисля, че ще е най-добре да не съм тук, когато дойдеш — каза Ашли.

— Скъпа...

— Не, Роджър — отсече тя. — Недей. Не сега.

Стомахът му се сви още повече. Безизразният ѝ глас му показваше, че повече обсъждане няма да има. Тя здраво беше затръшна вратата.

— Трябва ми малко простор — каза Ашли. — Положението само ще се влоши, ако се видим тази вечер.

— Къде ще отидеш?

— Още не съм сигурна. Ще ти позвъня по-късно и ще ти кажа.

И затвори.

Щрак.

Гордиън държа телефона до ухото си почти цяла минута, след като връзката прекъсна, накрая най-послед го пъкна обратно в джоба си.

Отпусна се на облегалката, разтри челото си и въздъхна примирено.

Вече нямаше причини да бърза.

Притиснало муцуна към прозореца, малкото куче пред него бе започнало да лае и да върти опашка. Или поне изглеждаше, че лае, тъй като двете стъкла и бръмченето на неколкостотин двигателя не му позволяваха да го чуе.

Той вдигна ръка, махна му и кучето завъртя опашка още по-бързо.

— Честита Нова година — каза Гордиън на колата си.

15.

НЮ ЙОРК

31-ВИ ДЕКЕМВРИ 1999 Г.

23:40

На един от високите етажи на лъскав небостъргач от стомана и стъкло на Четирийсет и четвърта улица и Бродуей група немски бизнесмени от международната издателска империя „Фуш инк.“ се бяха събрали зад високите до тавана прозорци, за да гледат празника долу. В края на тяхното ваканционно посещение офиса, използван от американския им редакторски екип, беше превърнат в наблюдателна и банкетна зала, обзаведена с плюшени фотьойли, мощни телескопи, мокър бюфет, подреден и с фини ордъоври, поднасяни от сервитьори с бели ръкавици. Освен това преди пристигането им служителите в сградата бяха получили съобщение да си тръгнат рано в новогодишната вечер. Това ясно показваше, че германците не искат да бъдат смущавани от американци, независимо от положението им в компанията. Чужденците искаха да наблюдават — и да коментират спектакъла на Таймс Скуеър, толкова странно грубоват и колоритен, насаме.

Веселото новогодишно празненство можеше да е американска традиция, но немските бизнесмени, които бяха вложили милиони долари в излъскването на района, смятаха, че само те имат право да му се наслаждават отвисоко.

23:43

По средата на площада от Четирийсет и втора до Четирийсет и трета улица беше издигнат голям параден подиум. Оглавяваният от кмета организационен комитет за посрещането на новата 2000-на година бе преместил пейките, които обикновено стояха на това място.

Тук бяха кметът и другите видни личности със семействата, приятелите и политическите си покровители, произнасяха речи, махаха на тълпата и викаха неща от сорта на „Обичам Ню Йорк!“, усмихваха се срещу обективите и пожелаваха на хората приятно прекарване, като горещо ги молеха да простят на човека, забил лакът в ребрата им или пуснал ръка на приятелките им. Над улицата, на Таймс Скуеър номер едно, гигантският екран на „Панасоник Астровижън“, заменил екрана на „Сони Джъмботрон“ от 1996-та и малко по-късно даден под наем на Ен Би Си, показваше огромните образи на всички на подиума, така че тълпата да може да се наслади на близостта им.

Седнал до жена си и дъщеря си на подиума — където известен комедиант току-що бе започнал да забавлява зрителите, — началникът на полицейското управление Бил Харисън се чувстваше като студено парче месо върху недодялан бюфет. Вече всеки момент някой щеше да прекатури проклетата конструкция и за изгладнялата сган щеше да настъпи празник.

Той скептично се огледа. Искаше му се да е по-спокоен за предпазните мерки, които бяха взети за безопасността на големите клечки тук, както и за безопасността на жена си и дъщеря си, които радостно (и въпреки възраженията му) бяха настояли да го придружат на това фиаско. Присъстваше половината градски съвет и достатъчно звезди, за да запълнят едноседмичните развлекателни програми. Въпреки прозрачните щитове, предпазващи ораторите, въпреки многобройните униформени полицаи, цивилни детективи и частни телохранители, заградили подиума, въпреки конните ченгета, обучените да търсят бомби кучета и екипите, които наблюдаваха от покривите на сградите, въпреки подробно разработените планове за „Операция 2000“, все пак имаше възможност през цедката да се промъкне нещо гадно. И как можеше да е иначе с десетките улици и основните линии на метрото, които изливаха тълпи хора в района?

Погледът му продължаваше да обхожда района. Спря се за миг върху камиона на първата група за бързо реагиране, паркиран плътно до подиума на Четирийсет и втора улица. Освен че огромната машина беше претъпкана със спасително и тактическо оборудване, в нея имаше и стрелково оръжие, вариращо от 12-калиброви пушки „Итака“ и малки автомати до пушки М-16, снабдени с устройства за изстрелване на гранати и многоцелеви муниции. Отзад чакаха два по-малки

патрулни камиона, микробус за наблюдение, временен мобилен щаб и сапъорен камион.

Харисън намираше огромно успокоение във факта, че елитният състав на групата за бързо реагиране е обучен да действа при всякакви критични ситуации — ако се случеше нещо лошо, щяха да са в състояние да се справят. Но реакция и предотвратяване бяха две различни неща и тази вечер примерът с Оклахома Сити мрачно обсебваше мислите му, напомняше му, че е нужен само миг, за да бъде отнет животът на стотици невинни.

— Това не е ли Дик Кларк? — попита Розета и посочи внезапно раздвижване край подиума. — До онези телевизионни камери ей там?

Той се наведе напред, вгледа се и отвърна:

— Едва ли. Изглежда прекалено стар.

— Ами той си е стар, Бил. Вече трябва да е към седемдесетте.

— Дик Кларк престана да старее на трийсетгодишна възраст — възрази той. — За разлика от твоя беден стар съпруг, чиято енергия вече е на изчерпване и който ще заспи като пън в мига, в който главата му докосне възглавницата.

— Наистина ли?

— Свърши тя, скъпа — каза Харисън.

С лека усмивка тя постави ръка на бедрото му. Очите ѝ блестяха по начин, който винаги караше гърлото му да се свива и сърцето му да затуптява.

Тази вечер не бе изключение.

Той изненадано я погледна и затаи дъх.

— Стар, а? — рече Розета.

23:45

— Ей, брато, имаш ли понички с желе?

Брадятият уличен продавач вдигна очи от ръчния си часовник и поклати глава.

— Ами крем-караemel?

— Свърши.

Дес Санфорд хвърли поглед към приятеля си Джамал. Той срещна очите му и сви рамене. Двамата тийнейджъри носеха пуловери с качулки и плетени шапки отдолу. Освен това и двамата бяха много

объркани от този бял тип, който би трябвало да е заинтересуван да направи някой и друг долар тук, но като че ли нямаше нищо за продан. Преди минута бяха изпушили малко ганджа, направиха главите и се насочиха право към количката му с мисълта, че няма да е зле да хапнат нещо сладко. Може би две кафета щяха малко да ги постопят.

Дес потърка ръце. Защо Нова година не можеше да е през юли, по дяволите?

— Не ни казвай, че нямаш и шоколадови пръчици — рече той. — А бе с една дума, трябва да имаш шоколадови пръчици.

— Продадох ги — отвърна мъжът и си погледна часовника.

Дес пхна пръст под шапката си и се почеса по челото. Господ му беше свидетел, че даже да доживееше до сто години, никога нямаше да разбере тези бели типове, независимо дали бяха от Бронкс, или имаха някакъв странен чужд акцент като този тук. Човекът бе застанал на адски подходящо място, на югоизточния ъгъл на Четирийсет и втора улица, точно под сградата с големия екран, а само си стърчеше и си зяпаше часовника, сякаш бързаше за някъде и даваше на хората да разберат, че няма нищо общо с тази работа.

Дес се наведе напред и прочете името на разрешителното му.

— Юлиус, мой човек, я все пак ни кажи к'во имаш.

Продавачът разсеяно кимна към оскъдната купчина обикновени посипани с пудра захар понички на горния рафт на количката.

Дес презрително изпръхтя. Поничките не само изглеждаха стари, но и определено бяха заводски.

— Такава лапачка, нали ти е ясно, можем да си купим и от магазина — рече той. — Сложи си на количката надпис „Пресни понички“. Искам да кажа, как може да си продал всичко, като още няма дори полунощ?

Продавачът го погледна. Сините му очи сякаш минаваха право през него. После бръкна под тезгяха.

Дес отново озадачено погледна Джамал. Чудеше се дали не е стигнал прекалено далеч с подигравките си, дали продавачът не е някакъв луд, който не може да понася чернокожи и може би държи отдолу патлак просто в случай, че някой се заяде с него. Джамал си задаваше същите въпроси и се канеше да предложи да си вървят, когато продавачът извади кафяв книжен плик.

— Дръж — каза той, като натъпка плика с изложените отгоре понички, затвори го и го подаде на Дес. — Безплатно.

Дес колебливо го погледна.

— Сигурен ли си бе, човек?

Продавачът кимна, протегна ръка още по-напред и блъсна плика в гърдите му.

— Вземи ги — каза той. — Последна възможност.

Дес взе поничките. Имаше чувството, че ако не го направи, този тип просто ще разтвори пръсти и ще пусне плика на тротоара.

— Ами... благодаря — рече Дес и погледна нагоре към огромния екран, който показваше кмета в близък план. Беше дошъл неговият ред за реч и той говореше от подиума наред улицата, разказваше за своите приготовления за празника, дрънкаше всякакви глупости: че Ню Йорк бил пример за целия свят, че на Таймс Скуеър имало милиони хора и всички те си прекарвали гот, раздуваше за мир, братство, единство, изобщо такива работи и моля ви, недейте да пиете и после да шофирате. Нито дума за продавачи, които нямаха понички, но пък, по дяволите, нали беше празник. Под лицето му се виждаха яркочервени цифри, показващи часа: вече 23:50, още десет минути и щеше да настъпи 21-ви век.

Дес трябваше да признае, че се чувства възбуден.

— Аре, дай да се пораздвижим — каза той на Джамал.

Приятелят му кимна, погледна продавача и му благодари за безплатните понички с леко кимване, после се отдалечи заедно с Дес.

Продавачът ги проследи с поглед. Те се разминаха с една жена с черно кожено яке и барета, която приближаваше към количката му, поспряха да я огледат от главата до петите и после изчезнаха в тълпата.

23:47

Гилеа мина покрай чернокожите хлапета, приближи се до количката, погледна Акад и попита:

— Всичко ли продаде?

Той кимна.

— Тъкмо затварях.

— Жалко — каза Гилеа.

— Трябва да има и други продавачи — отвърна Акад. — И те продават понички.

— Има.

— Добре — каза той. — В такъв случай не би трябвало да има проблеми.

— Прав си.

Тя пъкна ръце в якето си. В десния ѝ джоб имаше радиопредавател приблизително с големината и формата на червило — и абсолютно същия като онзи, който носеше за всеки случай Акад. Едно завъртане по посока на часовниковата стрелка щеше да прати сигнал с кодирана честота до приемник в количката, който щеше да взриви листовите експлозив С-4, пъкнати между алуминиевите плоскости отпред, отзад и отстрани. Блокчета пластичен експлозив — повече от петдесет килограма — бяха поставени зад вратите на складовите отделения на количката. Освен експлозива в тях имаше хиляди гвоздейчета и топчета от лагери. Пръснати във всички посоки от взрива, шрапнелите щяха да покрият район от стотици метри. Макар че всяко отделение бе свързано с отделен електронен детонатор, всички жици бяха включени в една и съща детонираща система, така че да могат да се взривят едновременно и да пръснат смъртоносното си съдържание.

И това щеше да е само началото.

Гилеа погледна часовника си. Дясната ѝ ръка беше в джоба ѝ и стискаше предавателя.

— Вече е почти полунощ, най-добре да тръгвам — каза тя. — Благодаря ти за помощта.

— Моля — отвърна Акад. — Лека нощ.

Гилеа се усмихна, обърна се и закричи към южната страна на пресечката.

Акад дълбоко си пое дъх и погледна собствения си часовник. Самият той щеше да остави количката точно след две минути — и това изобщо не беше скоро.

Искаше му се да е колкото може по-надалеч, когато районът се превърнеше в изпълнена с писъци и пламъци яма от дванайсетия кръг на ада.

23:48

— ... да отведем нашите зрители на Таймс Скуеър, където репортерът на „Фокс ТВ“ Тейлър Сандс цяла нощ отразява нещата

отблизо. Тейлър, как е там?

— Джесика, температурата може и да спада бързо, но това не попречи хората на площада да се увеличават — и нека цитирам песента на Бъстър Пойндекстър, на тях им е горещо, горещо, горещо. Преди малко представител на нюйоркското полицейско управление ми каза, че броят на зрителите надхвърля всички предвиждания и че по последни данни може да е повече от три милиона... и да ви кажа, тук наистина не е възможно да видиш и сантиметър от улицата, по който да няма хора. И все пак очевидно всички се забавляват, и до този момент имаше само няколко незначителни инцидента, изискващи полицейска намеса.

— Тейлър, кметът наистина като че ли...

— Извинявай, Джесика, би ли повторила? Както навярно сама можеш да се убедиш, хората вече надуха свирките си и ми е малко трудно да те чувам...

— Просто казах, че кметът като че ли се е вживял докрай в ролята на ръководител на церемониите.

— Точно така. Той каза няколко думи на присъстващите преди да настъпи Новата година и само преди секунди си сложи цилиндър в червено и златно с хартиени лентички. Говори се, че по случайност заедно с него на сцената ще бъде легендарният музикант и автор на песни Роб Циман, чиято песен „Светът ще се промени“ стана химн на цяло поколение и който, както може би знаете, се превърна в звезда по улиците на нюйоркския Гринич Вилидж. Очаква се също Циман да се срещне с някогашния си сътрудник Джолийн Рийс. Представлението обещава да е изумително!

— Със сигурност, Тейлър. Благодаря ти. Ще прекъснем за кратка реклама, но само след шейсет секунди ще се върнем, за да обобщим репортажа си за празнуването на Новата 2000-на година...

23:50

Пристигнала по лична молба на началника на полицията, групата за откриване на бомби от военновъздушните сили беше довела две от най-добрите си кучета. Фей бе петгодишен женски черен лабрадор, открил през последните две години четири бомби в куфари на международното летище „Кенеди“. Доберманът Хърши беше използвал феноменално чувствителния си нос, за да вдигне тревога на

конгреса на Републиканската партия предишната година и да предотврати катастрофална експлозия, предупреждавайки охраната за блокче пластичен взрив А-3, скрито във ваза с цветя на трибуната. Макар обикновено да се смяташе за най-умното куче в групата, най-голямата слабост на Хърши бе склонността му да се отклонява от миризмата на шоколад.

Агент Марк Гилмор работеше в цивилния клон на ВВС вече дванайсет години и почти през половината от това време се занимаваше с кучетата. Обичаше ги и познаваше изключителните им способности, но отлично разбираше и слабостите им. И още от самото начало се тревожеше, че настоящата му задача е просто неизпълнима.

Кучетата бяха най-ефикасни в претърсването на затворени пространства или поне на места, където разсейването можеше да се сведе до минимум, като например самолети, помещения за съхранение на багаж на летища, хотелски стаи и — както в случая с конгреса на републиканците — празни зали. Колкото повече бяха страничните дразнителни, толкова по-голяма вероятност имаше да се заблудят или просто да загубят следата. Огромните пространства и шумът ограничаваха способността им да улавят слабата миризма на експлозивни химикали. Дори в обикновена нощ Таймс Скуеър щеше да е сложен обект, а сега бе пълен ужас — развълнувано, обвито в мъгла море от гледки, звуци и миризми.

Проблем беше самото придвижване. По-рано същата вечер, когато тълпата бе далеч по-малобройна, кучетата все още имаха някакво пространство. Сега обаче беше претъпкано и те започваха да изпадат в стрес. Което означаваше, че трябваше да ги държи изкъсо и да стесни обхвата им на действие до охраняваната периферия, като например забранената зона около подиума.

Друг проблем бе да се грижи възбудените животни да не се обезводнят, състояние, което щеше да повлияе на жизнените им системи и дори да ги убие само за няколко минути. Те тежаха по около шейсет и пет килограма и се нуждаеха от много течности. Предвидил всичко това, Гилмор беше донесъл няколко бидона вода в паркирания извън зоната на Таймс Скуеър номер едно микробус и през последния час запъхтените кучета на два пъти го бяха повели в тази посока.

Докато стоеше край сцената и гледаше как Роб Циман и Джелиан Рийс заемат местата си до кмета, Фей отново затегли каишката си. Това

го разочарова. В тези последни няколко минути преди полунощ Гилмор искаше да е близо до старите, но не и забравени фолк певци поради причина, която — трябваше да си признае — не бе съвсем професионална. Беше почитател на Циман, откакто в края на 60-те години по-големият му брат донесе вкъщи първия му албум. И тъй като напоследък публичните му изяви бяха малко и прекалено далеч, той си мислеше, че това може да е последната му възможност да го види на сцена преди да захвърли през рамо очуканата си китара „Гибсън“ и да се отдалечи по самотния си път. Даже да изпееше само някой и друг стих от „Доброто старо време“ с прословутия си и често имитиран дрезгав глас, си струваше да го чуе.

Но пък Фей беше започнала да се запъхтява и да се дърпа — даваше му явен знак, че трябва да си напълни радиатора.

Той тръгна към колата. Държеше кучетата изкъсо. Езикът на Фей висеше едва ли не до земята. Хърши продължаваше да души, ниско навел глава.

Изведнъж, на десетина метра от микробуса, Хърши се закова на място и зави наляво — към тълпата — като виеше и лаеше, присвил триъгълните си уши. Гилмор озадачено го погледна. Кучето беше обезумяло. И за да стане още по-странно, Фей също лаеше като луда и се дърпаше в същата посока като Хърши, очевидно забравила за жаждата си.

Обхванат от растяща тревога, Гилмор поотпусна каишките. Кучетата започнаха да се дърпат наляво още по-силно и той едва не се блъсна в полицейската бариера. С рязка команда ги накара да спрат, после ги насочи към отвора между две бариери, като обхождаше с поглед тълпата.

Виждаше единствено хора. Хиляди хора, наблъскани толкова плътно, че като че ли образуваха един-единствен аморфен организъм. Повечето гледаха към сцената или към екрана на „Панасоник“ в очакване на Новата година, до която вече оставаха по-малко от десет минути.

И изведнъж Гилмор забеляза амбулантната количка с голям надпис „ПРЕСНИ ПОНИЧКИ“ на около три метра — на ъгъла на Четирийсет и втора улица. Погледът му можеше да мине покрай нея, ако не бяха няколко интересни подробности: стъклените кутии бяха

празни и продавачът малко припряно се отдалечаваше от нея през навалищата.

Гилмор отново погледна Фей и Хърши. Кучетата бяха надушили следата и го теглеха право към количката.

В главата му зазвъняха предупредителни камбани. Отначало тихо — все още си мислеше, че е много вероятно Хърши да е доловил смъртоносната миризма на шоколадова поничка и че Фей просто го е последвала — но сигналът беше достатъчно упорит, за да го накара да провери.

Остави кучетата да го водят. Те се хвърлиха към количката като самонасочващи се ракети, ръмжаха и показваха бялото на очите си. Уплашено от големината и лая им, морето от празнуващи се раздели и ги пропусна да минат.

Продавачът спря, погледна ръмжащите кучета, после вдигна очи към собственика им.

— Извинете, господине — каза Гилмор. Кучетата теглеха така силно, че още малко и щяха да му изкълчат ръцете. — Имате ли нещо против да хвърля един поглед на количката ви?

Продавачът го погледна.

— Защо?

— Обичайна проверка — отвърна Гилмор.

Мъжът стоеше неподвижно, погледът му се местеше между Гилмор и кучетата. По бузите над брадата му бе избила пот.

— Бързам — каза продавачът и облиза устните си. — Какво искате от мен.

— Проверка — настоя Гилмор. Тревожните камбани в главата му вече биеха пронизително. — Ще трябва да поизчакате.

Мъжът не помръдваше.

После преглътна, пъкна лявата си ръка в джоба на якето си и викна:

— Върви на майната си, американце!

Извади малък цилиндричен предмет и завъртя единия му край.

Гилмор понечи да посегне за пистолета си, но изобщо не успя да го извади от кобура.

От гледна точка на случилото се после, това всъщност нямаше абсолютно никакво значение.

Полицаят в микробуса за радиоподслушване имаше достатъчно време, за да забележи мигащата светлина, предупреждаваща за някакво нискочестотно предаване в обхвата от трийсет до петдесет мегахерца — сигнал, по-нисък, отколкото можеше да се приеме с пейджър или клетъчен телефон, но много по-висок, отколкото излъчваше електронното устройство за отключване на автомобилни врати.

Обърна се към партньора си на съседното столче — сигналът бе достатъчно необикновен, за да си струва да го отбележи.

— Джин — почна полицаят, — какво...

Ревът на взрива заглуши думите му и микробусът, хората вътре и всичко останало се изпариха в мощната огнена вълна.

23:55

На ъгъла на Шесто авеню и Четирийсет и втора улица Гилеа чакаше да стане полунощ и стискаше детонатора в дланта си. Внезапно експлозията изпълни небето с невъобразим блясък. Ревът я блъсна с физическа мощ, отекува в тъпанчетата ѝ, разтърси костите ѝ и я накара да се олюлее. Навсякъде наоколо завиха аларми на автомобили и магазини. В сградите по булеварда започнаха да се пръскат прозорци.

„Акад“ — помисли си тя. Сърцето ѝ туптеше бясно, устата ѝ се изпълни с металическия вкус на адреналин.

Останала без дъх от вълнение, Гилеа протегна ръка и се облегна на стената. Гледаше на запад, към Таймс Скуеър. В очите ѝ се отразяваше червеникавооранжевата планина от пламъци, която се издигаше над нея.

— Великолепно — промълви тя. — Боже мой, това е великолепно!

16.

САН ХОСЕ, КАЛИФОРНИЯ

1-ВИ ЯНУАРИ 2000 Г.

От полунощ бяха минали пет минути.

На мястото на бързоменящите се кадри от веселото празненство на Таймс Скуеър сега се виждаха оранжеви пламъци, които се издигаха и разпръскваха на по-малки светлинки, които, гледани отгоре, напомняха на кибритени клечки, горящи върху тъмна маса.

„Кибритени клечки — помисли си Роджър Гордиън. — Де да бяха кибритени клечки.“

С преbledняло лице, изпълнен с ужас и неспособност да повярва, той стискаше страничната облегалка на дивана. Ръката му трепереше. Чашата с курвоазие се беше изплъзнала от пръстите му и лежеше преобърната на пода — около нея се бе образувала лилава локвичка, която попиваше в килима. Гордиън не забелязваше разширяващото се петно, не съзнаваше, че е изпуснал чашата, не мислеше за нищо друго освен за трагедията на екрана.

Пет минути след полунощ.

Десет минути по-рано хората по света се готвеха да посрещнат новия век, сякаш се бяха събрали на железопътна гара, за да наблюдават пристигането на цирка в града — но вместо това по релсите се беше появило нещо, което много повече приличаше на Апокалипсис. Странно, през първите поразяващи мигове след взрива Гордиън се бе опитал да се съпротивлява на истината за случилото се, мъчеше се да повярва, че всичко е грешка, че някой от техниците в телевизионната станция е натиснал погрешно копче, че е пуснал филм на ужасите вместо предаването от Таймс Скуеър.

Но той никога не бе успявал за дълго да се скрие от действителността, особено когато я предаваха по телевизията.

Сега стоеше неподвижен, със застинало лице, и стискаше облегалката на дивана, стискаше я така, сякаш подът се беше наклонил под краката му. И все пак, докато гледаше телевизора, почти парализиран от шок, мозъкът му продължаваше да функционира на аналитично равнище и автоматично да обяснява картините на екрана, да преценява мащаба, да изчислява степента на разрушенията. Това бе способност — някои биха я нарекли „проклетие“, — която беше донесъл от Виетнам и която, подобно на черната кутия на борда на самолет, напомняше на механизъм, продължаващ да работи дори той да бе емоционално съсипан.

„Огънят долу вляво като че ли е сграда. Голяма. А ярката капковидна точка над нея е изключително горещ пламък, отразяващ голяма част от светлината. Навярно е възпламенен бензин или метал... значи някакъв автомобил. Не кола, а по-скоро микробус или камион. Може би дори автобус.“

Гордиън дълбоко и пресежливо си пое дъх. Все още не можеше да се изправи, без да падне на земята. Седнал пред телевизора, който показваше кошмарните си гледки от Таймс Скуеър, докато водещата съобщаваше разпокъсани данни за случилото се, той си спомняше за Виетнам, спомняше си за бомбардировките, спомняше си за пламъците, осейващи джунглата като яростни червени въртопи. Независимо дали си играеше на гоненица с руска ракета земя-въздух, или гледаше надолу към виетнамски бункер, току-що получил пратка от двеста двайсет и пет килограмова бомба, той можеше да чете огнените точки и тирета на въздушния бой като знаци за успех, провал или опасност. Никога не бе очаквал това умение да се окаже полезно в цивилния живот и сега би дал всичко на света, за да се окаже, че е бил прав.

„Онези малки точки са парчета от различни останки. А онази червено-черна зона, от която се издига най-гъстият дим, трябва да е мястото на взрива.“

Насили се да се съсредоточи върху репортажа на Си Ен Ен. Гласът на водещата му се струваше неясен и далечен, макар да знаеше, че звукът е достатъчно силен, за да се чува в няколко стаи. Самотен без Ашли, той беше слушал репортажа за посрещането на Новата година от кабинета, където бе отишъл да си налее коняк, и беше чул взрива високо и ясно.

„Ашли“ — помисли си Гордиън. Бе му телефонира в десет, за да му каже, че ще остане при сестра си в Сан Франциско. За миг си помисли да ѝ позвъни. Но какво щеше да ѝ каже? Че не иска да е сам в такъв момент ли? Че копнее за успокоителната топлина на любимия човек? Като се имаше предвид, че напоследък почти не ѝ беше обръщал внимание, копнежът му изглеждаше егоистичен и неоправдан.

„Съсредоточи се върху репортерката. Не трябва да пропуснеш думите ѝ.“

— ... отново искам да ви напомня, че в момента гледаме пряко предаване от покрива на Морган Станли Тауър на Четирийсет и пета улица и Бродуей. Казаха ми, че телевизионната мрежа Ей Би Си, която излъчва от това място, е дала разрешение на всички останали медии да предават материала, докато излъчването в района се възстанови. От самия Таймс Скуеър не се получава картина... случилото се е повредило апаратурата... и докато има непотвърдени съобщения, че експлозията е причинена от бомба, трябва да ви предупредим, че няма, повтарям, няма абсолютно никакви доказателства, че тя е била ядрена, както заяви коментаторът по един от другите канали. От Белия дом съобщават, че след един час се очаква президентът да направи телевизионно изявление...

По гърба му полазиха тръпки, защото внезапно си спомни един израз, който не беше използвал и чувал от много години: „Това е работа на Привидението“. Още един спомен от Виетнам. „Привиденията“ бяха хеликоптери, снабдени със 7.62-милиметрови картечници, които откриваха вражеските позиции и в най-черната нощ и изстрелваха плътни завеси куршуми със скорост шест хиляди в минута, като всеки трети или четвърти бе трасиращ. Американските пехотинци се чувстваха в безопасност под червената стена от светлина, изливаща се от невидимите хеликоптери, но свити в окопите си, виетнамците умираха от ужас. За тях сякаш самите небеса изливаха гнева си. Сякаш никъде нямаше сигурност.

— Един момент — възбудено каза водещата, притиснала с ръка слушалката си. — Сега чувам, че губернаторът на Ню Йорк е въвел в града общ полицейски час и че той стриктно ще бъде налаган от полицията, както и от частите на Националната гвардия. Повтарям

онова, което току-що казах: и в петте общини на Ню Йорк е въведен полицейски час...

„О, Господи — помисли си Гордиън. — О, Господи!“
Тази нощ в Америка работеше Привидението.

17.

НЮ ЙОРК

1-ВИ ЯНУАРИ 2000 Г.

Началникът на полицията Бил Харисън изобщо не чу взрива, който уби жена му.

Помнеше обаче много други неща от това ужасно събитие — прекалено много — и те щяха да го преследват до края на дните му.

Щеше да си спомня как седи до Розета на подиума, стиска ръката ѝ и разсеяно следи с едно око двамата фолк певци, присъединили се към кмета на главната сцена, а с другото разтревожено наблюдава двете кучета от групата за обезвреждане на бомби от ВВС, вдигнали шум само на няколко метра от дясната му страна. Щеше да си спомня как забелязва амбулантната количка и кисело си помисля, че кучетата са подушили миризмата на нещо далеч не толкова смъртоносно, колкото експлозив, освен ако случайно не са на диета, забраняваща поничките с крем ванилия и прочее. И как после забеляза сериозното изражение на мъжа от К-9, как забеляза напрегнатите му движения, докато разговаряше с продавача, и как започна все повече да се тревожи. Работеше в полицията вече от четвърт век и бе започнал кариерата си като пеши патрул в горния край на Манхатън, така че познаваше предпазливото, внимателно изражение на ченге, приближаващо се към подозрителна личност.

„Застанал е на два-три метра от онзи тип, за да може да следи движенията му и да наблюдава ръцете му — беше си помислил Харисън. — И собствената му ръка не се отдалечава много от пистолета.“

Винаги щеше да си спомня как усети, че стомахът му се свива, когато видя как продавачът бръква в джоба си, а после и как ченгето посяга за пистолета си. Винаги щеше да помни внезапния си страх и чувството, че времето ускорява ход, че започва да се движи прекалено

бързо, като видеофилм, превключен на бързи обороти по средата на напрегната сцена. После погледът му се насочи към екрана на „Панасоник“, той мислено си отбеляза часа — 23:56 — и си помисли: „До полунощ остават четири минути, те искат да го направят тогава, освен ако не се случи нещо, което да ги накара да избързат“.

Винаги щеше да си спомня как обърна глава към Розета и дъщеря си Ташея, как си помисли, че трябва да ги измъкне от сцената, да ги отведе надалеч оттук и после как пръстите му стиснаха ръката на жена му и как се изправи от стола си, теглейки ръката ѝ с безумна припряност, а тя му отправи изненадан, въпросителен поглед и промълви „Какво?“ — но преди да успее да ѝ отговори, всичко се превърна в ослепителен блясък като от избухването на нова звезда и той усети как вълната от свръхнагорещен въздух отхвърля тялото му, усети разтърсването на земята, усети, че пада и безпомощно се търкаля в онази адска, пронизително ярка светлина, и че стиска ръката на Роузи, ръката на Роузи, ръката на Роузи...

После изведнъж обгръщащата всичко светлина се разпадна на части и горещината, макар и все още силна, престана да бъде твърдо тяло. Харисън осъзна, че още е на подиума, че лежи проснат настрани, притиснал лявата си буза в трески и отломки. Лицето му бе влажно, лепкаво и светът сякаш се бе наклонил. Някак си краката му се бяха оказали по-високо от главата му.

Навсякъде около себе си виждаше огън и дим. Отгоре се сипеше разбито стъкло. Сирени виеха в нощта и навсякъде имаше хора, повечето окървавени и неподвижни, други тичащи, пълзящи, пищящи, стенещи, плачещи. Навсякъде.

Чу отнякъде високо пропукване, чу отгоре си скърцането на огъващ се метал. Смътно осъзна, че подиумът е пропаднал приблизително по средата и краищата му са хлътнали надолу и навътре, на което се дължеше и странната му, замайваща поза. През процепите между дъските пращяха и се промъкваха пламъци и някога стройно подредените редици сгъваеми столове бяха разхвърляни и преобърнати като кегли. Огромни парчета бетон осейваха безкрайната зона на опустошение, която повече приличаше на лунен пейзаж, отколкото на Таймс Скуеър.

Видя гигантска огнена гъба, пулсираща някъде от дясната му страна, разбра, че тя се издига от огромен кратер — истински кратер

— и мигновено реши, че това трябва да е мястото, на което беше видял амбулантната количка, където бе стояло ченгето с кучетата си, където беше избухнал взривът...

Тази мисъл някак си изскочи от замъгления му от шока в първите секунди след експлозията мозък и се стовари отгоре му с яростна сила — още не бе потърсил Роузи и Ташея.

До този момент Харисън съзнаваше само отчасти позата, в която е паднал, но сега разбра, че лявата му ръка е протегната зад гърба му и че продължава да стиска по-малката, много по-нежна длан на жена му.

— Роузи — немощно простена той.

Отговор не последва.

— Роузи...

Отново не получи отговор.

Насили се да се помръдне. Стърженето на метал над главата му беше станало по-силно и по-зловещо и отново го изпълни с ужас и страх. Той сковано се претърколи към жена си, като продължаваше да стене името ѝ и се боеше да се запита защо не му отговоря.

— Роузи, добре ли си?...

Млъкна по средата на изречението. Тя лежеше по гръб. Едното ѝ око бе затворено, другото мътно гледаше нагоре. Лицето ѝ беше покрито с кръв и циментов прах и приличаше на призрачна маска от японски театър. Косата ѝ се стелеше в безпорядък и около тила ѝ се виждаше тъмна локва. Тялото ѝ бе заровено от шията до кръста под купчина отломки.

Не дишаше.

— Мила, моля те, моля те, трябва да се махнем оттук, да намерим Ташея. Хайде стани...

Тя не помръдваше. Мъртвото ѝ лице бе застинало.

Отчаян, дълбоко в сърцето си съзнаващ, че нея вече я няма, че всяко човешко същество би загинало под толкова голяма купчина отломки, Харисън с мъка застана на колене и задърпа ръката ѝ, задърпа я яростно, задърпа я със задавени ридания... сълзите се стичаха по страните му.

Ръката се отдели от тялото ѝ при петото дръпване, откъсната над лакътя, като остави назъбената кост да стърчи от заровеното ѝ под останките рамо.

Харисън я погледна с трескаво разширени очи.

Трябваше му цяла вечност, за да осъзнае какво се е случило.
И тогава започна да крещи.

Всяка експлозия се съпътства от мощна въздушна вълна, незабавно последвана от свиване — жадният вакуум привлича измествения въздух обратно към центъра си. Именно този принцип използват специалистите по разрушаване на сгради, когато поставят в тях взрив, за да ги накарат да се съборят върху самите себе си. Колкото по-голямо е първоначалното освобождаване на енергия, толкова по-мощен ще е резултатът, а всмукването след експлозията на Таймс Скуеър беше невероятно — разби прозорци, откъсна врати от пантите им, събори стоманени скелета и стени, повдигна автомобили от земята и погълна човешки същества в чудовищното си гърло, сякаш бяха леки като перца. По-късно свидетелите на катастрофата щяха да сравняват шума от всмукания обратно въздух с този на влак, летящ към тях с пълна скорост.

Скърцането на метал над подиума на Четирийсет и втора улица ставаше все по-силно с всеки изминал миг — опорните елементи на екрана на „Панасоник“, силно повредени от самата детонация и още повече отслабени от последвалия вакуумен ефект, продължаваха да се огъват повече, отколкото можеха да издържат.

Секунди след взрива гигантският телевизор се беше наклонил към сградата на Таймс Скуеър номер едно и остана да виси като изкривена рамка на картина. Стотици килограми стъкло се сипеха върху улицата от разбития екран и от флуоресцентните тръби като унищожителен порой, разкъсвайки плът, срязвайки вени и артерии, отсичайки крайници, кълцайки хората сякаш с ками, докато те бягаха, за да се спасят, взимайки десетки жертви преди да стихне ехото на взрива. Само за няколко минути паважът се покри с ужасяващо море от кръв, което преливаше от тротоара и пускаше пипалата си надолу към каналите, като се събираше около запушените с останки решетки.

Вихърът от стъкла прииждаше на вълни — опорите на екрана продължаваха да се огъват, като го наклоняваха все повече, докато той не се наведе почти под прав ъгъл спрямо първоначалното си положение.

Накрая, с последен стон, той се поддаде на земното привличане и се стовари на земята.

В ослепителния блясък на уличните пожари сянката на падащия екран се плъзна над тълпата като огромна мантия от пълен мрак. Попаднали в капана на огромното си множество, мъжете, жените и децата отдолу можеха само да крещат, когато огромната маса се стовари върху им, уби мнозина под десетметровата си рамка и разбитите си електронни вътрешности и осакати други с градушка от стомана, жици и стъкло.

От новата 2000-на година бяха изминали само осем минути.

Две минути по-късно избухна първата от пълните с експлозив чанти, подхвърлени около площада.

— Тук спешна помощ, какво има?

— Слава Богу, слава Богу, линията беше заета, аз съм на външен телефон и си мислех, че никога няма да успея да...

— Какво има, госпожо?

— Дъщеря ми... очите й, о, Боже Господи, очите й...

— За дете ли става дума?

— Да, да, тя е само на дванайсет. Двамата със съпруга ми, ние искахме да я доведем тук тази нощ... мислехме си... о, мамка му, това няма значение, моля ви, трябва да й помогнете...

— Чуйте ме, госпожо, трябва да се успокоите. На Четирийсет и трета улица и Седмо авеню ли сте?

— Да, да, откъде...?

— Местоположението ви автоматично се изписва на компютрите ни...

— Тогава пратете някого тук, по дяволите! Пратете някого тук незабавно!

— Госпожо, много е важно да изслушате инструкциите ми. Положението на Таймс Скуеър ни е известно. В момента натам пътуват спасителни екипи, но ще им трябва известно време, за да помогнат на всички, и ще се наложи да избират първо най-тежките случаи. Трябва да ми кажете какво е състоянието на дъщеря ви...

— Да избират ли? За какво говорите?

— Госпожо, моля ви, опитайте се да ми окажете съдействие. Много хора се нуждаят от помощ...

— Да не си мислите, че не го разбирам? Да не си мислите, че не го разбирам, мамка му? Става дума за очите на малката ми дъщеричка, за очите ѝ, за очите ѝ...

Сирените пронизително и отчаяно виеха из целия град. По улиците и магистралите към Таймс Скуеър се носеха колите на безброй спасителни екипи, гумите им свистяха по настилката, сигналните лампи на покривите им се въртяха.

Придружена от два полицейски патрула, първата линейка стигна на площада в 00:04 часа и екипът припряно започна да установява приоритетните случаи. Жертвите се преценяваха според сериозността на нараняванията им и способността на санитарите да им окажат медицинска помощ с ограничените средства, с които разполагаха. Пациентите с по-незначителни рани и изгаряния се насочваха към специален пункт за първа помощ близо до паркираната линейка. Най-тежко пострадалите се поставяха върху носилки, а когато носилките свършиха, направо върху разчистен участък от улицата. На много хора поставяха интравенозни системи с глюкозо-солев серум. На още повече слагаха кислородни маски. Шинираха счупени кости. Спираха кръвотечения. Даваха обезболяващи средства на жертвите с почерняла от изгаряне кожа и овъглени дрехи. Девет души в района бяха получили сърдечни кризи, изискващи кардиопулмонален масаж и електронна дефибрилация. Двама от пациентите починаха преди претрупаните с работа екипи да успеят да стигнат до тях.

Вдигаха мъртвите и ги полагаха в две редици на улицата. Чувалите свършиха за минути и санитарите бяха принудени да оставят трупове непокрити.

Зад ъгъла на Бродуей момче и момиче лежаха притиснати под тежка стоманена греда и купчина отломки, паднали от строеж под напора на ударната вълна на взрива. По време на избухването на бомбата тийнейджърите се бяха прегръщали и телата им все още се притискаха едно в друго. Гърдите на момчето бяха жестоко смазани и то беше мъртво. Момчето се бе спасило, защото гредата беше паднала

диагонално върху краката, а не върху тялото му. То бе в шок и губеше огромно количество кръв от разкъсаната си бедрена артерия.

Без да обръщат внимание на заплахата за собствения им живот от бушуващите пламъци и падащите горящи останки, ченгетата от първия камион на ВВС направиха всичко възможно, за да го измъкнат още преди да са пристигнали линейките; вдигнаха съборените тухли и побързаха да донесат от машината си резачка за метал и спасителни чували. Лесно вкараха дебелите само пет сантиметра в сгънато положение неопренови торби между настилката и гредата, после свързаха маркучите им с въздушен резервоар и включиха към тях контролно устройство. Внимателно ги надуха до максималната им височина от метър и двайсет, като следяха датчика за налягането на командния пулт. За да не наранят момчето още повече, повдигането трябваше да е постепенно, с по 35–40 сантиметра.

До 00:08 часа младежът бе освободен и откаран на количка под ликуващите аплодисменти на спасителните екипи. Но нямаша време за почивка: някой викаше за помощ изпод друга купчина отломки отгатык улицата.

Докато полицията, медицинските екипи и пожарникарите се опитваха да си вършат работата при тези опасни условия и пълния хаос на Четирийсет и четвърта улица, за Бакач, човека на Ник Рома, беше повече от лесно да се промъкне незабелязано, да пусне чантата си с експлозиви на земята до линейката и после да я подритне с тока на обувката си под шасито.

Минути след началото на спасителната операция пред прозорците на „Джейсънс Ринг“, кръчма на Четирийсет и четвърта улица, барманката започна да разнася бутилки вода на благодарните спасители и жертви. В мазето имаше много кашони и шефът ѝ сам започна да ги изнася, без изобщо да се замисля какво ще му струва това.

Барманката тъкмо беше минала в задната част на кръчмата за още бутилки, когато чу на улицата зад себе си мощен взрив и ужасено обърна глава, за да види как линейката се пръска на парчета в ослепителна топка от оранжево-сини пламъци. Частица от секундата по-късно през прозореца влетяха димящи шрапнели и се посипаха

върху бара като някакъв странен метеоритен дъжд. Последвалата топлинна вълна, нахлула през разбитото стъкло, я накара да се олюлее. В същото време линейката и всички около нея — санитарни, полицаи, пациенти, всички — бяха превърнати в пепел.

Зяпнал през разбития прозорец зад барманката, собственикът на заведението стоеше с ножа за отваряне на кашоните в ръка и не можеше да повярва на очите си — казваше си, че онова, което вижда или си мисли, че вижда, трябва да е някакъв ужасен кошмар.

За нещастие не бе така — макар че щеше да мине много време преди който и да е от двамата да успее да заспи, без да сънува кошмарната експлозия.

С измазано от сажди и сълзи лице Бил Харисън бясно ровеше из останките от подиума, викаше дъщеря си, безспирно крещеше името ѝ и се опитваше да я открие, обезумял от мъка, шок и отчаяние. Изцъклените му, мятаци се насам-натам очи издаваха човек, който си мисли, че е преживял най-тежкото, само за да бъде обзет от страха, че то е само прелюдия към още по-огромен ужас.

Той пълзеше на четири крака из останките, отместваше блокове бетон, остри парчета стъкло, нацепени дървени греди — всичко, което можеше да скрива каквато и да е следа от детето му. Пръстите му бяха ожулени и покрити с мехури от горящите дъски и нажежените до бяло парчета метал, които вдигаше и после хвърляше настрани в отчаяното си търсене.

Изтощен и останал без дъх, той отново я извика. Гласът му пресекна и нови сълзи замъглиха погледа му. Харисън усети, че в гърдите му се надига невъобразима вълна от мъка и замахна с парчето бетон, което държеше в ръце, към дъските, после отново го блъсна в безнадеждна ярост и скръб и тъкмо се готвеше да замахне за трети път, когато на рамото му се отпусна ръка.

Той вдигна поглед към лицето над себе си.

И премигна.

— Миличка? — каза Харисън с глас, който звучеше така, сякаш го изваждат от транс, и стисна ръката ѝ. Трябваше да я докосне, да я усети, за да успее да повярва, че наистина е тук. — Ташея? Господи, мислех си, че... майка ти...

Разплакана, дъщеря му безмълвно кимна и още по-силно стисна рамото му. Имаше дълбоки рани по бузата и челото и ръкавът на скъсаното ѝ палто беше пропит с кръв, но бе жива. Мили Боже, жива! С нея беше Циман, певецът, придържаше я с ръка, макар че и той бе облян в кръв и също като нея едва се крепеше на крака.

— Аре, човече. Требе да се смъкнем от тая сцена, докато още можем — каза Циман и протегна ръка на Харисън. — Още малко и съвсем ще се разпадне.

Харисън стисна ръката му, остави го да му помогне да се изправи и силно притисна Ташея към себе си, усещайки брадичката ѝ до врата си, усещайки топлия порой на сълзите ѝ по лицето си. И за миг, застанал сред развалините, той разбра: макар че никога вече нямаше да е напълно щастлив, имаше основание да се надява, че нещата постепенно ще се оправят.

— Нашият приятел е прав — каза Харисън и кимна към Циман. — Най-добре ще е да се махнем оттук.

18.

БРУКЛИН, НЮ ЙОРК

1-ВИ ЯНУАРИ 2000 Г.

Ник Рома седеше в офиса си в „Платиниъм Клъб“ в замислено мълчание. Осветлението беше изключено, в танцувалната зала на долния етаж бе тихо. Беше два след полунощ. Малкото хора, започнали нощта като клатеха задниците си долу, си бяха тръгнали, след като новината за експлозията на Таймс Скуеър плъзна из залата като чумен вирус и сложи край на празненството им. Малцината, които останаха, бяха предимно от най-доверените му хора, мъже, които не даваха и пукната пара за нищо друго, освен да пият на бара.

Разбира се, той знаеше какво ще се случи, знаеше, че още преди всичко да е свършило тържеството в Ню Йорк ще се превърне в национална погребална церемония. Но някак си проумя невероятните мащаби на опустошенията, за които беше допринесъл и той, едва когато видя репортажите по телевизията.

Седеше в мрака и мислеше. Бе забелязал, че и от улицата не се чува почти нищо. От време на време по прозорците над булеварда се плъзваха светлините на минаващ автомобил и хвърляха безумни сенки по лицето му, но иначе хората долу бяха изчезнали. Бяха видели внезапно разкъсалата небето мълния и се бяха сврели в дупките си като уплашени животни.

Дали наистина някой можеше да се изплъзне от онова, в което бе участвал? Той беше свързан с най-жестокия терористичен акт, извършван на американска земя, точно в тази нощ, в сърцето на нейния най-голям град... Страната никога до този момент не бе понасяла такъв удар и натискът върху законоохранителните институции да открият извършителите щеше да е огромен.

За миг Рома се замисли за това. Дали в крайна сметка нямаше да започнат да си пречат? Предполагаше, че има такава опасност. В

надпреварата коя институция първа ще успее да извърши арести те навярно щяха да крият улики, нямаше да обменят информация помежду си. Такива неща се бяха случвали и преди по време на разследвания, заплашвали да се превърнат в проблем за него, и всеки път той се възползваше от положението.

И все пак винаги беше разполагал с някой, който да се занимава със случая. Неговата работа бе да се грижи за деловите си интереси, а не за радикалната политика. Нито знаеше, нито се интересуваше защо Востов се е замесил в тази игра и беше дал на пратениците му ясно да разберат, че макар да предпочита да поддържа добри отношения с организацията, няма да позволи да го контролира никой от Москва. Ако Востов искаше помощ за контрабандно вкарване на С-4 в Съединените щати, трябваше да си плати. А ако искаше Ник да осигури на Гилеа и групата ѝ по-сериозна подкрепа, това щеше му струва още повече. В пари и услуги.

Един милион долара от руснаците бяха уталожили съмненията му достатъчно, за да спечелят участието му, но Рома продължаваше да се чуди дали не е допуснал грешка. От друга страна, когато ударната група напуснеше страната, нямаше да се чувства толкова уязвим...

Звукът от тихото натискане на бравата на вратата рязко прекъсна мислите му. Той се наведе напред, бръкна в чекмеджето на бюрото си и стисна пистолета си МР5К.

И продължи да го стиска дори след като Гилеа влезе и стройният ѝ силует се плъзна към него в сумрака.

— Можеше да почукаш — каза Ник.

— Да. — Тя затвори вратата и той чу изщракването на ключалката. — Можех.

Рома я погледна на слабата светлина, идваща от уличните лампи, и каза:

— На стената до теб има електрически ключ.

Гилеа кимна, но не посегна към ключа.

— Успяхме — рече тя и се приближи още повече към него. — Но предполагам, че вече знаеш.

— Гледах телевизия — кимна Ник. Ръката му продължаваше да стиска пистолета.

Гилеа направи крачка напред, после още една и спря пред бюрото. Вдигна ръка към яката на черното си кожено яке, след това и

към копчето под нея.

— Защо си тук? — попита той. — Знаеш, че Закари ще е готов с документите ти чак утре. Едва ли си дошла само за да ми пожелаеш лека нощ.

— Не, очевидно не — отвърна Гилеа. Тя постави длани на бюрото и се наведе напред, като приближи лицето си до неговото в сумрака.

Доразкопча якето си, свали го и го пусна на стола до себе си. Отдолу носеше тъмен пуловер.

Той чакаше.

— Тази нощ ми достави прекалено голямо удоволствие, за да я оставя да свърши, Ник — каза тя. Наведе се още по-близо и почти зашепна: — Няма нужда да стискаш този пистолет.

Рома преглътна. Тази нощ ѝ доставила удоволствие? Що за жена беше тя? Преди два часа бе станала причина за невероятна касапница, а сега...

Изпита нещо подобно на ужас и все пак...

И все пак...

Онова, което най-силно го ужасяваше, беше собствената му неочаквана физическа реакция на близостта ѝ.

Тя неудържимо го привличаше.

Гилеа се наведе още по-близо, допря лицето си до неговото, устните ѝ докоснаха ухото му.

— Знаеш защо съм дошла — каза тя. — Знаеш какво искам.

Гърлото на Рома пресъхна. Сърцето му биеше като лудо.

Той си пое дъх. После пак.

Пусна пистолета, протегна ръка и я притегли към себе си. И когато топлатата ѝ плът се притисна към неговата, той погледна в огледалото и устните му се разтеглиха в лека, потайна усмивка.

19.

НЮ ЙОРК И САН ХОСЕ, КАЛИФОРНИЯ

1-ВИ ЯНУАРИ 2000 Г.

06:30

Градът беше в шок.

Нямаше друга дума за състоянието, обхванало Ню Йорк. Дори експлозията в Световния търговски център не бе толкова изпитание за хората и възможностите на Манхатън и съседните общини.

Защото експлозията в Световния търговски център не беше унищожила сърцето на града, нали?

В момента на Таймс Скуеър имаше почти също толкова хора, колкото и по време на експлозията. Червените и сините лампи на автомобилите, заобиколили мястото на взрива, и прожекторите, които бяха докарали спасителните екипи, избледняваха и отстъпваха пред косите лъчи на зората.

Денят обещавахе да е ясен и студен и ранната утринна светлина караше всичко да изпъква ясно. Триметровите временни комини, припряно монтирани от градските работници, за да покрият разбитите пареоотводи по улиците, изригваха облаци пара, предпазваха хората от топлинните вълни и насочваха струите нагоре. Мъглата от комините се стелеше наоколо, обгръщаше мястото и му придаваше неземеен вид. Хора с отпечатани върху найлоновите якета надписи на различни служби — ФБР, НПК, НПУ^[1] — пълзяха сред развалините и пресяваха останките за най-малкото парченце от нещо, което би могло да ги отведе до извършителите на това злодеяние. Набързо мобилизирани членове на Националната гвардия държаха зяпачите на разстояние, за да запазят мястото непокътнато — ако това определение изобщо

можеше да се отнесе към кратера от експлозията — освен от спасителните екипи. Независимо колко съсредоточено беше търсенето им, всички правеха път на спасителните екипи и групите, които проверяваха развалините с кучета. Кучетата търсеха жертви. Водачите им се молеха жертвите да са живи.

Това търсене бе сложило край на дългата нощ. От време на време някое куче започваше да вие и да рови сред останките от огромна неонена реклама, сред отломките от дървени пейки или сред развалините на някоя сграда. Около възбуденото животно незабавно закипяваше оживена дейност. Спасителите донасяха изумително количество инструменти — инфрачервени сензори, свръхчувствителни микрофони, малки видеокамери, закачени за гъвкави сонди, ултразвукови апарати, металотърсачи, детектори за движение, рентгени.

Ако имаше и най-малък признак, че човекът вътре още диша, не пестяха никакви усилия, за да разместят останките и да го измъкнат. За да стигнат до хората, които се нуждаеха от помощ, спасителните екипи използваха кранове, надуваеми чували, които можеха да се вкарат и в най-тесния процеп и после да се надуват, за да повдигнат бавно и внимателно препятствията, крикове, подпори и най-вече — обикновена човешка сила. Но с напредването на времето отчаяните усилия да спасят оцелелите започнаха да отстъпват на тъжната процедура по маркиране на трупове. Вятърът развяваше безчет оранжеви флуоресцентни флагчета на тънки телени стойки — всяко от тях означаваше загубен човешки живот. Накрая, когато станеше ясно, че няма повече оцелели, щяха да пристъпят към мрачната задача да извадят трупове.

И през цялото това време мъжете и жените в найлонови якета продължаваха да търсят улики.

На осемстотин метра оттам утринната светлина се процеждаше през витражите на катедралата „Сейнт Патрик“. Натезал от тамяна и дима на хилядите свещи покрай стените и олтара, въздухът в черквата леко пъстрееше. Но хората, които изпълваха пейките, бяха слепи за красотата му. Мнозина от тях бяха присъствали на експлозията на Таймс Скуеър. Още повече бяха гледали случилото се по Си Ен Ен или

по местните новини. Някои бяха загубили приятелите и семействата си. Унищожителният взрив и писъците на умиращите отекваха в главите им. Нищо, дори утехата, която търсеха тук на продължилата цяла нощ литургия за жертвите, нямаше да накара тези писъци да стихнат.

Срещата се проведе рано следобед в подземна заседателна зала в корпоративната централа на „Ъплинк“ на булевард „Розита“. Като се изключеше липсата на прозорци, с чистите си линии, пряко осветление, бежови килими и кафе машина, помещението много приличаше на заседателните зали на горните етажи. Фактът, че е скрито дълбоко под Маунт Хамилтън, беше една от най-незначителните разлики.

Достъпът до залата бе разрешен само за хората от най-вътрешния кръг на Гордиън и всички те имаха карти с дигитален код, с които отключваха вратата. Шейсетсантиметровите бетонни стени и акустичната ламперия изолираха помещението напълно. В стоманената арматура на стените бяха монтирани генератори на шум и други модерни системи, които не позволяваха подслушване на електронните комуникации. Залата и внасяните или изнасяни телефони, компютри и видеоапаратура редовно се проверяваха за подслушватели с помощта на уреди за спектрален и рентгенов анализ.

Макар да разбираше, че понятието „сигурност“ е относително, и да предполагаше, че човек, достатъчно опитен, решителен и разполагащ с достатъчно хардуер, въпреки всичко би могъл да намери начин да подслушва съвещанията с висшите ръководители на компанията му, Гордиън беше сигурен, че тази зона от оперативния му център е обезопасена дотолкова, доколкото позволява контраразузнавателната техника. В тази игра най-доброто, което можеше да направи човек, бе да е на една крачка пред — както се изразяваше Винс Скъл — „мръсните, гадни шпиони“.

Гордиън се вглеждаше в лицата около заседателната маса и обмисляше как най-добре да започне срещата, която беше на светлинни години от обичайния бизнес. Лично присъстваха консултантът му по международните въпроси Алекс Нордстръм, вицепрезидентът по специалните проекти Меган Брийн и шефът на

охраната Питър Нимек. От видеоекрана срещу него му се мръщеше напомнящото на хрътка лице на Винс, участващ в съвещанието чрез сателитна връзка от Калининград.

Гордиън дълбоко си пое дъх. Помисли си, че лицата на всички отразяват собственото му мрачно настроение.

— Искам да благодаря на всички ви, че дойдохте почти веднага — каза той. — Не зная дали тази нощ някой от вас е загубил приятели или близки на Таймс Скуеър. Ако има такива, изказвам им искрените си съболезнования. — Гордиън замълча и погледна Меган. — Имаш ли някакви съобщения от брат си или снаха си?

Меган Брийн, елегантна брюнетка в края на трийсетте, го погледна с будните си сапфиреносини очи и отвърна:

— Все още не. Но нямам никакви основания да смятам, че са пострадали. Нюйоркските междуградски телефонни линии са прекъснати.

Спокойният ѝ глас не заблуди Гордиън. Веднъж вече — много отдавна — бе допуснал грешката да си помисли, че тя е поредният колосан и скован ръководител, произведен от Харвардската бизнес школа — в нейния случай с още една диплома по психология от Колумбийския университет. Е, тогава поредният ръководител, способен да играе интелектуални игри. Това си бяха чисти предразсъдъци, последни остатъци от работническото презрение, част от фамилното му наследство. Бяха му трябвали години, за да се пребори с несправедливото си предубеждение към хората от горната класа. Дан Паркър беше първият, който го накара да види нещата по друг начин. Мег бе довършила останалото.

В известен смисъл обаче тези стереотипни представи се бяха оказали в нейна полза, когато отначало я назначи за шеф на личен състав, занимаващ се с издирването на нови служители. Трябваше му човек, който безпристрастно и интелигентно да взема решения за назначаване и уволняване, и тя се беше справила. Но освен това Гордиън се сдоби с изобретателен ръководител и довереник в бизнеса. Нещо, което не бе очаквал от нея.

— Пит, ти имаш хора на изток. Мислиш ли, че по някакъв начин могат да помогнат на Меган да научи нещо за роднините си?

Нимек леко наведе надолу тясната си челюст, което при него означаваше кимване, и отвърна:

— Сигурен съм, че могат.

— Добре. — Гордиън помълча малко и отново обходи масата с поглед. — Мисля, че няма да е зле да си поговорим за случилото се снощи. Да се запитаме защо, за Бога, някой би извършил такова нещо. И кой би бил способен на това.

— Включи телевизора и ще чуеш всички коментатори да дрънкат за вътрешен тероризъм — каза Нимек. — С изключение на нашата компания, Алекс.

Нордстръм бършеше очилата си с парцалче, което бе извадил от джоба на блейзера си.

— От време на време работя като консултант в Си Ен Ен и други информационни медии. Плащат добре и ми дават възможност да изразявам възгледите си. Не всички, хм, коментатори заслужават презрението ти.

От видеоекрана се разнесе гласът на Скъл:

— Пази си задника, Нимек.

Той сви рамене.

— Просто исках да кажа, че общо взето, мнението им е малко странно, като си спомниш, че едно време първата им реакция беше да хвърлят вината за всеки терористичен акт върху арабите. Оклахома Сити промени всичко това.

— Значи не си съгласен с единодушното мнение на медиите — каза Гордиън.

— Дори от малкото, което знаем за експлозията, много се съмнявам, че е възможно да е била организирана от някой от онези кретени от Ефраим Сити.

— Причините?

— Те са няколко — отвърна Нимек. — Първо, оправданието им за насилието в страната е параноичната омраза и подозрение към федералните и представата им за самите себе си като съвременни воители, борещи се за конституционните си свободи. Те разглеждат убийството на обикновени граждани като нещо неизбежно. — Той замълча за миг и отпи от кафето си. — Спомнете си, че експлозията в центъра „Алфред П. Мъра“ всъщност целеше да унищожи федералните служители от горните етажи. Долните етажи неизбежно също понесоха щети, като се има предвид, че изкуствените торове и горивото, които взриви Маквей, а те бяха над хиляда и осемстотин

килограма, не са можели тайно да бъдат внесени в сградата и че затова е трябвало да ги остави пред нея. Думата ми е, че той не е можел да се съсредоточи само върху целта си, затова си е казал, че всички онези хлапета от детската градина са неизбежни жертви на войната. Допустими загуби.

— Ами взривът в Олимпийския парк? — попита Меган. — Това беше обществено място.

— Извършителят още не е осъден — каза Нимек. — Но дори в този случай мога да открия посланието, което ни пращат. Патриотите екстремисти са твърдо убедени, че и в трите звена на властта е проникнал международен ционистки заговор... тайна организация, поставила си за цел да вкара Съединените щати в Нов световен ред. А олимпийските игри са символ на глобализма още от самото си начало. Ясно ви е какво искам да кажа.

— Ако следваш тази извратена логика обаче, можеш да допуснеш, че те възприемат експлозията на Таймс Скуеър като нещо подобно — каза Гордиън. — Световно празненство, събрало представители на всички нации.

Нимек размаха пръст.

— Не, това е малко пресилено. Когато говорим за лидерите на движението, в най-добрия случай си имаме работа с прозаични умове. А що се отнася до обикновените войници, те са на дъното на кривата на коефициента на интелигентност. Това са хора, които се объркват, ако им се наложи да направят повече от едно движение с молива, за да съединят точките.

— Ако нямаш нищо против, Пит, бих искал да се върнем на онова, което каза преди малко. Според теб те не били в състояние да организират това...

— Нека пак използваме Оклахома Сити за пример — кимна Нимек. — Детонираната бомба беше голяма и недодялана, защото извършителите не са успели да се доберат до по-сложни, по-строго контролирани експлозиви... поне не в достатъчно количество, за да постигнат целта си. Затова са използвали рецепта, описана в евтините наръчници за взривни вещества, по Интернет и където другаде искате. Цел на акцията им става сцена от „Дневниците на Търнър“, останалото е история. Целият епизод се характеризира с липса на въображение и с използване на леснодостъпни и законни материали.

— Всички свидетелски показания, който чух, са единодушни, че първоначалният взрив е избухнал от амбулантна количка на Четирийсет и втора улица — каза Нордстръм. — Освен това се предполага, че само няколко минути преди това там е имало някакъв инцидент между ченге от К-9 и продавача.

— Потвърждават го и видеозаписите — отвърна Нимек. — Вече накарах нашите експерти да направят компютърни увеличения на телевизионния материал. Опитваме се да открием и аматьорски записи. На площада трябва да е имало хиляди хора с миникамери. Но даже да няма други свидетелства, струва ми се, можем да приемем, че бомбата е била вкарана в района с помощта на амбулантната количка. Дали е станало с или без съзнателното участие на продавача, засега остава въпрос.

— Едно е сигурно — каза Скъл. — Ако се съди по резултатите, онзи, който е поставил експлозива, не си е хвърлил парите на вятъра.

Нимек сковано погледна към обектива на камерата над видеомонитора.

— В сравнение с ефикасността си, експлозивът е бил много компактен, да — каза той и намръщаното му изражение даваше ясно да се разбере, че не харесва обичая на Скъл да опростява нещата. — Предполагам, че е било нещо като С-4 или НВХ.

— А вторичните взривове? — попита Гордиън.

— Засега е трудно да се каже — сви рамене Нимек.

За миг всички се смълчаха. Гордиън отпи от кафето си.

— Добре, Пит, да допуснем, че за момента се съгласим с оценката ти и свалим обвинението от вътрешните терористи — продължи той. — Какво ще кажеш за войнстващите ислямски фундаменталисти?

— Всички ли имаш предвид?

Гордиън го погледна.

— Не се шегувам.

— Аз също. Когато става дума за противниците ни в арабския свят, нещата не винаги са толкова прости. От една страна, те най-вероятно имат интерес да предизвикат масови разрушения. Омразата им към Америка не прави разлика между правителството и гражданите ѝ. От друга страна, всички ние, присъстващи в тази зала, наистина трябва да правим разлика между държавно поддържания тероризъм и

актове, извършени от отцепнически екстремистки групировки или от вълци единаци, мъгляво свързани и с двете. Границата помежду им не винаги е ясна, но съществува. И в този случай може да е от изключително значение.

— Сигурен съм, че ще ни го обясниш — без да откъсва от него поглед, каза Гордиън.

— Според мен атентатът в Световния търговски център повече или по-малко се вмести в третата категория — продължи Нимек. — Никога не е имало никакви категорични доказателства, свързващи конспираторите с чуждо правителство. Рамзи Юсеф, така нареченият автор на заговора, е невероятен нескопосник. Бомбите му трябвало да накарат по-голямата от двете сгради да се пропука и да се срути върху другата, а това не се случи. Освен това е трябвало да се отдели отровен облак от цианид. Очевидно и това не се е случило, тъй като содиевият цианид, с който Юсеф напоил експлозива, се изпарил от горещината на взрива... нещо, за което би се досетил всеки гимназист с тройка по химия. Две години преди това Юсеф запалил хотелската си стая в Манила, докато правел течни експлозиви, и отлетял за Пакистан, за да не го арестуват, като оставил компютър, чийто твърд диск бил пълен с уличаващи данни. Ако този глупак е бил агент на враждебно настроена държава от Средния Изток, шефовете му трябва да са били съвсем откачени, за да го вземат на работа.

— Добре, значи е бил обикновен маниак — рече Скъл. — Приемам всичко, което казваш. Но докато минаваме основния курс по тероризъм, мисля, че би трябвало да споменем за типове, които свалиха самолета на „Пан Ам“.

— Скъл е прав, така е — съгласи се Нимек. — Макар все още да е прекалено рано, струва ми се, че може да се направи поне повърхностно сравнение. И двата атентата бяха успешни, добре финансирани и взеха много жертви. И — Бог да е на помощ на човечеството — извършителите са отлични професионалисти.

— Знаем, че свалянето на самолета на „Пан Ам“ е било финансирано от Либия — каза Гордиън. — В такъв случай, какво според теб показва, че снощният атентат е акт на държавно поддържан тероризъм?

— Изобщо не съм готов да стигна толкова далеч в преценката си. Но случаят определено отговаря на няколко от критериите — рече

Нимек и приглади с длан късо подстриганата си коса. — Въпросът е кой би го извършил.

— Мисля, че разбирам какво иска да каже Пит — обади се Нордстръм. — От известно време всички обичайни заподозрени кротуват, макар и поради различни причини. Правителството на Катами в Иран се опитва да впечатли Европейския съюз с по-умерена позиция от предшествениците си. Същото се отнася и за Ирак — Саддам се надява да постигне облекчаване на санкциите след войната в Залива, като се прави на невинно момче. Известно ни е, че сирийците водят тайни преговори за мир с Израел... изобщо не виждам някой мюсюлмански режим да иска да прекатури каруцата точно сега.

— Като четеше този списък на правоверните, не те чух да споменаваш за Кадафи — каза Скъл.

Нимек поклати глава.

— Той винаги ще ни точи зъби, но няма никаква полза да ни причинява неприятности в момент, в който останалите му арабски братя ни протягат ръка. Не би рискувал да се самоизолира.

Известно време петимата мълчаха. Гордиън се изправи, приближи се до бюфета, наля си кафе и се върна на мястото си. Погледа чашата си още няколко секунди, после вдигна очи към другите.

— Не виждам причина да не кажа онова, което всички си мислят — накрая рече той. — Ясно е, че може да е Русия. Или поне фракции в руското правителство. Старинов има огромен брой политически противници, които биха искали да го провалят... и които имат достъп до пари, материали и опитни хора.

Гордиън забеляза, че Меган замислено присвива очи, и попита:

— Мег?

— Просто всичко това не ми изглежда логично. Никой не е поел отговорност за атентата...

— И е възможно никой да не го направи, ако ми позволиш да те прекъсна — каза Нимек. — През последното десетилетие се наблюдава тенденция терористичните групи да избягват да привличат вниманието към себе си. Идеята е да накарат враговете си да гадаят и да се нахвърлят на сенки.

— Това ми е ясно — отвърна Меган. — Но в случая атентатът трябва да е бил извършен със съвсем конкретни цели — а именно да

охлади отношенията между нашите две страни и да понижи престижа и авторитета на Старинов в собственото му правителство. Струва ми се, че всичко това е абсолютно безсмислено, освен ако обвинителният пръст ясно не посочи към него. Нещо повече, защо Старинов ще организира този удар, освен ако не иска да предизвика собственото си падане? Както казах, не е логично. Изобщо.

— Поне на пръв поглед и засега — отбеляза Нимек. — Но извършителите може да имат фина стратегия, която за момента просто не сме в състояние да проумеем.

— Съгласен съм — каза Нордстръм. — Може да ни се струва, че експлозията е била преди цяла вечност, но всъщност са минали само дванайсет часа. Трябва да изчакаме получаването на нова информация, да видим как ще се развият събитията...

— И какво да правим междувременно? — попита Скъл. — Да ходим на ръце? Горд, изслушай ме. Можеш ли да си представиш какво ще е негативното отражение върху плановете ни за наземната станция, ако взривът наистина е насочен срещу Старинов? Аз съм в Русия. Имам непосредствен поглед върху политическата ситуация. И мога да те уверя, че има много влиятелни хора, които с радост биха изритали американските ни задници оттук.

— Господи, Скъл — каза Меган. — Снощи загинаха стотици невинни хора, обсъждаме ситуация, която би могла да дестабилизира цял регион, а ти...

— Какво аз? Искаш да ме попиташ защо говоря по видеофона в полунощ по калининградско време и се мъча да си представя цялата картина ли? Ако ние не се грижим за интересите си в Русия, кой друг? И изобщо защо ни е събрал Горд?

Нордстръм въздъхна и разтърка очи.

— Очевидно всички знаем защо сме тук, Скъл. Но си мисля, че Меган се опитва да погледне нещата от друг ъгъл...

— Почакайте — вдигна ръка Гордиън. — Сигурен съм, че никой от нас не е спал много и всички сме изтощени. Но трябва да поставим някои изключително важни въпроси и се радвам, че не отложихме този разговор. Някой, струва ми се, Юлий Цезар, е казал, че изкуството да живееш повече прилича на изкуството на бореца, отколкото на онова на танцьора, и според мен това означава, че човек трябва да посреща неочакваното с вдигната глава и да се справя с него, а не да се опитва

да го заобиколи. Това е причината, поради която разработихме проекта „Меч“. — Той замълча, за да позволи на другите да кажат нещо, и след като никой не се обади, се обърна към Нимек. — Пит, искам Макс Блэкбърн да подготви група, която да събере информация за извършителя на атентата. Да не жали никакви средства.

Нимек кимна. Понякога Гордиън зърваше в очите му поглед — напрегната, решителна съсредоточеност — който винаги го караше да си представя човек, палец листо с лупа. Поглед, който караше онзи, към когото беше насочен, да се чувства така, сякаш го облива взривоопасна топлина. Тъкмо така го гледаше в момента Нимек.

— Мисля, че ще е най-добре, ако Макс отлети за Русия веднага щом може. Ще координира нещата оттам, ще използва наземната станция като основна база за операциите ни — продължи Гордиън. — В същото време, Пит, ти ще проследиш всички нишки тук, в Съединените щати. Надявам се да постигнем бърз успех.

Нимек отново кимна.

— Няма да афишираме действията си, нали? — каза Гордиън. — Ако усетят, че провеждаме самостоятелно разследване, разузнавателните организации ще ни принудят да спрем. Някакви забележки?

— Само една — обади се Нордстръм.

Гордиън очаквателно го погледна.

— За онзи цитат за бореца и танцъора.

— Да?

— От Марк Аврелий е, не от Цезар.

Гордиън задържа поглед върху него няколко секунди. После бавно вдигна чашата си, пресуши съдържанието ѝ и каза:

— Благодаря ти, приятелю.

15:30

Синята зала в нюйоркския Градски съвет, в която обикновено се провеждаха брифингите, беше прекалено малка, за да побере стълпотворението от журналисти, желаещи да присъстват на първата пресконференция в града след експлозията. Въпросът къде да се проведе брифингът бе само едно от стотиците решения, които трябваше да се вземат в кабинета на кмета.

Но кмета го нямаше. Беше мъртъв. Загинал по време на взрива подобно на хиляди други.

Заместник-кметът лежеше в болница и се очакваше да остане там поне още една седмица. Вътрешни наранявания. Треска от пейките се бе забила в корема му и според лекарите имаше късмет, че е останал жив. Никой не знаеше кога ще се върне на работа.

Половината от кметовете на общините бяха в прекалено тежко състояние, за да присъстват, а началникът на полицията беше прекалено потресен от личната си трагедия и — както се бе изразил — прекалено зает с разследването, за да си губи времето с такива глупости.

Но медиите искаха някаква информация. Каквато и да е. Затова пресекретарката Андреа Делило бе прекарала последните петнайсет часа в опити да издигне уменията си да се справя с непредвидени ситуации на световно равнище. Беше отблъсквала политици, решени да извлекат политическа изгода от насочените към Таймс Скуеър прожектори. Беше получила сведения от спасителните екипи, от всички болници и от оцелелите временни пунктове за първа помощ. Беше сподавила болката от собствените си загуби, както и страха, че навярно ще си загуби работата веднага щом новият кмет встъпи в длъжност. Ако можеше с нещо да помогне за откриването на убийците, довели ангела на смъртта в града ѝ, нямаше да се поколебае. Щеше да съобщи на медиите всички известни ѝ факти. За момента не бе в състояние да направи нищо повече. Можеше само да се моли това да е достатъчно.

Микрофоните бяха поставени на подиум на площадката над стълбището на Градския съвет. Огромна тълпа от всякакви репортери, присвили се заради студа, се изливаше на улицата, отцепена от полицейското управление. Заобиколена от представители на полицията, пожарната команда, общината и ФБР, Андреа огледа множеството.

Накрая се изправи пред микрофона и започна изложението си. Докато съобщаваше мрачната статистика, тя мислено си даде обет: някой щеше да плати за тази трагедия, дори да се наложеше тя сама да се погрижи за това.

[1] НПК — Ньюјорска пожарна команда, НПУ — Ньюјорско полицейско управление. — Б.пр. ↑

20.

ВАШИНГТОН

2-РИ ЯНУАРИ 2000 Г.

ПРЕДСТАВИТЕЛ НА ФБР НЕ ОТГОВАРЯ НА ВЪПРОСИ ЗА ПЕТАТА БОМБА

ВАШИНГТОН — По време на пресконференция, проведена днес в сградата „Дж. Едгар Хувър“ на булевард „Пенсилвания“, заместник-директорът Робърт Ланг даде мъгляв отговор на въпроса дали ФБР притежава веществени доказателства, идентифициращи атентатора или атентаторите, отговорни за кървавата трагедия на Таймс Скуеър в новогодишната нощ, по време на която по предварителни данни загинаха 700 души и бяха ранени още хиляди.

В предварително подготвеното си изявление за медиите Ланг за пръв път официално потвърди, че мощният взрив, избухнал в 23:56 ч., е бил последван от три вторични експлозии с „преднамерен характер“ и изключи вероятността те да се дължат на сериозна повреда в подземната газова инсталация, както съобщиha някои медии. Той нарече свидетелските разкази „изключително полезни за разследването“ и изрази увереност, че направените на мястото снимки и видеозаписи ще дадат на законоохранителните институции ясна представа за „събития от съществен интерес, случили се преди и след взрива“.

Ланг обаче беше много по-сдържан, когато го попитаха за предмет, открит по време на разследването, за който се твърди, че е невзривила се пета бомба. „Мога само

да ви кажа, че наистина притежаваме важно вещественно доказателство, за което се смята, че е оставено от извършителите, и в момента се анализира в Лабораторния център за взривни вещества — отвърна Ланг по време на кратката пресконференция, последвала това изявление. — В момента не сме в състояние да дадем повече подробности поради причини, свързани с тайната на разследването, но искам да уверя публиката и особено роднините на убитите и ранените по време на взрива, че случилото се ни ужасява както и всички останали и че полагаме всички усилия, за да разкрием извършителите.“

Мъглявото загатване на Ланг, че минути след фаталните експлозии групата за бързо реагиране на нюйоркското полицейско управление може да е открила друга бомба, привлече вниманието с посочването на ЛЦВВ — основната лаборатория на ФБР за анализ на взривни устройства — като мястото, където се проучва тайнственото вещественно доказателство. Освен това, макар да отбеляза, че тестовете на останките от експлозиви са сред обичайно изпълняваните от ЛЦВВ функции, когато отговаряше на последвалите въпроси на репортерите, Ланг отказа да определи „конкретния вид на въпросното доказателство“.

Според мнозина криминалисти тази информация носи многозначителен подтекст. Има голяма вероятност дори частичните останки от взривното устройство да разкрият важни особености, които да се сравнят с онези на други устройства, използвани при такъв род инциденти и потенциално свързани с конкретен заподозрян или терористична организация...

Съобщенията за тайнствената пета бомба бяха почти съвсем верни.

Чантата с невзривилия се експлозив наистина беше открита пред магазин на Петдесет и втора улица и Седмо авеню, макар и не от полицаи, а от пожарникари. В отговор на отправената от НПУ молба за

помощ, нюйоркският оперативен офис на ФБР бързо прати екип с предпазни костюми да вземе чантата. Когато се оказа, че детонаторът на устройството е повреден и че експлозивът е безопасен за транспортиране, специалната група — в изпълнение на процедура, одобрена от местния заместник-директор — организира превозването на чантата до централата на ФБР във Вашингтон, където я предадоха в ЛЦВВ за научен анализ. Друго откритие на мястото на бомбата от агенти, оборудвани с ултравиолетови прожектори, бе накарало лабораторията с нетърпение да очаква пристигането на пакета: регистрирана флуоресценция и в неизбухналия експлозив, и в пробите от останки, взети близо до мястото на първия взрив, показваща, че експлозивите са били обозначени от производителя с химични маркери. Тази реакция беше основателна — макар че все още не бе получило законодателно утвърждаване в Съединените щати, маркирането от години се изискваше от швейцарското правителство и беше доброволна практика сред все повече международни доставчици на взривни вещества. Ако случаят наистина бе такъв, в лабораторията предполагаша, че маркерите ще отведат разследването до мястото на продажба и ще донесат ценна информация за купувача на експлозивите.

Скоро след пристигането на чантата с С-4 в лабораторията, от пластичния взрив беше взета микроскопична проба, която поставиха върху предметно стъкло и я изложиха на въздействието на магнит на Тесла с цел ориентирането на маркерите от меламинава пластмаса — химически инертни частици с големината на зрънце цветен пращец, — които имаше вероятност да съдържа. Обикновено маркерите се смесваха с експлозивните съставки при концентрация 250 на милион, съотношение, което позволява на експлозива да запази устойчивостта и качествата си и в същото време частиците да са лесно забележими при микроскопско наблюдение. В този случай бе използван бинокулярен микроскоп „Олимпс“, оборудван с 35-мм фотоапарат „Полароид“, и специалистът незабавно потвърди наличието на маркери. Като работеше с трескава възбуда, той разчете и засне специфичния цветови код на производителя, датата на производство и серийния номер на пластичния експлозив.

После започна сравнително рутинно компютърно търсене. Информацията беше проверена в наскоро прибавената към Системата

за издирване и сравняване на взривни вещества главна идентификационна база данни за търговски експлозиви и се получи светкавичен резултат.

Производителят бе идентифициран като „Лиан Интърнешънъл“, химическа компания, представляваща част от по-голям малайзийски конгломерат с център в Куала Лумпур, оглавяван от етническият китайски бизнесмен Тен Чу. Макар че беше важна, тази следа бледнееше в сравнение с онова, което откриха после: когато провериха серийния номер на експлозива, се оказа, че известно количество от него наскоро е било закупено от руски доставчик на амуниции, тясно свързан с правителството.

След откриването на тази информация специалистите от ЛЦВВ разбраха, че са попаднали на нещо голямо.

Всичко това бе пример как внимателният и подробен анализ на веществените доказателства може да даде феноменално успешни резултати.

Това също беше първата стъпка по пътя за цялата американска разузнавателна общност.

21.

НЮ ЙОРК

ГРОБИЩЕТО „КАЛВАРИ“, КУИНС

3-ТИ ЯНУАРИ 2000 Г.

По дърветата и паметниците, които го заобикаляха, бавно се сипеше сняг. При други обстоятелства той би си помислил, че мястото е прекрасно. Ако можеше да го види от стая с добро отопление, Розета също би го харесала. Тя настиваше прекалено лесно, за да обича зимните пейзажи при каквито и да било други условия. Беше наредил да поставят в ковчега ѝ одеяла. Не можеше да понесе мисълта, че никога вече няма да ѝ е топло.

Не можеше да понесе и всичко това. Началникът на полицията Бил Харисън стоеше на ръба на изкопания гроб.

Знаеше, че не е единствен. Тази сцена щеше да се повтаря стотици пъти, докато Ню Йорк погребваше мъртвите си. Но това не го утешаваше, даже правеше нещата още по-ужасни.

Как да продължи занапред без Розета? Тя беше неговата душа, причината за съществуването му. Когато работата му натезаваше, когато не можеше повече да издържа на ежедневните ужаси, той се връщаше вкъщи при нея и тя отново го изправяше на крака. Розета не можеше да промени онова, което виждаше той. Но във всеки един миг, в който бе с нея, Харисън знаеше какво се бори да защити. Тя олицетворяваше всичко добро на света.

А сега я оставяше в дупка в земята. Вече всеки момент щяха да донесат ковчега ѝ.

Болката беше смазваща.

За милионен път се запита защо ѝ бе позволил да дойде с него на Таймс Скуеър. Можеше да откаже, да излъже, че след като политиците заемат местата си, няма да останат достатъчно за истинските работни

хора. Можеше да го направи, но в безграничната си мъдрост беше решил, че удоволствието на Роузи натежава над рисковете.

Никога нямаше да си го прости.

Дъщеря му стоеше до него. Сълзи изгаряха раните ѝ. Тя също можеше да загине, само защото той не го бе предвидил, не го беше предотвратил още преди да е започнало. Сега нощите ѝ, също като неговите, щяха да бъдат преследвани от кошмари, преповтарящи онзи ад. Беше белязана за цял живот, детето, което той обичаше... пред погледа му, до самия него, когато трябваше да е в състояние да го предотврати.

Защо не беше успял?

Не трябваше да обвинява кмета. Той беше мъртъв. Бе платил най-високата цена, след като постоянните му опити за извличане на политически дивиденди бяха направили мишената прекалено добра, за да бъде пропусната.

Нямаше полза да обвинява хората си. През онази стотна от секундата, през която я беше видял, амбулантната количка му се стори съвършено невинна. Как биха могли да открият нещо? Първите доклади от мястото на взрива показваха, че работата е била извършена от професионалисти, че е била невидима дори за най-внимателното наблюдение.

Полицаи в пълна униформа донесоха ковчега и бавно го поставиха върху въжетата, които щяха да спуснат Роузи в земята... Роузи го оставяше сам, докато следващият живот не призове и него.

Сърцето му се разкъсваше от мъка.

Той протегна ръка и стисна дланта на дъщеря си.

Забръмчаха камери и защракаха фотоапарати.

Дори скръбта им беше публично достойствие.

Ковчегът бавно се спускаше. Сблъсъкът на дървото в земята му се стори най-самотният, най-окончателен звук, който бе чувал през целия си живот.

Както и ревът на експлозията, той също щеше да го преследва.

Свещеникът напевно произнасяше утешителни думи. Те минаваха покрай ушите му, сега безполезни, но навярно по-късно, когато останеше сам и започнеше да пресява спомените си от днешния ден, щеше да намери малко от покоя, който целяха да му донесат.

Той пушна върху ковчегата букета рози, който беше донесъл. Ярките алени петна върху полираната дървена повърхност, те бавно, бавно се покриваха с бели снежинки. Също като сърцето му, цветовете скоро щяха да се обвият с лед.

Незабравките на Ташея последваха розите му. Докато службата наближаваше към края си, Харисън гледаше как те също изчезват под снега.

Бе загубил своята Роузи. Чувстваше в гърдите си толкова огромна празнота, че не разбираше как се вмести в тялото му. Но трябваше да направи нещо, за да сдържи мъката си която заплашваше да го погълне.

Той бе началник на полицията на Ню Йорк. Негово задължение беше да открие извършителите. В деня, в който изправеше тези хора пред съда, можеше да започне изцелението му.

22.

МОСКВА

6-ТИ ЯНУАРИ 2000 Г.

Банята на улица „Петровка“ беше любимо удоволствие за гангстери, държавни служители и за онези, които бяха и едното, и другото. Юрий Востов идваше тук два, често и три пъти седмично, за да се отпуска в горещата вана или в сауната, винаги по обед и никога без най-малко две жени в прегръдките си.

Востов смяташе посещенията си в банята за целебни, а също и за източник на огромно физическо удоволствие — а удоволствието беше нещо, което никога не би си позволил да приеме за даденост. Това се дължеше на паниката, в която бе изпаднал няколко години по-рано, в навечерието на петдесетия си рожден ден. Точно тогава откри, че сексуалната му енергия се изчерпва, и след няколко ужасни и унижителни креватни преживявания дори започна да се страхува, че става импотентен. Макар да имаше дълъг списък от млади красиви жени, винаги готови да го придружат в леглото, и макар всяка от тях да беше надарена и изобретателна по свой собствен начин, те сякаш не можеха да го възбудят, каквото и да правеха. Срещите му с тези любовници продължаваха без никаква страст, докато една нощ, по съвета на приятел от правителството, той участва в *menage a trois* — нещо, което кой знае защо никога преди не бе правил — с две сестри, известни с готовността си да работят заедно, и откри спасение между потните им тела.

Според него тайната бе в признанието, че е човек, който цени повече количеството, отколкото качеството. Както и с храната, пиенето и вещите, ключът към най-голямото му удоволствие беше да получи едновременно всичко, което харесваше.

Днес в сауната го придружаваха Надя и Света, не сестрите, които за пръв път му бяха показали пътя към плътските наслади на средната

възраст — доколкото знаеше, даже не бяха роднини — но въпреки това ентусиазирана двойка. Брюнетката Надя носеше златни обеци и нищо друго. Червенокосата Света бе решила да подчертае голотата си със златна гривна на глезена. И двете стояха на колене пред Востов, който също беше свалил хавлията си, седеше на дървена пейка и гледаше как главите им се надигат и спускат под изпъкналия му корем, а гърдите им свободно се люлеят сред блестящите като перли капчици пара.

Тъкмо в този момент почукване по вратата рязко прекъсна екстаза на Востов и компаньонките му. Златните обеци на Надя престанаха да се удрят във вътрешната страна на бедрото му. Разбърканите червени коси на Света се надигнаха от скута му и двете момичета погледнаха нагоре към него с малко объркани изражения, сякаш не бяха сигурни какво да правят.

Той се намръщи и мислено изруга онзи, който му разваляше удоволствието.

— Какво има? — излая Востов.

— Простете, господин Востов — каза от коридора прислужникът. — Търсят ви по клетъчния ви телефон...

— Търсят ли ме? Казах да не ни безпокоят!

— Зная, господине, но телефонът постоянно звънеше и...

— Мамка му! Достатъчно! — Востов се изправи, рязко дръпна хавлията си от закачалката и я уви около кръста си. После със замах отвори вратата и протегна ръка навън. Покрай месестите му лакти се заизвиваха валма пара. — Дай ми го.

Прислужникът му подаде телефона и отстъпи назад. Востов блъсна обратно вратата и натисна бутона, вдигна слушалката до ухото си и каза:

— Да?

— А, Юрий. Искрено се надявам, че не съм те обезпокоил.

Востов позна гласа на Тен Чу и намръщено отвърна:

— Обезпокои ме.

— Извинявай тогава. Но вече доста време се опитвам да се свържа с теб в офиса ти.

Востов хвърли поглед към Надя и Света, които бяха седнали на пейката, шепнеха си нещо и от време на време тихо се кикотеха. Да не би да пропускаше нещо смешно?

— Няма значение — каза той още по-ядосано. — Какво има?

— Не мога да се свържа с наш общ познат. Всъщност сигурен съм, че недоволството ми от него донякъде се прехвърля и върху теб.

— Казах ти да забравиш за това — отвърна Востов. — Защо изобщо ме замесваш?

— Приятелю — меко каза Тен, като внимателно произнасяше руските думи, — ти вече достатъчно си замесен.

Востов пребледня.

— Знаеш какво искам да кажа. Не съм постоянен посредник между вас двамата.

— Не, разбира се. Но ти посредничи в сделката. — Тен замълча за миг. — Да речем, че недостатъчно постоянната връзка не означава нищо. Тези дни са напрегнати за всички ни. И все пак хората, които представлявам, се нуждаят от известна гаранция, че ще бъдат удовлетворени всичките им желания. Че операцията ще продължи, както се договорихме.

Востов се извърна от двете жени и сниши глас.

— Виж, изобщо не ми пука за тях — каза той. — Каквото и да се опитваш да ми намекнеш, аз изпълних своята част от сделката. Щом искаш да се свържа с нашия приятел и да видя какво става с него, ще го направя. Но като услуга, а не като задължение, разбираш ли ме?

Тен забави отговора си.

— Да — със същия мек глас накрая каза той. — Но недей да забравяш, че търсенето на истината може да се върне в правия път също толкова лесно, колкото се е отклонило.

Стомахът на Востов се сви. Тези азиатци го нервираха със завоалирания си начин на изразяване.

— И какво точно означава това?

— Трябва да преоцениш интересите си, приятелю. Ще е жалко, ако те неочаквано се сблъскат с моите. Хората, които представлявам и които ти толкова лекомислено отхвърляш, имат дълги ръце и още по-дълго помнят нанесените им обиди.

Востов усети, че вътрешностите му се свиват още повече. Почувства остро парене в средата на корема. По дяволите! Язвата му не се беше обаждала така от години.

Хвърли поглед през рамо към Света и Надя. Те продължаваха да си шепнат и да се кикотят и очевидно не му обръщаха внимание.

„Желанието е случайно и непостоянно нещо — помисли си той. — То може да извади човек от най-дълбокото дъно и да го извиси до седмото небе, а после да го хвърли право в пропастта.“

— Веднага ще позвъня на нашия приятел — каза Востов и натисна бутона за прекъсване на връзката.

Надя се приближи към него, като се надяваше да го откъсне от бизнеса и да го върне към удоволствието.

— След малко — грубо я отблъсна той. — Веднага щом се оправя с тази отвратителна каша. — И отново насочи вниманието си към телефона. Набра директния номер на министъра, така че после някоя секретарка да не си спомни за разговора. След пет позвънявания чу ядосан глас.

— Здравейте, господин министър — любезно поздрави Востов.

— Востов? Полудял ли си да ми звъниш в кабинета?

— Ще бъда кратък.

— Въпросът не е в това. Тази линия не е обезопасена...

— Чуйте ме, господин министър. Не обичам политиката и започвам да съжалявам, че се замесих в тази работа. Но човек трябва да носи отговорността за решенията си.

— Престани с тези философски размисли и давай направо. И недей да забравяш, че има вероятност да ни подслушват.

— Добре тогава. Ще ви дам един съвет — отвърна Востов. — Използвайте го както искате, но ви препоръчвам поне да го изслушате.

— Добре, добре. Какво има?

— Нашият чуждестранен познат смята, че не му обръщате внимание. Казва...

— Той не е мой познат. Обикновен доставчик на стоки, ръководен от други хора.

— Няма значение. Вие не отговаряте на обажданията му или поне така твърди той. Струва ми се, че е важно да разговаряте с него.

— Востов, не разбираш ли, че се опитвам да положа тук основите на нещо? Нямам намерение да му играя по гайдата. Ако сега си мисли, че разполага с времето ми, само мога да си представя какво ще поиска в бъдеще. И какво ще поискат тайнствените му господари.

— Поговорете с него, господин министър. Успокойте го. Не искам да ми виси на главата.

— А на мен не ми харесва, че той се опитва да ни противопостави. Ще чака дотогава, докато съм готов да разговарям с него. Междувременно може да върви на майната си.

— Вижте, трябва да разберете, че той е в състояние да обърне всичко това с главата надолу...

— Имаме си достатъчно работа и без да ни се налага да се занимаваме с него. Получих сведения за онази американска операция в Калининград. Има вероятност там да става нещо, което да ни донесе неприятности, макар че не зная какво точно. В случай на нужда трябва да сме готови за незабавни действия. Струва ми се, че при тези обстоятелства е време да направим нещо полезно.

— Това не е моя работа. Вече направих...

— Ще направиш още. Ще ми трябва някои неща. Оборудване. Навярно даже човешка сила. Не допускай грешката да си мислиш, че можеш да си измиеш ръцете.

— Гадна политика. Както вече казах, изобщо не трябваше да се замесвам в нея.

— Човек не може да избяга от нея, Востов. Животът е политика. Още от детството си ние си съперничим с братята и сестрите си за вниманието на нашите родители, опитваме се да ги изпреварим и да вземем онова, което искаме. Убеден съм, че тъкмо тогава извършваме и първото си предателство. Семейството е порочен кръг, братът, когото обичаме, е наш враг, нали така?

— Не зная. Обърквате ме.

— Нима? Е, просто недей да забравяш, че беше на онзи кораб в Хабаровск.

— Само това ли? — саркастично попита Востов.

— Не. Искам от теб да използваш многобройните си връзки, колкото и да ги презирам. Изглежда, е време малко да заоблачим пейзажа. Има фракции, които с удоволствие биха споделили общата ни цел. Мисля, че е най-разумно да насочим светлината на общественото внимание към тях.

— Какво искате да кажете? — попита Востов.

— Националистите, сепаратистите, комунистите и реформаторите имат интерес да блокират чуждестранната помощ. Струва ми се, че е време някой да им го обясни, нали така? Както и на военните и КГБ, несправедливо изтикани от разпределянето на

подаръците от нашите врагове — и съответно лишени от възможността да си вземат своето. Не мислиш ли, че някой би трябвало да ги попита какво смятат за всичко това и какви са намеренията им? Заинтересовани са дори църквата и организираната престъпност. Скъпи ми Востов, под колкото по-силен натиск са Старинов и Западът, толкова по-скоро ще постигнем крайната си цел. Твоите пипала стигат навсякъде. Мисля, че би трябвало да ги използваш.

— Онова, което искате... — заекна Востов, — едва ли може да се постигне толкова бързо.

— В такъв случай те съветвам да започнеш незабавно. Запомни, Востов, човек, от когото няма никаква полза, спокойно може да бъде жертван. Имаш ли да ме питаш още нещо?

— Не ми отговорихте на въпроса, заради който ви позвъних. Доставчикът, както го нарекохте...

— Казах, че може да върви на майната си! Отсега насетне ще разговарям само с господарите му и само когато поискам аз. А ако не ме послушаш, същото ще се отнася и за теб. Ако изобщо си жив. Дочуване, Востов. И бъди готов, когато ми потрябваш.

— Почакайте, не затваряйте. Ало? Чувате ли ме? По дяволите, чувате ли ме? Ало, ало, ало... — От слушалката в ръката му ясно се разнесе свободен сигнал. Той я запрати в отсрещния край на стаята. — По дяволите!

Тих шум привлече вниманието му към жените, които уплашено се бяха свили в ъгъла.

— Какво зяпате вие двете? Идвайте тук и направете нещо полезно. — Това беше изразът, който преди малко използва събеседникът му. „Нещо полезно!“ Той седна и зачака. Когато момичетата колебливо приближиха към него, Востов затвори очи. Политиката бе мръсна работа. Предпочиташе да се занимава с друго.

23.

ВАШИНГТОН

6-ТИ ЯНУАРИ 2000 Г.

Облечен в сив анцуг, бейзболна шапка и маратонки „Найки“, Алекс Нордстръм съсредоточено тичаше по улицата. Дългите му крака го носеха напред с постоянен ритъм. Беше минал средата на обичайния си маршрут за джогинг, кръвта му се бе напмпала с кислород и чувстваше мускулите на бедрата и прасците си приятно отпуснати.

Като движеше ръце в плавна координираност с краката си, той тичаше към Конститушън Гардънс и към мраморния обелиск на паметника на Вашингтон, където обикновено обръщаше на изток, за да завърши трикилометровия си крос. Днес можеше да поспре за малко в зависимост от това дали Блейк щеше да пристигне навреме... в което Нордстръм се съмняваше: биологичният часовник на заместник-министъра на външните работи като че ли беше непоправимо повреден още от времето, когато бе най-добрият студент на Алекс в Джорджтаун.

Нордстръм продължи спокойно да тича. Не виждаше причина да бърза. Многобройните правителствени сгради на север от парка се простираха чак до Петнайсата улица и червените им покриви се виждаха през оголените от зимата клони на дърветата. На юг се белееха колонадите и портиците на министерството на земеделието. От устата му излизаше пара с всяко ритмично изпускане на въздух, но метаболизмът му се беше ускорил и той почти не усещаше ледения вятър от Потомак, покриващ бузите и челото му с влага. Гърбът му бе подгизнал от пот между лопатките, хубава, здрава пот, която сякаш измиваше напрежението през порите му.

От дясната му страна профучаваха скъпи автомобили с добре облечени мъже и жени, повечето отпразнили се на север или на юг по Седемнайсата улица към музеите и държавните сгради в центъра. По-

малка част от колите продължаваха покрай Рифлектинг Пул към мястото, където булевард „Конститюшън“ преминаваше в шосе 66 и пресичаше моста към Арлингтън. На около километър и половина зад Нордстръм утринните лъчи позлатяваха купола на Капитолия и вече започваха да блестят по червените тухлени кулички на замъка на Смитсъновия институт. Край дългия път надолу по Капитолийския хълм се виждаха хора, които правеха упражнения, катерички и гълъби, които се дърпаха за оскъдните зимни трошици, и излезли във ваканция колежани, облечени в пухени якета и дълги плетени шапки като на джуджета, които крачеха към малката кръгла пързалка до Природонаучния музей, провесили кърките си на рамо. Хлапетата изглеждаха горе-долу също толкова угнетени от случилото се само преди седмица на Таймс Скуеър, колкото и катеричките и птиците, с други думи, никак.

„Младежка приспособимост?“ — запита се Нордстръм. Или навярно обръгналост на поколение, родено в епоха, в която тероризмът присъстваше навсякъде, нещо подобно на природните бедствия като земетресения и урагани? Не беше сигурен, че иска да знае отговора, и само можеше да се надява, че е първият. Поне за него величието на Капитолия винаги беше достатъчно, за да го накара мислено да запее националния химн и да се изпълни с чувство за дълг към втората си родина.

Стигна до Четиринайсета улица, потича на място, докато изчака платното да се освободи, после пресече и пое нагоре по моравата, която се изкачваше към основата на извисяващия се обелиск.

Чу шляпане на крака по настилката зад себе си и се обърна — Нийл Блейк го следваше само на няколко метра. Атлетичен трийсет и пет годишен мъж с красиво лице и дълга — за Вашингтон — кестенява коса, той носеше черен анцуг „Спидо“ с електриковосин кант отстрани и изглеждаше точно такъв, какъвто беше — представител на интелигентния и енергичен политически елит.

— Здравсти, Нийл — леко забавил стъпка, каза Нордстръм. — Откога ме следиш?

Блейк кимна назад към Четиринайсета улица.

— Дойдох откъм детелината и те видях да пресичаш. Щях да те настигна по-рано, но срещнах една симпатична млада дама, която се

нуждаеше от упътване, и се наложи да спра. Освен това реших да ти дам още няколко минути спокойно тичане.

— Много мило от твоя страна — каза Алекс. — Взе ли й телефонния номер? В случай че пак се нуждае от помощ?

Блейк се потупа по джоба.

— Вече съм го скрил на сигурно място.

Нордстръм се усмихна. Известно време двамата тичаха мълчаливо един до друг, изкачиха се до върха и после започнаха да се спускат към Рифлектинг Пул. Езерото искреше под утринните лъчи.

— Имам нещо за теб — каза Блейк. — Не беше лесно. Ако някой разбере, че съм се раздрънкарал, ще мога да открия онази закусвалня, за която братовчед ми Стив от Чикаго постоянно ме увещава.

Нордстръм кимна, но не отвърна нищо.

— Чувал ли си за корпорацията „Лиан“? — попита Блейк.

— Разбира се.

— Те са произвели стоката.

Нордстръм отново кимна. Лицето му беше сериозно и замислено.

— Ами крайният купувач? — попита той.

— Следите водят към руски доставчик. После въпросът е открит. Последва продължително мълчание.

— Мамка му — накрая каза Нордстръм и поклати глава.

— Знаех си, че новината няма много да ти хареса — каза Блейк.

Алекс помълча, после попита:

— Това ли е всичко?

— Засега да — отвърна Блейк. — Ще ти съобщя, ако изровя още нещо.

— Благодаря — каза Нордстръм. — Радвам се, че в училище ти писах шестица.

— Аз си я заслужих — рече Блейк.

Нордстръм хвърли поглед към него.

— Нагло кутре.

— Все повече започва да изглежда, че онзи ден беше прав, Горд — каза Нордстръм по телефона.

Току-що взел душ след кроса и увит в халата си, той седеше в градското си жилище на булевард „Пенсилвания“ и разказваше на шефа си какво е научил от Блейк.

— Почти ми се иска да грешах — отвърна Гордиън. — Тази корпорация „Лиан“... И преди съм чувал за нея. Името ѝ не се ли споменаваше преди няколко години, когато разследваха финансирането на кампанията на Томпсън?

— Пак позна — каза Нордстръм. — Доказателствата, че е замесена в прехвърляне на китайски държавни средства в нашите избори не бяха толкова убедителни, колкото за Липо, освен всички други чуждестранни спонсори... но въпреки това бяха сериозни. Според мен парите на „Лиан“ са осигурили поне на двама сенатори значително преимущество пред съперниците им и най-вероятно са им спечелили постове.

— И аз като Меган продължавам да съм объркан. Каква е връзката между „Лиан“ и руснаците? И конкретно кои руснаци?

Седнал на дивана в дневната си, Нордстръм се наведе напред и разсеяно започна да навива телефонния кабел около пръстите си.

— В най-добрия случай мога само да направя някои предположения — отвърна той. — Искам да кажа, че преди да ти дам сигурна информация трябва да погледна в архива си, да проверя нещата.

— Разбирам, давай нататък.

— Има обстоятелства, които предполагат, че в случая сериозно е замесен руският земеделски министър Йени Башкир. Той отдавна е свързан с „Лиан“. В същото време е свързан и с членове на китайското правителство. Освен това семейството на Башкир е имало делови интереси в Азия до след болшевишката революция.

— А мотивите му?

— Башкир едва ли е американофил... това ли е верният термин?

— Не съм сигурен — отвърна Гордиън, — но смисълът му е достатъчно ясен.

— Освен това не вярва в капитализма и демокрацията и подобно на мнозина от своето поколение, би предпочел да запази старата комунистическа система, като я замаскира. Също така, макар да не е краен националист от крилото на Педаченко, той несъмнено е нещо като културен шовинист.

— Искаш да кажеш, че е възможно да иска да попречи на проамериканските инициативи на Старинов и да го компрометира.

— В общи линии, да, и съм съгласен с онова, което предложи на срещата ни ти — отвърна Нордстръм. Осъзна, че безнадеждно е оплел телефонния кабел, и се опита да освободи пръстите си.

В другия край на линията Гордиън въздъхна.

— Фактът, че Башкир помогна за подписване на договора за помощите не опровергава ли предположението ти? — попита той. — Погледни която и да е снимка на Старинов по време на октомврийското му посещение в Белия дом и ще видиш, че министърът го следва плътно отстрани.

Нордстръм издаде звук, представляващ устен еквивалент на свиване на рамене.

— Известно ми е, че си вечен оптимист, Горд. Но ти разбираш също толкова добре, колкото и аз, че руската политика не е много далеч от императорския двор на Екатерина или Николай II. Столицата има стара традиция на тайни интриги, независимо дали говориш за съвременна Москва или за Санкт Петербург от деветнайсети век.

Последва кратко мълчание. Нордстръм продължи да се бори с кабела и остави приятеля си да помисли.

— Добре — накрая каза Гордиън. — Можеш ли да нахвърляш тази информация за Нимек и довечера да му я пратиш по имейла?

— Не ми достигат подробности... но да, ще го направя.

— Прати копия на Блэкбърн и Меган в Калининград. И на Винс Скъл. Да видим какво ще успее да постигне обединеният ни мозъчен тръст.

— Точно така — отвърна Нордстръм. Започваше да огладнява и с нетърпение очакваше закуската си. — Нещо друго?

— Само една дребна услуга.

— Казвай.

— Няма да е зле да направиш нещо за навика си да си играеш с телефонния кабел, докато разговаряш, или поне да си вземеш безжичен телефон — каза Гордиън. — Тук се чува страхотно пращане.

Нордстръм се намръщи и после каза:

— За теб, шефе, ще направя всичко.

24.

САН ХОСЕ, КАЛИФОРНИЯ

7-МИ ЯНУАРИ 2000 Г.

Няколко секунди след единайсет вечерта Пит Нимек седеше пред лаптопа си в своя домашен кабинет и съсредоточено четеше току-що появилия се на екрана имейл, отнасящ се за започнатото от Гордиън разследване на събитията в Русия с кодово име „Политика“.

Статус: Отговор 1, 3 приложения
Тема: „Политика“

Пит,

Тук във Вашингтон е два през нощта, но исках да приключа и да ти пратя файловете, които ми поръча преди да заминеш.

Добре те познавам — сигурно в момента ги очакваш и няма да се откъснеш от проклетия компютър докато не се получат в твоя мейлбокс. Та ето ги и тях — не са съвсем пълни, но толкова успях да направя за краткото време, с което разполагах. Съветвам те набързо да прегледаш материала и да си починеш. За мен вече е прекалено късно да се наспя добре, но няма смисъл и двамата да бодърстваме като караконджули.

С най-добри пожелания
Алекс

Нимек придвижи курсора по менюто и щракна върху опцията за прехвърляне на данните, после започна да се люлее на стола и зачака.

Усмихваше се. Алекс толкова често се оказваше прав, че чак бе свръхестествено. И никога не го разочароваше.

Когато прехвърлянето завърши, Нимек излезе от сървър на Интернет, отвори първия от трите файла и започна да го чете:

БИОГРАФИЯ: БАШКИР, ЙЕНИ

Лични данни:

Роден на 2.12.1946 г. във Владивосток, Приморски край. Преди болшевишката революция дядо му по бащина линия имал вносно-износна фирма с представителства в Китай и Корея. Баща му (починал) е от първото поколение морски офицери в съветския тихоокеански флот. Майка му (починала) е от манджурски произход. Башкир е женен и в момента живее в Москва. По-големият от двамата му възрастни синове е цигулар, изнасял концерти в...

Нимек бързо спусна очи към следващия абзац — онова, което за Алекс означаваше „непълн“, за други изследователи можеше да е академичен труд.

Военнополитическа кариера:

Тръгнал по стъпките на баща си и служил в съветския тихоокеански флот по време на Студената война. Капитан на ядрени подводници клас „Ноември“ и „Ехо II“, базирани на полуостров Камчатка. През 1981 г. получава чин контраадмирал и е назначен за командващ цялата флота от ядрени подводни лодки. Бивш член на комунистическата партия, присъединил се към движението на Елцин около 1991 г. Тесните му връзки с режима в Пекин, особено с висши служители от външноикономическите ведомства, продължават през периода на оттегнатите руско-китайски отношения. През 1992 г. е назначен от президента Михаил Горбачов за

специален консул в Китай. Изиграва важна роля за заздравяването на политическите и икономическите връзки между двете страни. Основен автор на руско-китайските договори от 1996 и 1997 г...

Следващите няколко абзаца представяха в обобщен вид договорите, които по-скоро бяха декларации за принципи и намерения, отколкото официални съглашения. Нещо, което прочете по-надолу в същата част обаче, силно заинтригува Нимек:

През август 1999 г. Башкир присъства на икономическа среща в Пекин и ръководи от руска страна преговорите за подписване на договор за взаимнообмен на военна техника и технологии. Сред делегацията на руските оръжейни търговци е имало представители на групировката „Завтра“ (вж. другия файл). Твърди се, че Башкир е неин основен акционер. Сред присъстващите бизнесмени бил Тен Чу, председател на малайзийската компания „Лиан Кемикълс“ (вж. файла), за когото се говори, че представлява интересите на Китай.

Преди да продължи надолу, Нимек два пъти прочете тези редове. Очите му бяха приковани към екрана и той тихо хъмкаше. Тук като че ли се съдържаша отговорите на много въпроси — и тъкмо това го безпокоеше. Той не вярваше на очевидното.

Нимек отпи от хладкото кафе на бюрото си и прехвърли останалата част от документа.

През 1999 г. Башкир е назначен от президента Борис Елцин за министър на вътрешните работи и в момента продължава да е на този пост. Твърди се, че приятелството му с Владимир Старинов започнало, когато генерал Старинов бил командир на елитната въздушнодесантна дивизия (ВДВ), дислоцирана в Петропавловск, Камчатка.

Макар все още да проявява лична и политическа лоялност към Старинов, той е яростен критик на ускорената отмяна на държавния монопол върху икономиката и на прозападните демократични реформи...

След десет минути Нимек стигна до края на биографията, принтира я, затвори файла и отвори следващия, съдържащ подробен анализ на различните международни фирми на конгломерата „Лиан“.

Когато прочете цялата пратена му от Нордстръм информация, минаваше полунощ и усещането, което изпитваше след прехвърлянето на третия файл, беше усилен вариант на чувството, изпълнило го по средата на биографията на Башкир — усещане, че нещата са прекалено прости. Това някак си му напомняше за пътуването, което много отдавна бе предприел в Големия тематичен парк на приключенията в Ню Джърси. Шофираш по автомобилни пътища, които те водят през симулирани естествени среди, но наистина опасните животни са затворени зад не особено добре скрити огради. Идеята беше посетителите да получат илюзията за сафари, но всъщност пътят си оставаше безопасен, фалшив и внимателно наблюдаван.

Като търкаше очи, Нимек разпечата файловете, излезе от програмата, изключи компютъра и затвори капака му. После бутна назад стола си, изправи се, протегна се и се разкърши. Чувстваше се едновременно изтощен и възбуден и се познаваше достатъчно добре, за да разбира, че няма да успее да заспи. Тук имаше още нещо, нещо, което му убягваше, подтекст, който просто не можеше да схване.

Поклати глава. Отчаяно се нуждаеше от почивка.

Излезе от кабинета си, мина през просторното помещение, което му служеше за дневна, трапезария и кухня, и стигна до частния си асансьор. Натисна бутона и когато кабината пристигна, се качи на горното равнище на триетажния си апартамент.

Цялата площ на този етаж беше заета от комплекс за възстановяване и тренировки, разделен на четири големи части, заобиколени от кръгла писта за джогинг: доджо, където изпълняваше ежедневните си упражнения по бойни изкуства, зала за бокс, звукоизолирано стрелбище и помещението, към което се бе насочил сега — към сигурната отмора на сумрачната филаделфийска билиардна

зала, която посещаваше като тийнейджър и в която се научи да играе от най-добрите бiliarдисти, както и от най-затъналите комарджии, владеещи щеката до вълшебство... собственият му баща нямаше равен сред тях.

Отвори вратата и влезе. В стаята имаше две редици стари маси с ожулени рамки. Бяха възстановени в първоначалния си вид и нивелирани за постигане на оптимален резултат. Имаше и бар за безалкохолни напитки с въртящи се столчета. Джубоксът беше обвит в неоновии тръби и съдържаше първокласен рокендрол. През нарочно оставените пластове мръсотия върху евтините пластмасови абажури се процеждаше слаба светлина. Нимек бе събрал изцяло покриващите стените вехтории от безброй магазини за използвани вещи и битащи — стари календари с голи жени, надписи, определящи условията на залагане на провели се някога спортни игри и забрани за участие на малолетни в залагането.

Липсваше единствено всепроникващата миризма на пот, брилянтин и цигарен дим и макар да предполагаше, че така е по-добре, Нимек често изпитваше странен копнеж за нея.

Той включи осветлението, свали от стената една от изработените си по поръчка щекати и се приближи до първата маса. Извади шест топкати и ги подреди в полукръг около страничния джоб. Искаше да поработи върху техниката си. Не беше играл повече от седмица.

Нимек натърка с тебешир щеката, наведе се над масата, намести върха на щеката между пръстите си и методично го раздвижи назад-напред.

По навик бе поставил топката с номер осем в началото и по този начин се подсигурирваше срещу лош късмет. Винаги беше възприемал късмета сериозно, още от дните си в десантните войски, когато си бе установил множество сложни — някои биха ги нарекли „суеверни“ — ритуали за постигане на успех в битката. Макар че в цивилния живот омилостивяваше съдбата под други външни форми, принципът си оставаше същият.

Сега, докато си представяше желаната траектория на топката, сивите му очи имаха спокойния и съсредоточен поглед на точен стрелец. Номерът беше да вкара топките в джоба последователно от дясно на ляво.

С отпусната китка и прибран лакът той изтегли щеката назад и после я върна обратно с плавен, точен удар, улучил топката под средата, за да я накара да се завърти назад. Тя вкара осмата топка в джоба и се върна към него, за да спре точно зад следващата топка от полукръга.

Точно където искаше Нимек.

Бързо успя да вкара още три топки, но на петия удар, без да иска, напрегна дланта си около задната част на щеката и в последния момент тя подскочи нагоре. За негово раздражение ударната топка потъна в джоба заедно с петата.

Сухото му лице се смръщи. Беше се проявил като абсолютен аматьор.

Нимек дълбоко си пое дъх. Тази нощ и много други неща освен играта му не бяха наред. Адски много. Информацията на Нордстръм, изглежда, показваше, че както дни наред твърдеше пресата, ФБР притежава непокътнат пакет с експлозив — той се съмняваше, че връзката между „Лиан“ и „Завтра“ е направена толкова бързо без анализ на маркерите или проследимите съставки във взривното устройство. Разбира се, химическите остатъци от маркираните взривени експлозиви също щяха да дадат тази информация, но крайният резултат така или иначе щеше да е еднакъв. Отпечатъците на Башкир бяха навсякъде. Това беше сериозно основание да подозира, че руснакът е сред основните участници в заговора, ако не и негов архитект. Но какви бяха мотивите му? Да разпали изолационистки настроения в Съединените щати, да провокира преустановяване на хранителните доставки, които ангажираха Русия със Запада? Това бе единственото обяснение, което изобщо имаше някакъв смисъл, и все пак оставаха прекалено много неясни въпроси. Башкир беше военен. Човек, заемал изключително важен пост, командващ втория по големина флот от подводници с балистични ракети. Освен това бе опитен в сделките, свикнал внимателно да претегля решенията си. Наистина ли беше в състояние да оправдае масово убийство на цивилни заради такава непряка и несигурна цел? Нещо повече, неотдавна той бе участвал в преговори за големи оръжейни сделки между Русия и Китай и навярно дори имаше финансови интереси в руска фирма, занимаваща се освен всичко друго и с оръжейни доставки. Би трябвало да знае колко лесно е да се проследи пътят на

експлозива от производителя до купувача и че разследването в крайна сметка ще стигне до въпроса за неговата роля в атентата. Къде беше логиката във всичко това?

Намръщен, Нимек се наведе, бръкна в чекмеджето на масата, извади топките и ги подреди в единия край за директна стрелба. Колкото повече мислеше за вероятното участие на Башкир, толкова повече растяха съмненията му. Не само че липсваха части от мозайката — струваше му се, че някои от тях изобщо не се вместили и че са сложени в кутията само за да го объркат.

Не можеше да направи нищо друго, освен да действа предпазливо... и логичният път в случая бе да проследи експлозивите от производителя до последния купувач.

Отново натърка върха на щеката, наведе се над масата и започна да изстрелва топките към джоба отсреща. Сутринта първо щеше да се обади на Гордиън. Като износител на американска техника, Роджър постоянно си имаше работа с хора на митницата и един-двама от тях можеха да бъдат подкупени. Ако „Лиан“ беше производител на експлозивите и „Завтра“ бяха действали като посредник, кой бе получателят им в Съединените щати? И как точно са били внесени в страната?

Някой беше извършил прехвърлянето и Нимек възнамеряваше да открие кой.

25.

САН ХОСЕ, КАЛИФОРНИЯ И НЮ ЙОРК

8-МИ ЯНУАРИ 2000 Г.

Щом свърши разговора с Нимек, Гордиън позвъни на Лени Райзенбург, който ръководеше регионалното му представителство в Ню Йорк.

— На какво дължа обаждането на *gantse knahker*? — попита Лени, когато секретарката му ги свърза.

— Мислех си, че съм *groyss makher*.

— Между двете има тънка разлика — каза Лени. — Първото означава „голяма клечка“. Второто се отнася за човек, който движи нещата. Общо взето обаче, двете определения са синоними, тъй като който е „*makher*“, обикновено е и „*knahker*“ и обратно. — Той замълча за миг. — От друга страна, ако те нарека *ahlte knahker*, имаш основание да се обидиш.

Гордиън търпеливо се усмихна и поклати глава. Нямахше представа защо, но Лени очевидно беше убеден, че е жизненоважно шефът му да научи идиш, и от десет години редовно му предаваше такива уроци. Винаги ли най-добрите служители имаха всевъзможни странности, или просто той притежаваше способността да се заобикаля само с такива?

— Лен, искам да ми направиш една услуга — каза той.

— И тъй като из твоите краища е едва девет сутринта и ти си още на първата си чаша кафе, предполагам, че е нещо спешно.

— Много — потвърди Гордиън. — Има една руска експортна фирма, „Завтра“.

— Почакай малко, дай да си запиша. — Гордиън чу, че Лени премества нещо на бюрото си. — Добре, как се пише, З-А-В-Т-Р-А ли?

— Точно така.

— Мисля, че никога не сме си имали работа с тях. Без да съм сигурен, разбира се.

— Това няма значение, Лен. Нуждая се от документите за всичко, което „Завтра“ са внесли в района на Ню Йорк през последните, да речем, шест до осем месеца. После може да разширим периода на търсене, но нека започнем с това. Ще ми трябва и крайният купувач.

— Може ли да попитам защо ще търся тази информация?

— В този случай е по-добре да не знаеш.

— Добре, ще видя какво мога да направя — въздъхна Райзенбърг. — Познавам един тип на митницата в Световния търговски център. Ако приключим този разговор през следващите десет секунди, навярно ще успея да го открия и да го изведа да хапнем заедно. Всъщност май разполагам тъкмо с онова нещо, което ще го накара да се държи любезно с нас.

— Не жали никакви средства, стига да не загазиш.

— Естествено, естествено. Ще ти позвъня веднага, щом открия нещо.

— Благодаря, Лен.

— Няма проблем. Нали затова съм известен нашир и дълж като жребец сред расови кобили.

— И истински *mensch* — прибави Гордиън.

— Съжалявам, не говоря френски — отвърна Райзенбърг.

И затвори.

— Ако питаш мен, срамота е, че онези нацисти гласуваха закона да не можеш да пушиш никъде в града, включително и в собствената си шибана тоалетна — каза шефът на митницата Стив Бейли, за когото Лени Райзенбърг беше споменал на Гордиън. Той седеше срещу Лени в тапицирано с кожа сепаре в „Куентинс“, кръчма в английски стил на улицата срещу двата еднакви небостъргача, типична с тъмната си дървена ламперия, огромен подковообразен бар и сервитьори на средна възраст, работили тук достатъчно време, за да са в състояние да кажат наизуст менюто отзад напред.

Лени безучастно сви рамене и отвърна:

— Има аргументи и за, и против.

— Да не би да искаш да ми кажеш, че има нещо лошо в това в ресторантите да отделят зони за пушачи? Както си беше преди лигльовците да превземат света?

— Истината е — рече Лени, — че съжалявам бедния сервитьор, изложен на риска от рак на белия дроб заради дима, който вдишва по време на работа.

— Така може да говори само бивш пушач като теб, пафкал по три пакета дневно — изсумтя Бейли. — Искам да кажа, че ако собственикът изпитва угризения за персонала си, може да наеме пушачи да сервират в зоните за пушене.

— Дори да е така, Стив — възрази Лени, — едно време съобразяваха големината на тези зони с броя на местата и министерството на здравеопазването просто не можеше да наложи ограниченията. Инспекторите трябваше да влизат в заведенията и да броят клиентите, за да са сигурни, че няма нарушения, нали разбираш какво искам да кажа? — Той отново сви рамене. — А собствениците сближаваха масите и типове от съседните маси буквално ти седяха в скута...

— Или мацетата от съседните маси, ако погледнем откъм позитивната страна...

— Няма значение — изсумтя Лени. — Въпросът е...

— ... че току-що изядох вкусното си агнешко задушено, че имам в джоба си „Маканудо“ и че искам да си я изпуша, за да изпитам пълно удоволствие от обяда — каза Бейли и прокара пръсти през оредяващата си бяла коса. — Аз съм на петдесет години, простатата ми е по-голяма от баскетболна топка и нямам толкова много възможности за наслада. Човек заслужава да се поотпусне, Лени.

Лени го погледна и реши, че през следващите един милион години едва ли ще случи на такова подходящо начало на необходимия му разговор.

— Това ме подсеща за нещо. — Той бръкна в джоба на спортното си яке, извади тънък плик с емблемата на Медисън Скуеър Гардън и го плъзна по масата.

Бейли го зяпна и възкликна:

— Господи! Какво е това, по дяволите?

— Малък подарък, Стив. От нийоркските Никърбокърс за мен и от мен за теб.

— От Никърбокърс?

— Аха.

— Господи! — Бейли преглътна и посегна към плика. Хвана го колебливо, сякаш беше горещ, после го отвори и надникна вътре.

Очите му се разшириха.

— Господи! — за трети път каза Бейли и поклати глава. — Та това е пропуск за цял сезон!

— Е, за част от сезона, тъй като вече е януари — отвърна Лени. — Защо клатиш глава?

— Не клатя глава.

— Клатиш — настоя Лени. — Ако подаръкът ми не ти харесва...

— Разбира се, че ми харесва! Как може да не ми харесва, мамка му? Но като имаме предвид, че Коледа мина и че ти не знаеш кога е рожденият ми ден, трябва да има някаква друга причина да ми подаряваш този пропуск и да ти кажа, изобщо не искам да я знам.

— Обиждаш ме, Стив. — Лени набоде с вилицата парче от боровинковия сладкиш, който си бе поръчал за десерт. — Пропускът си е твой, защото сме приятели. — Той се усмихна. — Разбира се, като спомена за това, наистина има нещо...

— Не знаех, че съм го направил.

— Какво да си направил?

— Да съм споменал нещо. — Бейли замислено гледаше плика и като че ли го претегляше в отворената си длан. После изсумтя и го пъкна в джоба си. — Но след като ти спомена и повдигна въпроса как мога да ти се отплатя, моля те, не се стеснявай. Но имай предвид, че се опитвам да спазвам закона. Когато е възможно, разбира се.

Лени кимна, изяде парчето сладкиш и избърса устни със салфетката си. После се наведе напред и каза на Бейли какво иска.

— Трябва ми всичко, което можеш да ми дадеш — с приглушен глас завърши той. — Описи на товари, сметки за товарене, изобщо всякакви документи. Колкото повече, толкова по-добре.

Бейли го погледна.

— Тази групировка „Завтра“... по въздух или море транспортира стоките?

— Доколкото ми е известно, и по двата начина. Има ли значение?

— Само толкова, колкото да ми облекчи живота. Искам да кажа, че в наши дни деветдесет процента от вносно-износните транзакции се

извършват по електронен път, което означава, че получавам информацията от компютъра си на минутата. Но има различни системи в зависимост от начина на транспортиране.

— Не са ли свързани?

— Естествено, че са свързани. Както казах, универсалната проверка не е голям проблем. Просто се опитвам да съкратя необходимото време. — Бейли се почеса зад ухото. — Между другото, бързо ли ти трябва тези данни?

— Адски — отвърна Лени.

Бейли наду бузи и изпуфтя.

— Винаги ли искаш такива неща от жена си и децата си, когато им правиш подаръци?

Лени поклати глава.

— Обичам семейството си, без да поставям никакви условия. Поддържам връзка с лакоми запалянковци като теб само от необходимост.

— Побързай и поискай сметката, задник такъв — ухили се Бейли.

— Майкъл Кейн!

— Не, Том Джоунс е.

— Том Джоунс е певец. Въпросът беше кой британски актьор е бил миньор преди да стане известен.

— Гледах го в един филм за нападение на марсианци, Боч...

— На това му викат „второстепенна роля“ и не е същото. Пък и Том Джоунс е бил шибан гробар...

— Не, не, Род Стюарт е бил гробар, а Том Джоунс...

— Слушай, *stunade*, не искам да слушам повече за Том Джоунс, ясно? Ако не е Майкъл Кейн, трябва да е Ричард Харис...

— Кой е Ричард Харис, по дяволите?

— Мили Боже, ти да не падаш от луната? Това е онзи, дето...

— Хей, Боч, какво правиш? — прекъсна го Лени Райзенбърг от входа на бараката.

През последните пет минути той мръзнеше и слушаше началника на докерите Томи Бокигуалупо да спори с приятеля си за въпрос, поставен по време на състезание, което двамата гледаха по

малкия цветен телевизор на Томи. На доковете на Дванайсето авеню зад него съскаха хидравлични кранове и тракаха каросерии на самосвали — шум, придружаващ пренасянето на товари между корабните трюмове и тирове. До камарите от дясната страна на Лени два гълъба се караха с мръсна чайка за коричка от пица. Зад тях небето и реката се сливаха в сиво петно.

Лени чу ликуващата шумотевица от звънци, свирки и кречетала, която се разнесе от телевизора и сякаш разтърси стените на бараката. Очевидно някой бе спечелил нещо.

— Мамка му, Лен — каза Боч. — Заради тебе пропуснахме отговора.

— Извинявай. — Лени с копнеж погледна електрическата печка до стола на Томи. — Може ли да вляза?

— Естествено, *mi* задник *es su* задник — отвърна Боч и му посочи продънения диван. Лени си спомни как бе изхвърлил абсолютно същия някъде към 74-та.

Седна. Пружините изскърцаха, простенаха и се забиха в задника му. По някое време през дългия си живот страничната облегалка очевидно беше попила огромно количество отработено машинно масло. Въпреки това топлината от печката бързо прогони студа от костите му и Лени не можеше да не изпитва признателност.

— Как е синчето? — попита Боч, като завъртя стола си към него.

— Миналата седмица изчисти лилавите кичури от косата си и започна да я носи на плитки. Като онези типове в Ямайка. — Лени безпомощно разпери ръце. — В училище обаче получава само шестици, така че какво мога да му кажа?

Боч изсумтя съчувстващо и приглади намазаната си с брилянтин коса.

— Най-голямата ми дъщеря Тереза е бременна с второ дете. Мъжът ѝ е кръшкач, *carisce*? Не знам дали да го поздравя, или да му строша шибаните крака.

Лени се наведе и протегна пръсти към печката.

— Деца — каза той и поклати глава.

— Деца — повтори Боч и въздъхна. — С к'во мога да ти помогна, Лен? Щото ако е някаква нова бърза работа за „Ъплинк“, нямаш късмет. След атентата пристанищното ръководство ми е увило ташаците с червена лепенка...

— Няма такова нещо. — Лени му отправи многозначителен поглед и посочи с глава другия мъж в бараката, който продължаваше да гледа телевизионното състезание.

Боч кимна и каза:

— Джо.

Мъжът извърна поглед от телевизора.

— Да?

— Размърдай се и провери стоките от Корея — нареди Боч и посочи през прозореца към дока. — Напомни на момчетата, че искам до края на смяната да ги пренесат в склада.

— Дадено — каза Джо.

— А, Джо?

— Да?

— После иди да ни донесеш кафе.

— Дадено.

Джо закопча якето си и излезе.

Боч изчака, докато Джо се отдалечи достатъчно, и се обърна към Лени.

— Е? Казвай.

— Един мой приятел от митницата ми каза, че фирма на име „Мъркюри Дистрибушън“ получавала много стока през този док. Някъде преди месец, месец и половина получила доставка от Русия.

И млъкна. Боч изсумтя и му даде знак да продължи.

— Трябва ми точна информация за „Мъркюри“ — каза Лени. — Законно ли действа?

— Защо питаш?

— Защото шефът ми ме помоли да попитам — отвърна Лени.

Последва мълчание.

Боч продължаваше да го гледа.

— По новините започнаха да приказват, че онова на Таймс Скуеър може да е работа на руснаците — най-последно каза той.

— Да.

— А сега ти идваш и ме разпитваш за „Мъркюри“.

— Да.

— Не вярвам в съвпадения — рече Боч.

— И аз. Но се кълна, че не знам нищо повече от това, което ти казвам. Правя го на доверие, Боч.

Отново последва мълчание. Боч пукаше пръсти.

— Шеф на „Мъркюри“ е един тип на име Ник Рома — каза той накрая. — Не се заблуждавай от името му, той си е обикновен бандюга. Може да се нарича както си иска, но пак ми смърди на шибания си борш.

Лени кимна.

— Какви стоки внася?

— Не е моя работа — отвърна Боч. — Трябва да си пазя кожата заради жената, нали разбираш?

Лени отново кимна, изправи се и тръгна към изхода, после се обърна към Бокигуалупо. Макар че още беше в бараката, извън обсега на печката бе студено.

— Дължа ти услуга — каза той. — И за твоя информация, отговорът на въпроса от състезанието беше „Ричард Бъртън“.

— Благодаря, непременно ще кажа на Джо — отвърна Боч и прехапа горната си устна. — И кажи на шефа си да внимава, Лен. Тези хора са много опасни.

Лени направи крачка към вратата, после спря. На дока чайката бе спечелила борбата с обединените сили на гълъбите и триумфално разтърсваше коричката от пица в човката си. Небето изглеждаше малко по-сиво отпреди.

— Ще му кажа.

Гордиън се обади на Нимек в кабинета му в три следобед.

— Добри новини — каза той. — Току-що разговарях с нашия човек Райзенбърг.

Нимек напрегнато стисна слушалката.

— Получил ли е документите?

— Огромно количество. Или поне така твърди — отвърна Гордиън. — Искаш ли да го накарам да ни ги прати по „ФедЕкс“?

Нимек се замисли за миг. „ФедЕкс“ обикновено беше сигурна фирма, но се знаеше, че дори те от време на време объркват пратките — а те не можеха да си позволят тази пратка да отиде на грешен адрес. Не знаеше откъде Лени е получил информацията си, но знаеше, че някой ще загази, ако се разчуе, че се е раздрънкарал. Освен това, щом

така или иначе му предстоеше още една нощ без сън, защо да не си стегне багажа?

— Не — отвърна Нимек. — Мисля, че е най-добре утре сутрин да взема самолета за Ню Йорк.

Последва кратко мълчание и Гордиън отбеляза:

— Нещо ми подсказва, че пак си търкаш килима, Пит.

Нимек спря наред стаята.

— Това само говори колко зле познаваш подчинените си.

Гордиън се ухили, но лицето му бързо стана сериозно.

— Групата ти готова ли е за тръгване, Пит?

— Във всеки момент — отвърна Нимек.

— Добре — каза Гордиън. — Защото има вероятност наистина да не разполагаме с повече от момент.

— Ще ги предупредя — рече Нимек. — И след това ще ида да си приготвя багажа.

Той прекъсна връзката и набра първия телефонен номер.

26.

НЮ ЙОРК

16-ТИ ЯНУАРИ 2000 Г.

Легендата разказва, че когато му поставили загадката да разплете Гордиевия възел, Александър Велики просто го разсякъл с един удар на меч си, вместо да си напряга ума над сложните плетеници. И според Александър, винаги прагматичен и директен в действията си, проблемът бил решен.

Когато Роджър Гордиън, Меган Брийн и Питър Нимек създадоха група за предотвратяване на проблеми и овладяване на кризисни ситуации в „Ъплинк“, идеята да я нарекат „Меч“ хрумна на Меган съвсем естествено, като слънчев лъч, пронизал облаците в лятна утрин. Аналогията с фамилното име на Роджър^[1] ѝ се струваше изключително подходяща, като се имаше предвид, че собственият му реалистичен и решителен подход към преодоляването на всевъзможни препятствия много напомняше за този на Александър.

Всъщност „Меч“ бе неговият отговор на съвременните Гордиеви възли: глобална разузнавателна мрежа, прилагаща комбинация от методи за ограничаване на финансовите загуби и разработване на планове за предотвратяване на сериозни проблеми, преди да са се превърнали в заплаха за международния мир и стабилност, за интересите на страната му и на компанията му — които обикновено съвпадаха.

Това обаче не означаваше, че „Меч“ не разполага с физически средства, в случай че положението се влоши. Състоящи се от стотици мъже и жени, внимателно пресети от Нимек и наети тайно от полицията и разузнавателните служби из целия свят, неговите ударни сили бяха в състояние енергично да направят каквото е нужно, за да се справят с опасни ситуации, включващи дори насилие. Организационната и оперативна основа, върху която Нимек бе

изградил тези сили, беше ясна, последователна и почти изящна в своята простота: за максимална секретност и ефективност регионалните им представителства трябваше да се установят отделно от корпоративните офиси на „Ъплинк“; членовете на групата трябваше да са базирани в райони, добре познати им в лично и професионално отношение; оперативните екипи трябваше да се подчиняват на законите на държавите, в които се намираха, и когато е възможно, да не използват оръжие.

В момента Нимек си мислеше, че шефът на местната секция Тони Барнхарт е изпълнил всяко от тези изисквания до последната буква, и това го изпълваше с увереност, че операцията ще протече според плана въпреки ужасната североизточна буря.

Построена в началото на двайсети век, фабриката за пакетиране на месо, превърната в нюйоркска централа на „Меч“, се намираше между улиците „Хъдсън“ и „Доуор“ в Сохо, част от Манхатън, чието име освен всичко останало изразяваше почитта на многочисленото артистично местно население към известния лондонски театрален квартал. Едно време, преди масовото настъпление на високото строителство, от френските врати на терасата на третия етаж в сградата можеше да се види арката на Уошингтън Скуеър сред лъкатушешките улици на Гринич Вилидж и парка „Грамърси“ на север, а още по-нататък и Емпайър Стейт Билдинг, величествено извисил се над множеството по-модерни — и не толкова изящни — базалтово-стъклени небостъргачи. Напоследък обаче някогашните забележителности не се виждаха, потънали в морето от по-нови, по-високи сгради.

Тази вечер бурята скриваше дори хоризонта и Нимек не виждаше нищо друго освен гъсти завеси от дъжд и сняг, пронизвани от яростни мълнии.

Той се извърна от балкона и обходи с поглед стаята, в която Барнхарт и колежката му Норико Къзънс тихо правеха последните си приготовления. Черните им маскировъчни качулки бяха свалени. Помещението беше декорирано в сиви и бели нюанси, камината бе заобиколена с мраморни плочки, над нея нямаше полица и цялостното ѝ решение беше съвсем изчистено. Пращящите пламъци хвърляха оранжеви отблясъци по мекия килим, по белия диван и по стенната ламперия, която се бе разтворила при натискането на скрит бутон. От

разкрилия се зад нея склад Уолш беше извадил инструментите и оръжията, които щяха да им трябват.

В скута си Барнхарт държеше полуавтоматична пушка „Бенели“ с гумен пистолетен приклад, матовочерна синтетична повърхност и монтиран на цевта светлинен мерник. Тръбовидният пълнител съдържаше шест 12-калиброви заряда, всеки от които щеше да изстреля бомбичка със стабилизаторни перки, пълна със сълзотворен газ. В джобовете на найлоновия самар на гърдите му имаше още шест пълнителя с гумени и запалителни патрони и други видове обезвреждащи и отвличащи вниманието средства. На опасващите тялото му ремъци също бяха закачени аерозолни флакони с формата на писалки, съдържащи диметил сулфоксид, седатив, бързо абсорбиран от човешката кожа. В калъф на колана му висеше високоволтова електрошокова палка.

Седнала по турски на пода, Норико внимателно подреждаше върху масата шперцовете си. Черната ѝ коса беше завързана на конска опашка, тъмните ѝ азиатски очи бяха съсредоточено присвити. В кобура на хълбока си носеше пистолет „Фостър-Милър“. Голям приблизително колкото сигнален пистолет, той изстрелваше тънка мрежа, покрита с полимерно лепило. На килима от дясната ѝ страна лежеше леко устройство за разбиване на каси на врати, което приличаше на автомобилен крик и което Норико щеше да закачи на рамото си и да използва само в случай, че се наложи бързо и без да се крият, да отворят някоя врата.

На пода до нея лежеше твърдата пластмасова капсула на лазерен зашеметител. Точно преди да тръгнат тя щеше да вкара зашеметителя в 40-милиметров гранатомет, монтиран под цевта на пушка М-16. Насочващата контролна кутия на оптичното оръжие беше закачена под дулото на гранатомета. Мунициите, които щеше да зареди в пълнителя на оръжието, се състояха от 5.56-милиметрови куршуми, поставени в 50-калиброви гумени патрони. Изстреляни при ниска скорост през специалната горна цев, те щяха да останат цели и само да зашеметят противника. При по-висока скорост патроните щяха да се разцепят и да освободят смъртоносните метални куршуми в тях.

Нимек се усмихна. Всичко беше последна дума на техниката, нали? Нямаше нищо общо с импровизираното снаряжение, което носеше някога той. Но старите навици умираха трудно и той

продължаваше до известна степен да е традиционалист. Щеше да носи димни и светлинни гранати, спрейове и 9-милиметровата си „Берета“ — заредена със стандартни патрони — в случай че въпреки неговите намерения се наложеше да използват смъртоносно оръжие.

Нимек си погледна часовника.

Беше осем без петнайсет, съвсем скоро трябваше да тръгват.

— Мислиш ли, че в тази киша Рома ще следва рутинната си процедура? — попита той Барнхарт, като кимна към зимната буря зад стъклата.

— Освен ако не затъне до уши в сняг, Ники ще остане верен на педантичността си — отвърна Барнхарт.

— Тогава ни остава само да се надяваме, че в офиса му ще открием нещо, което да ни е от полза — без да вдига очи от инструментите си, отбеляза Норико.

Нимек кимна, после пъхна ръка в джоба на панталоните си, скрито сплете пръсти против уроки и каза:

— Дано.

[1] На английски „Гордиън“ и „Гордиев“ се пишат по един и същ начин. — Б.пр. ↑

27.

БРУКЛИН, НЮ ЙОРК

16-ТИ ЯНУАРИ 2000 Г.

Небето зад прозореца беше замъглено от сипеция се сняг. Вятърът го навяваше на парцали и уличното осветление му придаваше зловещ розов оттенък.

Ник Рома остави безжичния телефон и изруга наум. Можеше да чуе воя на вятъра навън — виелицата шибаше прозореца сякаш с шепи пясък. Макар че мокрият от падналия преди това дъжд паваж не позволяваше на снега да натрупа, Ник знаеше, че до сутринта градът ще е скрит под бели планини.

Е, имаше си достатъчно притеснения и без да се занимава с времето. По-добре да се заеме с работа. Току-що Мариса му беше казала по телефона, че ѝ липсва. И го бе попитала защо не ѝ се обажда.

Не беше зле да ги държи в неведение. Тази нощ тя щедро щеше да го дари с любовта си, за да се увери, че не му е омръзнала. И какво от това, ако се интересуваше от пари, а не от секс, докато се извиваше под него? Поддържането на апартамента ѝ на Шор Роуд му струваше почти пет хиляди долара месечно. И освен това Мариса пръскаше цяло състояние за парцали и дрънкулки. В основата на страстта ѝ бяха парите — макар че му се отплащаше с всичко, с което можеше. Както във всяка честна сделка, всяка страна получаваше своето.

Той стана от бюрото, отиде до закачалката, свали спортното си яке „Армани“ и го облече. После застана пред огледалото, за да се донагласи и да се срещне. Нека снегът си вали. Нека градът се задушаваше под него. Той щеше да прекара утрешния ден, наслаждавайки се на мека, топла плът.

Доволен от вида си, Ник се върна до бюрото. В найлонова торбичка до него имаше две бутилки „Pinot Noir“. Френско вино — американското изобщо не можеше да се сравнява с него.

Погледна часовника си. Единайсет без десет. Беше понеделник и нощният клуб на долния етаж не работеше. И както обикновено в понеделник вечер, Ник стоеше в офиса си, за да се срещне с помощниците си, да получи дела си, да им даде инструкции, да реши споровете им и така нататък. Повечето бяха мърморили, че ще трябва да излизат в тази буря, но нямаха никаква представа какво е да си на негово място. Той вярваше в поддържането на строга дисциплина. Обратното означаваше хаос.

Тъкмо такъв, разбира се, бе проблемът с участието му в извършеното в новогодишната нощ. Още от самото начало нямаше почти никаква власт върху събитията. И после, оставаше онази работа с невзривилия се експлозив. Ник подозираше нещо такова още преди в пресата да се промъкнат първите намеци. Отначало се споменаваше, че първата експлозия била последвана от още три, и тогава той оптимистично се беше надявал, че грешат. Но съмненията му оставаха и твърдите доказателства се бяха трупали ден след ден, за да станат в крайна сметка категорични. Три експлозии. Не четири. При това според всички свидетели, според всеки заснет кадър, според всяка снимка, направена на Таймс Скуеър. Когато публикуваха съобщението, че е разкрита невзривила се бомба и че е предадена за изследване на ФБР, той разбра, че всичко е вярно. И се замисли. Беше ли възможно Гилеа и хората ѝ да са искали тъкмо това? И в такъв случай защо? Ник съзнаваше, че са искали да попречат на определени политически ангажименти между Съединените щати и Русия... но най-голямата му грешка бе, че се дистанцира от тънкостите на плана им и по този начин остана полусляп за желания резултат. Дали замислите им не бяха по-сложни, отколкото си мислеше? И следователно дали имаше вероятност да го пожертват, за да постигнат целта си?

Струваше му се, че тази мисъл е плод на болно въображение... но преди настъпването на Новата година същото можеше да се каже и за атентат с мащабите на онзи на Таймс Скуеър. Да предположим, че се готвеха да го натопят. Трябваше да обмисли тази възможност въпреки начина, по който се беше държала Гилеа в нощта след експлозията, и въпреки онова, което двамата бяха правили точно тук, в офиса му... а може би именно заради това. През онази нощ тя винаги бе отгоре му. Сякаш гореше. Сякаш пламъците, убили онези стотици хора, бяха разпалили в тялото ѝ неугасим пожар от друг вид. Ник не

знаеше как иначе да го опише. Гилеа, Гилеа. Появяваше се и после изчезваше. Какво трябваше да прави с нея? Такава жена беше способна на всичко. На абсолютно всичко.

Ами ако прекаляваше с подозренията си? Трябваше да признае, че през последните две седмици нервите му бяха опънати. Ами ако наистина грешеше, ако не го бяха използвали като пионка в някаква коварна игра, ако бомбата не бе избухнала по случайност? Дали това по някакъв начин правеше положението му по-благоприятно? Не трябваше задължително да има предателство. Често се случваше нещата да се объркат и в резултат да повлекат хората към дъното. Най-много го тревожеше вероятността анализът на експлозивите да доведе до откриването на връзка между доставчика и компанията вносител. Ник не бе специалист, но знаеше, че това може да се постигне с определени тестове. Властите нямаха търпение да пристъпят към арести. Как можеха да съберат доказателства срещу него? Все още не беше сигурен, не можеше да е сигурен. Но нямаше намерение да стои и да чака някакъв гигантски юмрук да разбие стената на офиса му.

Вятърът блъскаше прозореца, обсипваше го с остри снежни кристалчета. Звукът бе достатъчно силен, за да откъсне Ник от мислите му. Той се намръщи, потисна тревогите си и се върна при бюрото. Отново взе телефона, свърза се с долния етаж и каза на хората си да загреят двигателите на автомобилите си. Искаше за малко да забрави грижите си, искаше да потъне дълбоко в Мариса, искаше да се отпусне.

Иначе можеше да полудее от мисълта, че събитията ще го унищожат.

28.

БРУКЛИН, НЮ ЙОРК

16-ТИ ЯНУАРИ 2000 Г.

— Ето ги Ники и менажерията му — каза Барнхарт.

Нимек седеше до него на предната седалка на микробуса и мълчаливо гледаше през предния прозорец.

— Като по часовник — рече Норико, която седеше зад тях.

Нимек кимна, без да каже нищо. Намираха се на паркинг на половин пресечка от „Платиниъм Клъб“. Двигателят и фаровете им бяха изключени. От капака на колата не се вдигаше пара. Стъклото беше покрито със сняг и през него се виждаше трудно, но през последните няколко минути не го бяха почиствали.

Не искаха да правят нищо, което би могло да привлече вниманието.

Нимек напрегнато наблюдаваше Рома, който вървеше по тротоара пред „Платиниъм Клъб“. Полите на палтото му се развяваха около глезените му. От двете му страни го придружаваха едри телохранители. Други двама чакаха на улицата. Мъжете останаха там, докато Рома влезе в първия от двата големи седана пред входа и после скочиха във втората кола.

Нимек и групата му наблюдаваха и чакаха. Снегът се сипеше на парцали.

— Винаги ли се заобикаля с толкова хора? — наруши мълчанието Нимек.

Барнхарт сви рамене.

— Горилите са малко повече от обикновено. Може би напоследък Ники малко го гони параноя. Обича да е готов за всичко.

Нимек се замисли. Бивш агент от спецчастта за борба с организираната престъпност на ФБР, Барнхарт беше събрал обширно досие за Рома, което обхващаше години. През последната седмица Пит

го бе прочел до последната дума и научи почти всичко за Рома и неговата престъпна мрежа... включително за задкулиското му управление на „Мъркюри Дистрибушън“, спедиторска фирма с различни дейности, и законни, и незаконни.

На 28-ми ноември „Мъркюри“ беше получила пратка с различни стоки, общо обозначени като „театрални ефекти“, чийто краен купувач бе „Партнърс инк.“, друга от многото компании, тайно притежавани от Рома, и номинален собственик на „Платиниъм Клъб“.

Пратката беше пристигнала на доковете „Ред Хуук“ на борда на кораб, принадлежащ на групировката „Завтра“.

Туйто.

— Дъжд, сняг, лапавица или град, Ники всеки понеделник вечер поема към леглото на приятелката си — каза Барнхарт, без да откъсва поглед от автомобилите на Рома и хората му, които се отдалечиха от тротоара, направиха обратен завой на Петнайсетото авеню и се понесоха в лапавицата.

— Или винаги стриктно спазва навиците си, или тя е нещо страхотно — отбеляза Норико.

— Навярно по малко и от двете — отвърна Барнхарт. Устните му се разтеглиха в усмивка. — Да не ревнуваш, а, Нори?

— Предпочитам да се чукам с електрическа змиорка — каза тя.

Нимек проследи с поглед отдалечаващите се в снежната нощ светлини на колите, изчака десет минути, заслушан в падането на снега по покрива на микробуса, после хвърли поглед към Барнхарт, срещна очите на Норико в огледалото и кимна така, че и двамата му спътници да го видят.

Тримата нахлузиха качулките на главите си.

— Да вървим — каза Нимек и протегна ръка да отвори вратата.

29.

БРУКЛИН, НЮ ЙОРК

16-ТИ ЯНУАРИ 2000 Г.

Нимек стоеше на пост, докато Норико и Барнхарт се прокрадваха в сенките зад „Платиниъм Клъб“. В едната си ръка Барнхарт държеше ножици за тел, а в другата — фенерче. На рамото му висеше пушката помпа „Бенели“. Двамата оставяха следи в снега, но нямаше какво да направят. Освен това, ако Ник останеше верен на обичая си и се върнеше чак на следващия ден, снегът щеше да засипе отпечатъците преди някой да ги забележи.

Телефонната разклонителна кутия беше монтирана на равнището на очите на една от външните стени на сградата — по време на наблюдението преди две нощи Нори я бе открила, като проследи кабелите, идващи от телефонния стълб на съседната странична улица.

Сега тя спря и проучи правоъгълната метална кутия. От устата и ноздрите ѝ излизаше пара, снегът скърцаше под краката ѝ. След миг Норико протегна ръка към Барнхарт, който ѝ подаде ножиците и насочи лъча на фенерчето към кутията. Изолираните с пластмасова обвивка телефонни кабели влизаха в дъното ѝ. Нори знаеше, че алармената система използва същата връзка. Имаше вероятност Рома да е инсталирал отделна или дори клетъчна връзка за системата, но тя се съмняваше в това. Като член на тайната ударна част на Барнхарт по време на службата му във ФБР, Норико бе прониквала в много квартири на мафията и почти винаги беше откривала, че разполагат с груби, лесно преодолими алармени инсталации. Изключение правеше единствено огромното имение на Пол Кастелано на хълма, но донът от фамилията Гамбино винаги бе имал големи претенции. Това не се отнасяше за Рома. Той беше гангстер от старата школа и несъмнено разчиташе горилите му да се грижат за неговата сигурност.

Норико разчисти снега от пластмасовата изолация и приближи ножиците към кабела. Въздухът затрептя от статично електричество. Вятърът подхвана обвивка от храна от близкото кошче за боклук и я понесе край краката ѝ. Тя стисна устни от напрежение и разреза едната страна на изолацията, после обърна ножиците и направи същото с другата. Накрая с едно-единствено бързо движение срязва оголените жици.

Като се изключеше малко вероятното наличие на дублираща система, телефоните и външните аларми бяха прекъснати.

Норико хвърли поглед през рамо към Барнхарт и посочи наляво. Няколко метра по-нататък имаше задна врата, която излизаше на уличката. Барнхарт кимна и я последва.

Норико приклепна пред вратата и той насочи лъча на фенерчето към ключалката. Нори извади от джоба на комбинезона си плосък кожен калъф. Дръпна ципа, избра два подобни на игли стоманени инструмента, пъкна единия между зъбите си и вкара работния край на другия в ключалката. Сръчно го завъртя, усети как се отваря първо една, а после и още една от запънките на бравата. След секунди извади иглата и я смени с онази в устата си.

Ключалката поддаде с металическо изщракване.

Норико пак хвърли поглед през рамо към Барнхарт и той отново кимна. Тя протегна ръка към бравата. Ако от вътрешната страна на вратата беше поставен лост или нещо подобно, щеше да им се наложи да търсят начин да влязат откъм улицата, където щяха да са много по-забележими.

Норико завъртя бравата и леко натисна вратата с рамо.

Тя изскърца и се отвори.

Барнхарт измърмори одобрително и я стисна за рамото.

Норико въздъхна облекчено през зъби, отпусна се, прибра шперцовете в калъфа и го пъкна в джоба си. Барнхарт насочи фенерчето към уличката и два пъти направи знак с палец нагоре. Нимек му отвърна със същия сигнал и се затича през сенките към тях с найлонова чанта в ръка.

Изведнъж чуха ръмжене на двигател, видяха жълтата светлина на автомобилни фарове по покрития със сняг асфалт и се заковаха в очакване пред вратата. Изтече цяла секунда. И още една. После по

уличката шумно премина снегорин на службата по чистотата, зави наляво и се отдалечи по булеварда.

Нимек даде знак за влизане в сградата.

Барнхарт тръгна първи, прибрал инструментите в джобовете си и стиснал с две ръце пушката. Светлинният мерник под цевта ѝ хвърляше тесен коничен лъч в мрака. Вляво видяха тясно задно стълбище, което водеше нагоре, а право пред тях се откриваше коридор.

Барнхарт погледна в двете посоки, кимна към стълбището и тръгна нагоре.

Без да се колебаят, Нимек и Норико го последваха.

Уличната лампа на ъгъла на Осемдесет и шеста улица и Нароус Авеню се пръсна точно когато автомобилът завиваше от Шор Роуд, и Ник се стресна. Електрическата крушка ярко проблесна и избухна, обсипвайки улицата с остри, димящи парчета. Радиото припука.

— Мамка му — измърмори шофьорът.

Рома погледна през прозореца. Голите дървета по целия булевард се люлееха на вятъра, който духаше от залива Грейвсенд.

Той хвърли поглед към часовника на таблото и каза нервно:

— Почти единайсет и половина е. Защо се бавим толкова, по дяволите?

— Заради шибаното време — отвърна шофьорът. — Ако карам по-бързо, колата ще поднесе.

Рома отговори с неопределено изсумтяване. Чудеше се дали Мариса ще е облечена в онова късо бяло дантелено нещо, което носеше предишната седмица. Чудеше се колко време ще му трябва, за да я съблече, след като влезе в апартамента ѝ. Господи, Господи, толкова бе напрегнат, изгаряше от толкова силно желание, че едва ли щеше да е в състояние да чака, докато стигнат до леглото. Може би по-късно щяха да се отпуснат във ваната с бутилка вино...

— Мамка му! — внезапно каза той и ядосано се плесна по крака. Какво му ставаше? Виното! Беше забравил проклетото вино в клуба.

Хвърли поглед през рамо към колата зад тях, доволен, че е наредил на телохранителите си да го следват отблизо, докато не стигне

до жилището на Мариса. Сега поне щеше да има възможност да ги накара да свършат нещо полезно.

— Вал — каза той, като се наведе към предната седалка. — Свържи се с другите. До бюрото в офиса ми има найлонова торбичка с две бутилки вино. Кажи им да се върнат и да я вземат, после да я донесат при момичето и да позвънят. Аз ще им отворя.

Вал кимна, свали едната си ръка от волана и протегна ръка към клетъчния телефон в джоба си.

— И, Вал...

Шофьорът за миг срещна погледа му в огледалото.

— Да действат бързо — прибави Рома.

— Добре си живее тоя Ники — тихо каза Барнхарт, като насочи светлинния мерник на пушката си към найлоновата торбичка до бюрото на Рома. Светлината проблесна в две бутилка червено вино. — Оставил е цели две бутилки „Шамбертен“ да си седят тук просто ей така.

— И скъп одеколон — прошепна Норико, докато претърсваше чекмеджетата на бюрото. — Обаче като че ли това е всичко. Няма нищо друго. Нито документи, нито писалки — нищо.

Барнхарт се приближи до нея, издърпа едно от чекмеджетата и го пусна на пода. После бръкна в отвора и потърси тайник.

Междувременно Нимек се движеше покрай стените и плъзгаше облечените си в ръкавици ръце по тях, за да провери дали няма вграден сейф или шкаф. Единствените скрити устройства, които бяха открили до този момент, бяха един гигантски телевизор, озвучителна система с изключително качество и видео, включено и в двете системи. Както можеше да се предположи, касетата във видеото беше първата версия на „Кръстникът“. Но нямаше никакви други записи, дискове и изобщо нещо необичайно. Офисът беше чист. Бяха тук от пет минути и Нимек искаше да напуснат след десет. До този момент имаха късмет — бяха открили кабинета на Рома почти незабавно след като се качиха на втория етаж — освен един склад в късия задънен коридор нямаше други врати — и ключалката му не се бе оказала по-голямо препятствие за Нори, отколкото онази на външната врата. И все пак нямаша време за губене.

След като не успя да открие нищо от пръв поглед, Нимек спря и се огледа. Въпреки мрака виждаше, че помещението е педантично подредено и чисто. Дори да имаше тайници, Рома явно знаеше как да ги крие.

Погледът му се спря върху огледалната стена срещу вратата. Той бързо се обърна към Барнхарт, потупа го по ръката и каза:

— Освети огледалото. Отгоре надолу.

Барнхарт кимна и насочи пушката си към стената.

Нимек я огледа, после даде знак с ръка Барнхарт да завърти пушката наляво, после да я спусне малко надолу. Накрая разсече въздуха с длан и възбудено прошепна:

— Видя ли? Дръж така. Точно там.

Барнхарт кимна. Под светлината на лъча се виждаше малък участък с диаметър не повече от сантиметър — повърхността изглеждаше прозрачна, сякаш огледалният пласт отзад липсваше. Представляваше съвършен кръг — прекалено съвършен, за да е някакъв дефект.

Нимек стоеше до огледалото и опипваше кръга с длан.

В същия миг, в който Барнхарт разбра, че гледа към двустранно огледало, стената се отвори.

— Леле, леле — каза той и насочи лъча към помещението зад нея. — Я да видим какво има тук?

Нимек знаеше, че няма смисъл да отговаря. Очевидно стояха пред скрита система за видеозапис — наблюдателна камера и преносимо дублиращо устройство за автоматичен презапис. Заобленият край на камерата бе изравнен с прозрачната част от огледалото и сочеше право към стаята. Рома можеше и да не пази документи на хартия за различните си предприятия, но това не означаваше, че няма записана документация.

Стоеше и гледаше към тайното помещение зад огледалото. На лавицата под електронната апаратура имаше три-четири пръснати видеокасети и цветни самозалепващи се етикети. Самите касети не бяха обозначени.

— Май не е имал време да систематизира последните си подвизи — прошепна Нори и се приближи зад Нимек, опряла лазерния зашеметител в крака си. — Какво ли има на тях.

— Трябва да проверим — отвърна Барнхарт.

Нимек бързо взе касетите от лавицата, пхна ги в чантата си, после извади касетата от камерата и я прибра при другите.

— Хайде. — Той затвори огледалото и се обърна към спътниците си. — Най-добре да се махаме от...

Шумът на приближаващ се автомобил не му позволи да довърши изречението. Тримата размениха бързи, тревожни погледи. Можеха да чуят хрущенето на гумите по снега. Беше близо, много близо, може би точно пред сградата. После двигателят утихна, затръшнаха се врати и се разнесоха гласове. Дрезгави мъжки гласове.

Нимек пресече стаята, застана до прозореца и предпазливо надникна навън. До главния вход на клуба се виждаха двама мъже. На предната седалка на автомобила забеляза тъмните очертания на още двама. Единият от мъжете на тротоара носеше кафяво военно яке с кожена яка. Другият беше с дълго палто от туид. И двамата бяха огромни. Той незабавно ги позна, също както и колата, с която бяха пристигнали. Това бяха горилите на Рома, онези, които го бяха последвали при тръгването му преди по-малко от половин час.

Двамата слуги се приближиха до входа и се скриха под козирката.

Нимек рязко завъртя глава към Барнхарт и Нори и каза:

— Имаме проблем.

— Хей, ела тук — каза мъжът с военното яке.

— Какво има, Василий?

— Просто ела тук и хвърли един поглед, мамка му!

Мъжът със сивото палто отупа снега от обувките си и тежко се приближи до другия.

Василий бе застанал във входа и гледаше контролната кутия на системата за сигурност. Алармата беше настроена да се задейства трийсет секунди след отваряне на вратата, така че всеки, който знаеше кода, щеше да има достатъчно време да го набере — и да изключи системата. Той се бе готвил да направи тъкмо това, когато забеляза съобщението на миниатюрния екран.

Мъжът с палтото погледна екрана. Бледосиният електронен надпис гласеше:

КОД 29: ПОВРЕДА В СИСТЕМАТА

— Не разбирам.

— Може да е от бурята. Вятърът може да е прекъснал електричеството. Или телефонните линии.

— Не зная, Павел — поклати глава Василий. — Ще идеш ли да провериш задната врата?

За миг Павел остана неподвижен. Широкото му чело замислено се смръщи — сравняваше дребното неудобство да заобиколи отзад с онова, което щеше да му се случи, ако наистина имаше нещо нередно и двамата с Василий не му обърнеха внимание.

— Да — отвърна той и извади автомата изпод палтото си. — Най-добре да не рискуваме.

Нимек, Барнхарт и Нори слушаха от кабинета на Рома възбудения разговор между двамата телохранители, открили отключената задна врата. След секунди ги чува да се хвърлят нагоре по стълбището, видяха, че осветлението в коридора се включва, чува припрени стъпки.

Двамата бързаха към офиса.

Стъпките спряха пред вратата.

После настана тишина.

Тишината стана потискаща.

Бравата на вратата изтрака и се превъртя.

Нимек докосна ръката на Нори над лакътя и я видя да заема позиция — тъмен силует на фона на още по-тъмната стая.

Вратата рязко се отвори и двете горили се втурнаха вътре, насочили напред узитата си.

Нори натисна един от бутоните на контролната кутия на лазера си и от цевта на M203 бликна мощен светлинен лъч, който попадна точно в лицето на Василий. Той изкрещя, оръжието сякаш само изскочи от ръцете му и те се вдигнаха към очите му. Нори задържа пушката към него още секунда. Той залитна назад, блъсна се в рамото на Павел, после отскочи обратно в коридора, като хвърляше безумни сенки по стените.

— Очите ми! — изкрещя Василий и падна на колене, като продължаваше да притиска длани към лицето си. — Господи, очите ми!

Без да му обръща внимание, Павел се хвърли назад, скри се зад стената, протегна иззад рамката на вратата узито и натисна спусъка. От късата цев на оръжието се посипа дъжд от 9-милиметрови куршуми. Нори отскочи от пътя на смъртоносния порой, който пръсна прозореца, отчупи парчета мазилка от стените, проби дупки в бюрото на Рома и прекатури стола му сред летящия пух от надупчените му възглавници. Празните гилзи проблясваха около узито.

Хвърлил се в прикритието на мрака, Барнхарт насочи пушката си към вратата и изстреля светлинна граната. В коридора се разнесе високо тупване, последвано от внезапен мощен блясък и дим. Оръжието на Павел замлъкна. Почти едновременно с това Нори свали пръста си от бутона на лазера и натисна спусъка на модифицираната пушка М-16, за да осигури прикриващ огън за спътниците си.

— Сега! — извика Нимек.

Тримата се хвърлиха навън от офиса. Пушката на Нори бълваше порой от несмъртоносни куршуми. Когато излязоха в коридора, тя се завъртя надясно, забеляза приклеknалия до вратата Павел, който стискаше узито с две ръце, и се прицели в гърдите му. Той отскочи назад и в движение автоматично натисна спусъка.

От тавана се посипаха парчета мазилка. Из коридора полетяха куршуми, които описваха невероятни траектории и рикошираха от стените.

— Мамка му! — изсъска зад нея Барнхарт.

Тя обърна глава и видя, че лицето му е сгърчено от болка и че е притиснал тялото си с ръце. През пръстите му се процеждаше кръв. Комбинезонът му вече започваше да подгизва от тъмна влага. Барнхарт понечи да пристъпи напред, краката му се подгънаха, но Нимек се втурна към него и успя да го подхване в мига преди да се строполи на земята.

Междувременно оръжието на Павел продължаваше да трака. Нори завъртя глава, насочи пушката си надолу и го улучи право в гърдите. От гърлото му се разнесе крясък и той се просна на пода, сякаш ударен от електрически ток. Миг след като той загуби съзнание, узито се изплъзна от пръстите му с металически тропот.

— Много ли е зле? — попита Нимек, докато помагаше на Барнхарт да се изправи, и кимна към кървавото петно на комбинезона му.

— Не знам точно — процеди през зъби Барнхарт. — Обаче адски боли.

Нимек твърдо го погледна, стисна устни и каза:

— Ще се опитаме да се измъкнем по същия път, по който влязохме. Ако имаме късмет, останалите горили още ще са отпред.

Барнхарт поклати глава.

— Не съм сигурен, че ще успея да сляза по стълбите. Тръгвайте без мен... Мога да се оправя сам, ако дойдат... Ще използвам узито...

— Ще ни направиш ли една услуга, а, Тони?

Барнхарт го погледна.

— Просто млъкни — каза Нимек.

Барнхарт отново поклати глава, но този път не възрази.

Норико бързо мина отляво на Барнхарт, вдигна ръката му и я прехвърли през раменете си. Нимек продължаваше да го придържа отдясно. С лявата си ръка беше извадил „Беретата“ си от кобура.

Двамата с Норико се спогледаха и той кимна.

После понесоха Барнхарт към стълбището.

Още преди да стигнат дотам, на долната площадка се появи третият от телохранителите. Стискаше с две ръце пистолет и леко приклепнал, се целеше в тях.

Съсредоточено присвил очи, Нимек стреля два пъти преди телохранителят да успее да натисне спусъка. Първият куршум го улучи в дясното коляно, вторият в лявото. Телохранителят се търкулна по стъпалата и започна да вие от болка.

— Накарай го да млъкне — изхриптя Барнхарт, извади от самара си флакон с диметил сулфоксид и го подаде на Норико. Тя забеляза, че повърхността му лъщи от кръв, но не каза нищо, а се затича надолу по стълбите, насочи спрея към сгърченото от болка лице на мъжа и го обля с фина, почти невидима струя. Телохранителят вдигна длани към лицето си с широко отворени и изцъклени очи. После ръцете му се отпуснаха, лицето му стана безизразно и той загуби съзнание.

Нори се върна при спътниците си. Нимек стискаше парапета с една ръка, а с другата придържаше Барнхарт. Лицето на ранения беше преbledняло и Норико видя, че по страните му е избила пот. Той хапеше долната си устна и се задъхваше.

Навън ги посрещна леден въздух и сняг. Тримата тромаво се насочиха към началото на уличката. Барнхарт едва се движеше. От корема му по снега капеше кръв.

На уличката точно пред тях се появи четвъртият телохранител — размахваше узито си като полудял. От дулото му полетяха куршуми, посипаха се в снега пред краката им и вдигнаха във въздуха бяла пелена. Нимек дръпна Барнхарт встрани и го подпря на телената ограда на съседната сграда. Телохранителят продължаваше да стреля, надупчи тухлената стена на сградата и улучи пожарната стълба някъде над главите им, обсипвайки ги с дъжд от искри.

Нимек насочи оръжието си към него и стреля два пъти. Но заради Барнхарт не можеше да заеме подходяща позиция и куршумите му безрезултатно отлетяха в мрака.

Убиецът отново се приготви да стреля. Изглежда, беше разбрал, че един от противниците му е ранен. Със спокойна самоувереност той бавно завъртя узито си към тях, като човек, който се готви да убие осакатена птица.

Нимек се притисна до оградата и прикри Барнхарт с тялото си.

Нори стреля с „Фостър-Милъра“ си миг преди телохранителят на Рома да натисне спусъка. От дулото на оръжието се разнесе кух пукот. Лепкавата мрежа се разтвори над него и го покри от главата до петите в пашкул от свръхтънки влакна. Зашеметен, той се опита да се освободи, но само се оплете още повече, подхлъзна се в снега и се стовари по задник — сцена, която при други обстоятелства можеше да е смешна.

Нори се хвърли към него и го напръска с диметил сулфоксид. Миг по-късно мъжът престана да се движи.

Все още стиснала пистолета в ръка, Нори изтича покрай него към уличката и огледа тротоара през навяващите парцали сняг. Някои от прозорците на жилищните блокове по улицата светеха — очевидно стрелбата бе привлякла вниманието на хората, — но не се виждаше никой.

Норико се обърна и се затича обратно към спътниците си.

Лицето на Барнхарт бе обляно в пот, очите му бяха изцъклени.

— Доколкото успях да видя, всичко е чисто — каза Нори и го хвана за ръката. — Но трябва да стигнем до микробуса преди някой да повика ченгетата. Мислиш ли, че ще се справиш?

Той я погледна за миг и някак си успя да ѝ отправи мрачна усмивка. После каза:

— Даже ще те надбягам.

30.

НЮ ЙОРК

16-ТИ ЯНУАРИ 2000 Г.

Сексът беше бърз и мръсен. Същото се отнасяше и за разговора, който го предшестваще — като „мръсен“ в този случай означаваше разпокъсан и неразбираем на записа.

Вината не бе в записващото устройство. Просто когато жената с черно кожено яке влезе в офиса му, Ник Рома говореше тихо.

— Върни пак — каза Барнхарт.

— Къде точно — когато е зад нея или отгоре ѝ?

— Недей да остроумничиш.

— Ще го върна от мястото, когато още става за непълнолетни — престорено намръщен каза дългокосият оператор, натисна един от бутоните на пулта и Барнхарт чу тихото бръмчене на твърдия диск.

Бяха в студиото в мазето на централата на „Меч“ в центъра на Манхатън. Барнхарт и операторът седяха един до друг пред пулта, Пит Нимек и Норико Къзънс стояха зад тях.

Барнхарт сковано се наведе напред и усети, че шевовеите под превръзката на корема му се опъват. Раната продължаваше да му създава много неудобства, но кървенето я бе накарало да изглежда по-опасна, отколкото всъщност се оказа. Макар че беше изровил дълга плитка бразда от дясната му страна, куршумът се бе отклонил от повърхността на твърд мускул преди да излезе и не беше засегнал вътрешните му органи. Според лекаря в спешното отделение, бе го спасило превъзходното му физическо състояние.

— Мислиш ли, че можеш да изчистиш записа, за да разберем какво казва? — попита Нимек.

— Ако не бях убеден, че аудиопотоците могат да се изчистят за вашите нужди, нямаше да си правя труда да прехвърлям тази порнография в дигитална форма — отвърна дългокосият. — В края на

краищата, екстатичните стонове и без това бяха достатъчно високи и ясни, за да загреят и мен.

Нимек и Норико размениха съчувстващи погледи. Джеф Гролин беше един от най-опитните експерти по аудиовизуална техника в страната — в противен случай Меган не би го привлякла в организацията им, — но в същото време бе и адски досаден с детинското си поведение. Дали социалната неприспособимост бе характеристика, която придобиваха специалистите в неговата област, нещо като професионална особеност, зачуди се Нимек, или пък изобщо беше вродена черта на хората с технически наклонности?

— Добре, само внимавайте да не повърнете — каза Гролин и плъзна пръсти по контролния пулт. — Започва „Голямото приключение на Ник Рома“ с подзаглавие „Похотта на престъпника“. Първа сцена, втори дубъл.

Погледите на всички се насочиха към монитора.

На екрана вратата на офиса на Рома се отвори и жената влезе и се приближи към обектива на неподвижната камера. Тъмната ѝ коса бе вдигната назад, устните ѝ бяха отворени — тя се движеше с очевидното съзнание за качествата на тялото си и за реакцията, която предизвиква у мъжа пред себе си. В долния ляв ъгъл се виждаше датата и часът: 01.01.2000 01:00.

Нимек напрегнато гледаше жената. Макар че осветлението в офиса беше слабо, през прозорците влизаше достатъчно светлина, за да разкрие лицето ѝ без никаква компютърна намеса. Всъщност от видеоматериала вече бе извлечено статично изображение, подложено на сравнение със списъка на „Меч“ на известните и заподозрените международни терористи.

— Можеше да почукаш — разнесе се от компактните тонколони „Аудикс“ гласът на Рома. В този момент се виждаше само тилът му.

— Да. Можех. — Тя затвори вратата.

— На стената до теб има електрически ключ...

— Превърти го напред до момента, в който не се чуваше — без да откъсва поглед от екрана, каза Барнхарт.

— Естествено — отвърна Джеф и натисна бутона за бързо превъртане, обозначен с двойна стрелка. — Макар че лично аз се възбуждам от провокативния диалог преди това.

Картината запрескача напред.

Гролин отново превключи на нормално движение.

Сега жената беше много по-близо до бюрото, горните копчета на якето ѝ бяха разкопчани, желанието ясно се изписваше на лицето ѝ.

— Защо си тук? — попита Рома и после замълча. Гласът му стана дрезгав и се превърна почти в шепот.

— Точно така. Като че ли наистина си няма представа — отбеляза Гролин. — Тоя пич се задавя от собствената си слюнка...

— Стига де! — прекъсна го Норико.

— Зн... зрище... готдокте... тре... желшкац.

— Пак нищо не се разбира — каза Барнхарт.

— Защото още не съм направил електронната си магия. — Гролин замрази образа, после се обърна към по-малък пулт, състоящ се от датчици и превключватели, както и от десетина клавиша с големината на табулатора на стандартна компютърна клавиатура.

Докато пръстите му тичаха по клавишите, в горната част на екрана се появи тулбар и видеообразът се сви в прозорец.

— Хайде сега пак да опитаме, като елиминираме малко аудиосмущения.

Гролин върна записа и после го пусна.

— Защо си тук? — каза Рома. И замълча.

Гролин бързо дръпна някакъв лост, после друг. Очите му се присвиха зад нарочно подобрени грозни очила в рогова рамка.

Рома каза:

— Знаеш, че... зари... готов с домените чак утре...

Гролин спря записа, върна го до момента точно преди гласът на Рома да спадне до шепот, после отново го пусна. Пръстите му тракаха по бутоните на пулта.

— Защо си тук? — дрезгаво попита Рома. — Знаеш, че захри ще е гов с документите ти чак утре. Едва ли си дошла само за да ми пожлашкац.

— Чухте ли? — Барнхарт кимна към Нимек и потръпна от болка от рязкото движение. — Казва, че ще ѝ осигури документи. Вероятно документи за път.

— Ясно — отвърна Нимек. — Този кучи син е бил съучастник в агентата отначало докрай.

— Като говорим за това — обади се Гролин, — още един опит и ще накарам всяка дума от записа да изпъква като Брайлово писмо.

Пръстите на Норико нетърпеливо почукваха по облегалката на стола на Барнхарт.

— Хайде — каза тя. И мислено прибави: „Досаден кретен“.

Гролин върна записа, поигра си с пултовете, после отново го пусна.

— Защо си тук? — каза Ник Рома на жената, която се разкопчаваше пред него. — Знаеш, че Закари ще е готов с документите ти чак утре. Едва ли си дошла само за да ми пожелаеш лека нощ.

— Маmicата му, мисля, че е това — възкликна Гролин. — Обаче кой е този Закари, а?

Нимек гледаше Барнхарт.

— Според теб това малко име ли е, или фамилно?

Барнхарт поклати глава.

— Може да е и двете, но ще проверя. Предполагам, че е някой от фалшификаторите на Рома. Или човек, който работи за някой от фалшификаторите му. Най-постоянният, най-гадният източник на доходи на Рома е търговията с плът. Незаконно прехвърляне на отчаяно бедни жени от Русия в Америка като проститутки... всъщност сексуални робини... с фалшиви визи и паспорти. По същия начин организацията му вкарва в страната войници и убийци.

— Онези, които са свършили работата на Таймс Скуеър, сигурно са искали незабавно да напуснат Съединените щати — каза Норико. — Ако открием този Закари, логично е той да ни отведе при тях.

— Или поне да ни насочи към тях — отбеляза Барнхарт. — Разбира се, ако допуснем, че успеем да го накараме... или пък да я накараме, ако е жена... да проговори.

— Остави последната част на мен — каза Нимек, като продължаваше да го гледа. — За колко време можеш да изровиш информацията, която ни трябва?

— Няма да е много, ако сме прави за специалността на този човек и за връзката му с Рома. Познавам агенти от ФБР, детективи от нюйоркското полицейско управление, дори хора от Главна прокуратура, които следят всички важни членове на организацията на Рома. И които ще ми кажат каквото искам, без да задават въпроси.

— Погрижи се наистина да стане така — отвърна Нимек. — От два дни използвам какви ли не връзки, за да изтривам данните за

лечението ти в спешното отделение преди да бъдат предадени на полицията. Не искам никой да разбере за разследването ни.

Барнхарт кимна и понечи да се надигне от стола, но после изпъшка, отпусна се обратно и каза:

— Ако някой от вас ми подаде ръка, ще се кача в кабинета си и ще седна до телефона.

— И ще пропуснеш кулминацията на филма? — попита Гролин.
— Мисля отново да го пусна в скверността му цялост.

Норико ядосано го погледна и изръмжа:

— Повярвай ми, Джеф. Ще си прекараш много по-добре, ако го гледаш сам.

Роджър Гордиън седеше сам с клетъчния си телефон в ръка. При целия хаос в службата му, при всички неотложни въпроси, на които трябваше да реагира, които трябваше да обмисля и придвижва, за които трябваше да се тревожи, положението в дома му заплашваше да го погълне изцяло.

Той обичаше жена си.

Жена му го беше напуснала.

Бяха минали почти три седмици и тя не се бе върнала, нито му беше телефонирала.

Понякога му се струваше, че бракът е игра, в която жените определят правилата, а бедните съпрузи трябва да гадаят какви са те.

Той продължаваше да не разбира в какво е сбъркал.

Чувствата му към жената, за която се беше венчал, не бяха отслабнали от мига, в който я видя за пръв път. Бяха се променили, но само за да станат още по-дълбоки и силни.

Колкото повече я опознаваше, толкова повече я обичаше.

И толкова повече осъзнаваше, че никога няма да разкрие загадката ѝ.

През всичките им години заедно той никога не бе изпитвал нещо повече от повърхностно привличане към красивите жени, които срещаше из коридорите на властта. Като всеки мъж, когато видеше хубава жена, Гордиън незабавно реагираше на първично равнище. Но не ставаше и въпрос да следва тези си чувства. Независимо от красотата си, другите жени не бяха Ашли.

Бяха се любили повече от достатъчно, за да научи разликата между краткото привличане и истинските чувства.

Любов. Обвързаност. Брак.

До деня, в който срещна Ашли, той се страхуваше до смърт от всички жени, ужасяваше се, че няма да успее да се възползва от безбройните жени по света.

И откри разликата още в първия миг, в който я докосна.

Не можеше да проумее защо тя не вярва, че все още я обича. Дори повече, отколкото в началото. Защо не можеше да го разбере?

Не беше честно. В сърцето си той знаеше какъв е проблемът.

Времето.

Когато започваха, той прекарваше времето си с нея. Тогава бизнесът му още не се бе разраснал, проблемите бяха незначителни.

Сега му се струваше, че всяко негово решение влияе на съдбата на свободния свят. Трудно намираще оправдание да зареже всичко и да се прибере вкъщи в края на работния ден, когато децата в Русия нямаше да имат какво да ядат, ако той оставеше нещата недовършени.

Но дали изобщо беше отделил време да ѝ го обясни?

Бе настъпил моментът да го направи.

Взе клетъчния телефон и набра номера на сестрата на Ашли в Сан Франциско.

Още преди сестра и Ан да ѝ подаде телефона, Ашли Гордиън разбра по изражението ѝ, че е Роджър. Никой друг освен съпруга ѝ не би могъл да предизвика такова неодобрение на лицето на сестра ѝ само като я поздрави.

Беше започнало така още от самото начало. От времето, когато Роджър бе млад, жизнерадостен и — според стандартите на Ан — беден като църковна мишка. Изобщо не беше подходящ за малката ѝ сестричка. Тя се противопоставяше на брака им още преди да се запознае с него. И цялото уважение и успехи, които Роджър бе постигнал, изобщо не бяха променили отношението ѝ. В нейния елегантен свят всичко това беше прекалено ново, за да има значение.

Но на Ашли ѝ трябваше само един поглед към пламенната енергия в очите на Роджър, за да разбере, че е открила единствения. И се оказа права. Тя се омъжи за него, а не за рода му, и никога не съжали

за това. Обичаше Роджър. По всеки начин, по който жената може да обича мъжа. И през последните двайсет години бе градила живота си около него. Това не беше саможертва, въпреки твърденията на сестра ѝ. Той бе толкова добър, толкова загрижен за света и толкова яростно решен да го направи по-хубав. Но този свят го открадваше от нея, малко по малко, парче по парче.

През последните няколко години виждаше Роджър за по-малко време, отколкото фризьора си. А за разлика от много жени, които познаваше, Ашли не ходеше толкова често да си прави косата. Макар да се бе отказала от собствената си кариера, за да съобразява по-лесно графика си с този на съпруга си, животът ѝ беше хубав. Но когато Роджър бе свободен, тя не искаше собствените ѝ занимания да ѝ отнемат това скъпоценно време и да ги разделят. Искаше да е с него, да разговарят, да се наслаждава на присъствието му. Искаше да може да зареже всичко друго и да го придружава по време на честите му служебни пътувания, ако той е съгласен, разбира се.

Но в последно време Роджър беше толкова зает, че независимо колко гъвкава се опитваше да е, Ашли рядко го виждаше. Бе се опитала да запълва дните си с благотворителност и да живее с миговете, които прекарваха заедно, но тези мигове често бяха посред нощ, докато го гледаше да спи, след като се връщаше толкова изтощен, че едва успяваше да я поздрави преди очите му да се затворят. Животът ѝ беше кух, празен, липсваше му цел.

Роджър имаше своята работа.

Тя нямаше нищо, дори него.

Това бе прекалено много. Тя използва времето в дома на сестра си, за да обмисли всичко. Трябваше да промени нещата, за да оцелее. Един от тях трябваше да отстъпи. Роджър трябваше да намери повече време за нея, за двама им, иначе тя щеше да си създаде свой собствен живот.

Ашли взе слушалката от сестра си и дълбоко пое дъх.

— Роджър?

— Как си, Ашли? Липсваш ми.

Изтъркани думи, но тя знаеше, че Роджър казва истината. Докато се наслаждаваше на гласа му, се чудеше откога не ѝ е говорил така, откога не я е слушал внимателно. Прекалено дълго. Сърцето ѝ се късаше, като си помислеше колко дълго.

— Изненадана съм, че изобщо си забелязал отсъствието ми — отвърна тя.

— Повярвай ми, забелязах го — каза той. — Няма те на закуска. Всеки мой ден започва с това, че ми липсваш, и до вечерта става все по-ужасно. — Гласът му звучеше много уморено.

— Откога закусваш вкъщи? — тихо попита Ашли. — Обикновено излизаш преди седем и си взимаш нещо на път за работа.

В другия край на линията последва мълчание — Роджър осмисляше думите ѝ. Тя го познаваше и разбираше, че му се иска да отрече, но тъй като беше честен човек, щеше да започне мислено да прехвърля фактите. Паметта му бе пословична, фотографска. В този момент навярно беше стигнал до стотния кейк, който бе изял на бюрото си. Мълчанието продължаваше и започваше да става потискащо.

— Права си. — Признанието несъмнено го изгаряше като огън.

— Знам.

— Но това не е защото не те обичам. — Роджър преглътна и това ясно се чу по телефона. — Независимо какво правя, винаги съм предпочитал да прекарвам времето си с теб.

— Тогава защо не е така? Колко пъти сме се хранили заедно през последната половин година?

Отново мълчание. Накрая той отговори:

— Трийсет и осем?

— Извади банкетите, политическите и служебните срещи и тържествата. — Ашли знаеше, че не е честно, но се бореше за времето и живота с мъжа, когото обичаше. — Според моите изчисления отговорът се свежда до осемнайсет — три пъти месечно.

— Знам, че за теб е тежко, но и на мен не ми е леко. — Роджър замълча за миг. Очевидно внимателно подбираше думите си. — Не винаги съм свободен да избирам.

— Защо? Ти си собственик на компанията си.

— Напоследък, покрай строителството на наземната станция, толкова се оплетох в политика по целия свят, че не съм господар на времето си. Щом свърши този етап, нещата ще се оправят.

— Колко пъти досега си казвал същото? Наистина ли ще се оправят, или просто ще се хвърлиш на следващия голям проект веднага щом около врата ти стане малко по-широко? — На Ашли ѝ се плачеше,

усещаше, че още малко и сълзите ще я задавят. Можеше само да се надява, че Роджър е прекалено зает със собствената си мъка, за да забележи.

— Знам, че съм го казвал и по-рано, но този път е сериозно.

— Роджър — отвърна Ашли, — ти всеки път говориш сериозно. Навярно не ти го казвам достатъчно често, но аз ужасно се гордея с теб. Зная, че всичко, което си постигнал по света, е променило положението на хората навсякъде. Зная, че това ти е призвание, нещо, което трябва да вършиш. Но не зная дали съм достатъчно силна, за да издържа, докато свършиш.

— Ашли, всичките ми успехи по света губят смисъла си, ако не си до мен, за да ги споделя с теб.

— Наистина ли? — Ашли изпита слаба надежда. Може би, само може би, двамата биха могли да преодолеят това положение. — Защо не дойдеш тук, да прекараш известно време с мен, да идем заедно на психотерапевт, за да открием някаква обща почва?

Последва продължително мълчание. Тя отново чу, как Роджър преглъща и дълбоко си поема дъх.

— Скъпа, точно сега работата е в пълен хаос. Ако я изоставя в този момент, ще настъпят глобални последствия... може би след една-две седмици?

— И след една-две седмици ще се появи нова гореща точка, и ти ще трябва да се справяш с нея — защото ти си най-добрият. — Сълзите, които сдържаше през целия разговор, най-после бликнаха. — Ти си най-добрият — изхълца тя, — и аз не зная какво да правя. Обичам те. Сбогом. — Преди да си промени решението, Ашли натисна бутона за прекъсване на връзката. После стисна главата си с ръце и зариде така, сякаш за нея нямаше да има утре. Защото може би за двама им с Роджър наистина щеше да е така.

31.

БРУКЛИН, НЮ ЙОРК

26-ТИ ЯНУАРИ 2000 Г.

Антон Закари твърдо вярваше в реда. В структурата и организацията. Без тях, смяташе той, минутите и часовете на деня се превръщаха в тиня, губеше се смисълът на действията, усърдието се разплуваше в леност и всичко се разпадаше. За него животът без правила беше мъгла от непоследователни събития без никаква стойност.

Не винаги бе смятал така — тази позиция се беше развивала в продължение на много години и повече или по-малко във връзка с професионалните му отговорности. Закари бе зает човек, човек, на когото Ник Рома често разчиташе да изпълнява непосилни задачи в неизпълними срокове. Не го правеше от неуважение, не, но както повечето господари, Рома не притежаваше дарбата за точна преценка, така да се каже, която да му позволява да разбира тежката работа, строгата дисциплина и педантичност, които изискваше създаването на убедителен фалшификат, успешна лъжа, фалшив паспорт, виза, брачно свидетелство или акт за раждане, способни да заблудят и най-внимателното и опитно око. За Рома Закари не беше нищо повече от фалшификатор на документи, ходещ печат, фотокопирна машина, по случайност направена от плът и кръв, занаятчия, занимаващ се с работа, която би могъл да свърши всеки друг, стига да има време. Рома ценеше занаятчийството само ако то даваше моментален резултат — веднъж да не успееш да удовлетвориш изискванията му и той ти лепва етикет на некадърник, глупак, неспособен да изпълни задача, която би могъл да постави на всеки дилетант, навярно даже на някой пияница, когото е измъкнал за яката от канавката.

Закари знаеше и приемаше това като жребий на твореца. Какви ли невъобразими изисквания са поставяли покровителите на

Микеланджело? Или на Шекспир? Веднага нарисувай онзи таван! Довърши пиесата до вечерта и ни дай няколко изключителни стиха! Накарай ни да се смеем, да плачем, да ахкаме от благоговение и вълнение и бързай, бързай, бързай! О, колко ли са се отчайвали те! И все пак какво биха правили без финансова подкрепа? Как биха си изкарвали прехраната? Напрегнатите отношения между изкуството и бизнеса бяха жизненоважна, макар и влудяваща константа. Горивото на продуктивността. Ин и ян — да, да! — ин и ян на творческия процес.

Само да не водеше до безсъние, сърдечни пристъпи, язва и преждевременно оплешивяване.

Закари вървеше по дъсчения тротоар на Дванайсета улица в Брайтън. Някаква прищявка на океанските вихри бе отнесла снега от очуканите дъски. Над главата му се носеха чайки, от лявата му страна се разбиваха сивите морски вълни, от дясно минаваше Бийч Авеню, жилищният му блок оставаше зад гърба му, будката, от която си купуваше рускоезичния вестник, беше две пресечки напред, фурната, от която щеше да си вземе закуска, две пресечки по-нататък, туристическата му агенция бе след още една пресечка, оттатък въздушната железница... докато отиваше на работа по пътя, по който минаваше всяка сутрин точно в шест часа, нито секунда по-късно — никога, никога по-късно — Закари си казваше, че е време да сподави тези безполезни, егоцентрични мисли, тези сприхави пристъпи на недоволство и да се съсредоточи върху важната работа, която му предстоеше днес.

Рома му беше поръчал шест студентски входни визи за някакви жени, които местен сводник и управител на стриптийз клуб докарвал от Москва. Поради неизвестна причина Рома искаше фалшификатите да са готови и доставени на клиента до един часа следобед. Той бе направил поръчката предишната вечер и не беше в настроение за преговори. Всъщност от няколко седмици Рома бе необичайно нервен и през последните дни положението ставаше още по-лошо. Носеше се слух, че бил ужасно ядосан от нещо, което се случило преди няколко нощи в клуба му, макар че никой от най-близките му хора нямаше представа за какво става дума, нито пък изобщо можеше да потвърди, че има такова нещо.

Е, каза си Закари, докато слизаше от дъсчения тротоар, Рома си имаше неговите си тревоги и отговорности, а той си имаше своите. Не се преструваше, че проявява интерес към принципите на действие на Рома, нямаше време да се интересува, нямаше време да мисли, нямаше време да върши нищо друго освен онова, което се искаше от него. Шест входни визи и шест часа, за да изпълни поръчката. Това беше всичко...

— Извинете.

Закари се закова на паважа и погледна мъжа, сякаш изскочил изневиделица и спрял точно пред него. Откъде ли се бе появил?

— Да? — сепнато отвърна той. Мъжът беше слаб, мускулест, подстриган почти нула номер. Носеше дълъг шлифер и дясната му ръка бе пъхната в джоба.

— Искам да разговарям с вас, господин Закари — каза мъжът. И леко наклони глава наляво. — Там.

Закари погледна и видя спрял до тротоара автомобил с отворена задна врата. Зад волана също се виждаше човек.

— Не разбирам — каза Закари и отново погледна ръката в джоба му. Дали държеше пистолет? — Какво искате?

— Влезте в колата — прекъсна го мъжът. Забеляза накъде гледа Закари и притисна нещото в джоба си към корема му. Беше твърдо. — Няма да ви отнема много време. И никой няма да ви направи нищо, ако ми съдействате и отговорите на няколко въпроса.

— Но аз имам работа... бързам...

— В колата, веднага! — отсече мъжът и отново го ръгна в корема с твърдия предмет. — Пред мен.

Внезапно цялото му тяло се разтрепери. Закари кимна и се насочи към притворената задна врата на автомобила. Мъжът с шлифера го последва, притиснал твърдото нещо в гърба му.

Нимек седна на задната седалка до Закари и кимна на Норико да потегли.

В джоба си държеше пакет бисквити и продължаваше да го притиска в Закари, като се чудеше дали току-що не е открил ново определение за понятието „несмъртоносно оръжие“.

Садов ги беше разпознал като тайни агенти мигове след като мина през проверката. ФБР, подозираше той, макар че спокойно можеха да са от някоя друга секретна организация. Бе свикнал да внимава за преследвачи и незабавно разпознаваше белезите им.

Първо му направи впечатление разположението им. Един до будката за вестници в коридора, друг до входа на чакалнята, трети до портала. Въпросът беше къде и как стояха: наклонът на главите им, изправените им пози, дискретно наблюдаващите им погледи, обхващащи всичко наоколо, сякаш без да помръдват. Също и тъмните им костюми и палта, пастелните им вратовръзки, едва забележимите гънки на панталоните им няколко сантиметра над линията на подгъва, белег, издаващ кобур на глезена. Също и лъскавият им, ефикасен външен вид.

Той се отпусна на пластмасовия стол и вдигна поглед към мониторите, показващи разписанието. Самолетът му за Стокхолм трябваше да излети след половин час и той очакваше съвсем скоро да чуе повикването.

Обикновено фактът, че го следят, не нарушаваше спокойствието му. Беше прекарал много години в прикриване на пътя си из безброй страни и знаеше как да избяга от преследвачите си. И макар че новата мрежа имаше по-голям обхват, отколкото в миналото, процепите, през които човек можеше да се промъкне, си оставаха също толкова широки. Всъщност даже по-широки, отколкото в няколко предишни случая. Националността на заподозрените в атентата бе неизвестна. Нещо повече, не бяха идентифицирали източника на средства и дори връзката с Русия оставаше несигурна. Би трябвало да се чувства сигурен в безличната си невидимост. И щеше да е така, ако не беше снимката.

Тя се появи в „Ню Йорк Дейли Нюз“ още в деня след експлозията и после се разпространи из всички медии — зърнесто изображение, извлечено от аматорски видеозапис, заснет от човек, застанал високо над площада на Седмо авеню и Петдесет и трета улица. С кръгче бе ограден мъжът, когото заглавията обявяваха за отговорен за един от вторичните взривове. На снимката той оставяше найлонов спортен сак на тротоара до неохранявана полицейска бариера. Макар да беше ясно, че е с тъмна коса и носи кожено яке, лицето му попадеше в сянка и не се виждаше ясно. И все пак Садов се

бе разпознал. Страхуваше се, че хората, които го търсеха, ще успеят да подобрят качеството на образа с компютър, и се колебаеше да се появи на пълното с хора летище в момент, в който снимката му можеше да се види на всяка будка за вестници. Това означаваше да остане в Ню Йорк почти цяла седмица повече от Гилеа и другите и да се спотайва в скривалищата на Рома. През тази седмица се беше изрусил и бе подстригал косата си късо, взе си тъмни очила и смени дрехите си със скъп официален костюм. Маскировката беше задоволителна и той бе уверен, че ще успее да мине през проверката на летището въпреки усиленото наблюдение. Но все пак щеше да си отдъхне, когато се качеше на самолета и се откъснеше от земята.

Да, щом се качеше на самолета, щеше да се отпусне. Секретното наблюдение на ключови транзитни пунктове трябваше да се очаква и хората на Рома сериозно го бяха обмислили, когато подготвяха завръщането му в Русия. Маршрутът, който бяха избрали, щеше да го отведе от Швеция до Финландия с влак, после през границата при Нуияама до предградията на Санкт Петербург. Решиха, че макар и обиколен и изискващ някои допълнителни документи, този път е най-безопасен. Финландските и руските гранични власти бяха известни с нехайството си и правеха на автомобилите съвсем повърхностна проверка. Щеше да последва бърза митническа проверка — багажът му щеше да мине през рентген, той щеше да направи двете крачки през детектора за метал — и край. Щеше да е в безопасност на родна земя.

Садов прелистваше някакво списание, без да обръща никакво внимание на съдържанието му, гледаше над страниците, внимателно следеше агентите, които наблюдаваха залата за заминаващи. Дали червенокосият мъж до портала не го държеше под око, макар да си даваше вид, че зяпа настрани всеки път щом Садов вдигнеше поглед? Той прелисти нова страница. Просто бе изнервен. Всичко беше заради снимката, заради удължения престой в Ню Йорк.

Той чакаше.

След десет минути повикаха пътниците за Стокхолм: полет 206, инвалидите и онези с места в редове А до Л могат да минат през портала, моля, пригответе билетите си.

Садов бавно затвори списанието и го пхна в страничното отделение на пътническата си чанта. Около него започнаха да се надигат други пътници и се подредиха на опашка пред портала. Той

плъзна поглед към червенокосия агент. Мъжът стоеше със скръстени на гърдите ръце и като че ли зяпаше към чакалнята. Когато Садов се изправи, за да застане на опашката, агентът направи пружиниращо движение на пети. Веднъж. Дали беше само от скука и нетърпение, просто несъзнателно протягане? Или знак, че може би се готви за ход? За миг на Садов му се стори, че усеща погледа му върху лицето си.

Той провеси пътническата си чанта на рамо и застана в края на опашката. Забеляза, че агентът на входа на чакалнята се отправя приблизително в неговата посока. Имаше къса, остра коса и съсредоточено лице. Като лисица.

Садов стисна зъби. Спомняше си как едва не го хванаха, след като свърши работата в Лондон. Оттогава беше минало малко повече от година. Две ченгета го бяха разпознали и го преследваха в продължение на няколко пресечки. Бе оставил и двамата в една странична уличка с куршуми в главите. Но сега нямаше оръжие. И с толкова много хора наоколо беше в капан.

Опашката се придвижваше напред. Той вървеше с нея, стиснал билета си в ръка. Червенокосият агент стоеше вдясно от портала, почти право пред него, и внимателно оглеждаше минаващите пътници. Садов се зачуди доколко биха могли да са изчистили снимката му. Властите разполагаха с адски много техника. А не бе ли също възможно да са получили информация? Имаше обявена награда. Само Ню Йорк предлагаше петдесет хиляди долара. А той не вярваше изцяло на Рома и хората му. Можеше да са се изкушили. Помисли си за нещата, които самият той беше извършил за пари.

Продължи напред към портала. Пред него имаше само трима пътници. Възрастна двойка и добре облечена четирийсетинагодишна жена. Двойката размени кратки любезности с момичето, което взе билетите им, после изчезна в ръкава. Идваше ред на жената. Червенокосият ѝ хвърли бегъл поглед и отмести очи по оредялата опашка.

Садов сви напрежението си в стегната топка и го скри някъде дълбоко в себе си. Нямаше друг избор, освен да продължи напред към портала и да се надява, че ще мине.

Подаде билета си. Момичето му се усмихна. Садов кимна, разтегли собствените си устни и имитира усмивка. Сега червенокосият бе почти до него.

— Извинете ме, господине — каза той, — бихте ли дошли с нас за момент?

Без да откъсва очи от зъбите на стюардесата, с периферното си зрение Садов забеляза, че приличащият на лисица агент се приближава отдясно и се готви да се присъедини към червенокосия. Още не виждаше третия, онзи, който стоеше до будката за вестници, но беше сигурен, че и той скоро ще е тук.

— Чухте ли ме, господине? Искаме да ви зададем няколко въпроса.

Кръвта на Садов забушува в ушите му. Щеше да му се наложи да се подчини, наистина нямаше как.

Той погледна към червенокосия.

И разбра, че агентът изобщо не говори на него. Всъщност се обръщаше към някой от следващите на опашката.

Пое дъх и хвърли поглед през рамо.

Три души след себе си видя мъж приблизително на своята възраст, с джинси и късо скиорско яке. Косата му бе тъмнокестенява, също като неговата преди да се боядиса. Агентите внимателно го бяха подхванали за лактите, бяха го дръпнали настрани и сега му поискаха документите. Човекът отваряше прехвърлената през рамото си чанта. Изглеждаше смутен, ядосан и засрамен.

Садов се обърна към стюардесата. Усети, че усмивката му става истинска, като внезапно оживяла каменна статуя.

Агентите се бяха приближили, но на трима души от него. И бяха хванали овца във вълча кожа, развеселено си помисли Садов.

— Приятен полет, господине — каза стюардесата.

— Благодаря — усмихна се още по-широко Садов и мина през портала. — Сигурен съм, че ще е приятен.

32.

ВАШИНГТОН

26-ТИ ЯНУАРИ 2000 Г.

— Глупости — каза президентът пред Националния съвет за сигурност. — Абсолютни глупости, мамка му.

Той удари с длан по секретния разузнавателен доклад на ЦРУ/ФБР, който лежеше на бюрото му, и огледа мъжете, събрали се около масата в заседателната зала в дъното на коридора, водещ до Овалния кабинет. В безпрецедентна проява на междуинституционално сътрудничество двете управления се бяха обединили, бяха комбинирали разследването си за атентата на Таймс Скуеър и бяха стигнали до някои общи оценки, които вероятно вещаеха неприятности за целите на политиката му към Русия — и в същото време разбиваха представата му за самия себе си на парчета. Причината за дълбокото му разочарование и ужас се криеше в разбирането, че ако оценките бяха верни, щеше да му се наложи да преосмисли поддръжката си за Старинов и най-близките му членове на правителството. Винаги бе успявал бързо да долавя промените на общественото мнение, винаги разбираше кога заплашват да го съборят и почти винаги с готовност изоставяше кораба, когато беше заложено политическото му оцеляване. Критиката го караше да излиза от кожата си. А най-много мразеше да нападат прословутата му непостоянност с остри приказки за морал.

Но когато прочете разузнавателния доклад, това се случи. При това в огромен мащаб. Президентската власт бе отслабена, компрометирана отвътре. И последиците за собствената му най-първична природа бяха неочаквани.

Ако изложените в тези документи заключения бяха верни, ако, той щеше да е бесен и ужасен. И най-страшното, той разбираше, че ще трябва да преодолее тези си чувства, иначе нямаше да е в състояние да

продължи да живее. Що за национален водач щеше да е? Президент, чиито основни политически решения са подтикнати от сърцето и угризенията на съвестта? Боже Господи, така щеше да се превърне в храна за огромната бяла вашингтонска акула!

— Както виждам нещата, все още имаме известна възможност за маневриране — каза вицепрезидентът Хюмс. — Връзката с Башкир е изведена на основата на предположения. Логика. Косвени доказателства. Доколкото разбирам, никой не е в състояние убедително да докаже вината му...

Президентът опря десния си лакът на масата и подпря чело с палеца и показалеца си. В същото време вдигна дясната си длан във въздуха като полицай и даде знак на Хюмс да спре.

— Изслушай ме, Стив. Изслушай ме внимателно — каза той. — Въпросът не е какво можем да докажем. Въпросът е какво смятаме за вярно. А тези доклади ни убеждават, че руският министър на вътрешните работи е предизвикал смъртта на хиляди американски граждани на американска земя, сред които и кметът на най-големия град в Америка. Това почти изравнява атентата по мащаб с Пърл Харбър... и се случи по време на проклетия ми мандат.

— Съгласен съм — каза съветникът по въпросите на националната сигурност Кенет Тейлър. — И навярно си струва да споменем, че японците обстрелваха военен обект, а не цивилен.

— Трябва да имаме предвид и друга, още по-важна разлика — обади се министърът на отбраната Роджър Фаранд, като поглаждаше педантично поддържаната си брада. — Ако в дъното на всичко стои Башкир, той е действал като член на група ренегати, а не като представител на правителството. Всъщност онова, което е извършил, ако наистина го е извършил, е било съзнателен опит да свали един от лидерите на собствената си страна.

— Кое го квалифицира като подривен елемент и предател в Русия, а също и като международен престъпник — кимна външният министър Боумън. — Струва ми се, че разбирам какво иска да каже Роджър, и съм склонен да се съглася с него.

Като се имаха предвид постоянните спорове между двамата, това беше още един източник на тревога за президента. Какво щеше да се случи сега? Дали светът щеше да се наклони на оста си, слънцето да

помръкне по пладне, небето да се обърне наопаки? Плаваше в непознати води и под кила му имаше дракони.

— Ще съм ви признателен, ако някой от вас ми обясни какво се опитвате да ми кажете — рече той. — Може би съм преуморен, но имам нужда от разяснение.

Боумън отново кимна.

— Старинов би могъл съвсем публично да изобличи Башкир. Не виждам никаква причина, поради която да не иска да го направи, като се има предвид нелоялността на министъра. Ако незабавно го изхвърли от кабинета, това ще е началото на спасяването на репутацията на Старинов и на нашата връзка с него. После можем да помислим за изправянето му пред съда, навярно дори пред трибунал на ООН, който да го обвини в извършване на престъпления срещу човечеството. — Той замълча за миг. — Ясно ми е, че това ще отнеме време, но е насока, в която наистина би трябвало да се движим.

— Всичко, което казваш, звучи чудесно, но ситуацията има няколко аспекта, които може би пренебрегваш — отвърна президентът. — Доказателствата, с които разполагаме, подлежат на изключително субективно тълкуване и Старинов няма да е склонен да направи толкова сигурни заключения, колкото нас... ако и когато му предоставим фактите. Тези двама мъже са приятели и съюзници от десетилетия.

— Може да бъде принуден — възрази вицепрезидентът. — Старинов се нуждае от подкрепата ни, за да продължи да си поделя властта с Корсиков и Педаченко, и навярно, за да спечели изборите, когато вдигнат извънредното положение в Русия. Можем да му дадем ясно да разбере, че ако не се откаже от Башкир, ние ще оттеглим подкрепата си.

Президентът Балард го погледна с лека изненада. Преди няколко минути Хюмс говореше за маневриране на администрацията им, за начин да избегнат обвиняването на Башкир в масово убийство с политически цели. Какъв ли пряк път на разсъждения го беше довел оттам до последното му предложение? Винаги ли бе толкова циничен? Балард неочаквано се почувства като човек, открил религията, или като бивш пушач, превърнал се в активист на движението против тютюнопушенето. Но в неговия кабинет нямаше място за новопокръстен идеалист. Трябваше твърдо да овладее нещата.

— Не съм против манипулирането на Старинов, ако се стигне дотам — каза той. — Но мисля, че донякъде го познавам, и повярвайте ми, не трябва да подценяваме личната му лоялност.

— И ти ли, Бруте? — рече Тейлър.

— Точно така. — Президентът се изпъна на стола си. — В момента се чудя дали не трябва повече да сме загрижени за реакцията във Вашингтон, отколкото в Москва. Делакроа е в сенатската комисия по външните работи и комисията по разузнаването. Той се противопоставя на помощта ни за Русия още от самото начало и тези доклади най-после ще му дадат нещо, на което да си окачи шапката.

— Можеш също да се обзаложиш, че това ще е циркаджийска шапка — прибави Хюмс. — Единственият въпрос е каква менажерия ще домъкне на шоуто.

Президентът Балард го погледна и каза:

— Този доклад ще бъде в ръцете му до утре следобед. Нещо ми подсказва, че съвсем скоро ще получиш отговор на въпроса си. Предлагам ти да подготвиш реакцията си преди любезният сенатор да заеме сцената.

Срещнаха се към полунощ на площада пред катедралния храм „Василий Блажени“. Само двамата, както се бяха договорили, макар че всеки беше пристигнал с телохранителите си, които изостанаха на известно разстояние в сенките. Каквото и доверие да съществуваше помежду им, се купуваше и поддържаше с власт.

— Здравей, Аркадий — с приветливо кимване каза Старинов.

Пъхнал ръце в джобовете на шлифера си, Педаченко му отправи любезна изкуствена усмивка и отвърна:

— Радвам се, че се съгласи да се срещнем, Владимир.

Старинов не каза нищо. Бе ужасно студено и той се беше свил в тежкото си вълнено палто, шал и кожена шапка. Педаченко обаче бе гологлав и гъстата му коса се вееше на вятъра, горните копчета на шлифера му бяха разкопчани, сякаш предизвикваше природните стихии.

Арогантността му беше невероятна, поне според Старинов.

Педаченко се обърна и вдигна глава към невероятните тюрбановидни куполи над тях. По това време прожекторите,

осветяващи храма за туристите, бяха изключени и в мрака фантастичната архитектура напомняше на странно, неземно създание от полузабравен мит.

— Тази вечер си мислех за свети Василий — каза той. — Светият глупак, който отбягвал всички земни удобства, ходел гол в снега, ядял и пиел само най-необходимото, за да оцелее. Но пък известен с това, че винаги говорел истината. С това, че бил живата съвест на руския народ. Човек, толкова добър и благочестив, че дори Иван Грозни търпял острите му нападки.

— Надявам се, че няма да претендираш за такава саможертва — каза Старинов.

Педаченко се подсмихна.

— Аз не притежавам нито една от добродетелите на свети Василий. Ние сме политици, Владимир. Това е проклятие само по себе си, не смяташ ли?

Старинов сви рамене и се вгледа в светлосините очи на събеседника си. Искаше да преминат към деловата част.

— Ако сме тук, за да обсъждаме държавни въпроси, както предполагам, не трябва ли и Корсиков да е с нас?

— Той е причината да сме тук, вместо да сме в някоя приятна стара правителствена зала. Където бихме могли да вдигаме наздравици с чаша бренди и да гледаме пращящите дървета в камината — отвърна Педаченко. Макар и неподвижна, усмивката му беше станала малко подигравателна. — Извини ме за израза, но Корсиков е слабото звено в нашата тройка, Владимир. И освен това е прекалено любопитен. Няма смисъл да го оставяме да ни се бърка. Тази нощ ние ще вземем решението си и той ще се съгласи с него.

Старинов не откъсваше поглед от очите му.

— Каквото и да е мнението ти за Корсиков, той все пак е в Кремъл.

— Но навярно няма да остане там още дълго — възрази Педаченко.

Няколко секунди Старинов не отговори. Дъхът му излизаше през ноздрите му на малки валма пара.

— Часове след смъртта на Елцин ние тримата образувахме временното си правителство и заедно решихме да го запазим до изборите — каза той. — Няма да участвам в заговор...

Педаченко вдигна ръка.

— Моля те, Владимир, не ме разбирай погрешно. В това, което ще ти предложи, няма нищо скрито. Няма да има гароти в нощта, нито буквално, нито образно.

Старинов преценяващо го погледна и изсумтя:

— Казвай тогава. Искам да се прибера вкъщи преди разсъмване.

Педаченко кимна.

— Онова, което ни се струваше подходящо, след като Елцин потъна във ваната с водка, очевидно се оказа нефункционално. Ходил ли си наскоро в ГУМ^[1] — ей го оттатък площада.

Устните на Старинов се разтеглиха в язвителна усмивка.

— Напоследък нямам много време за пазаруване.

— О, но дори и от сегашния си висок пост би трябвало да виждаш, че опашките в магазините са изчезнали. Стоката събира прах по лавиците. Кухият просперитет, с който покойният ти президент някога се хвалеше, сега потъна в черна дупка. — Педаченко разпери ръце. — Народът ни изпада във все по-дълбок смут, Владимир. Международните хранителни помощи спряха, престъпници насилват хората на всеки ъгъл, моралният упадък...

— Боже мой, Педаченко, я се огледай! Тук няма телевизионни камери. Моля те, спести си лицемерието за зрителите. Вече те помолих да говориш делово.

На лицето на Педаченко отново се изписа скованата му, изкуствена усмивка. На Старинов му се струваше, че гледа картонена маска.

— Страната се нуждае от един водач, а не от трима — каза Педаченко. — Противоположните възгледи на трима ни пратиха народа ни на дъното. — Той погледна Старинов с немигащи очи. — Дойдох, за да ти предложи да отстъпиш. Да ми предадеш властта за доброто на родината.

Старинов го изгледа и каза:

— Искан ми се да можех да ти отвърна, че си ме изненадал, Аркадий. Но тъкмо такова нещо очаквах да чуя от теб.

— И?

— И каква алтернатива предлагаш? Онази трета Велика отечествена война, за която чувам напоследък ли? — изсмя се Старинов. — Това е само за отвличане на вниманието. Приказки за

икони, фанфари и етническо превъзходство. И определено ми напомнят за митингите в Нюрнберг.

Усмивката на Педаченко постепенно избледня и накрая изчезна.

— Би трябвало да подбиращ думите си по-внимателно — отвърна той.

Старинов го погледна с престорена изненада.

— О, ти се обиждаш? Това пък ми напомня за Милошевич на Балканите.

— С когото самият ти се прегръщаше.

— От политическа необходимост, както правя и в твоя случай — каза Старинов. — Колко чувствителни стават хора като теб, когато ги сравняваме с нацистите. Защо ли, Педаченко? Страхуваш се от дявола в огледалото ли?

— Страхувам се да не загубим националната си чест и достойнство. Страхувам се от унижението да просим милостиня от Съединените щати. Страхувам се, че Русия ще бъде продадена на враговете ѝ. „Заграница нам поможет“, чуждите страни ще ни помогнат. Това е твоето решение на всеки проблем.

Вятърът обърна яката на Старинов. Той усети студените пръсти на вятъра да се плъзват под шала му и едва успя да не потрепери.

— Изслушай ме, моля те — тихо каза той. — Светът не е такъв, какъвто му се иска на който и да е от двама ни, но ние живеем в епоха, в която нито една държава не може да бъде непоклатима. — Старинов замълча за миг. — Знаеш ли за американската сателитна станция в Калининград? Онази, която строи Роджър Гордиън? Когато я завършат, технически ще стане възможно да поставиш телефонна кабина на Еверест и да си приказваш с някого на хиляди километри оттам. Без жици, само със слънчеви батерии. Помисли за това, Аркадий. Не е ли чудо на чудесата? Трябва да проумееш, че в бъдещето човечеството ще е свързано, а не разделено.

— Ами ако твоето чудо означава, че и в най-забутаното селце ще гърми американска попмузика?

— Тогава ще се молим онова, което сме получили, да си струва онова, което сме загубили — отвърна Старинов и сви рамене. — С една дума, Аркадий, аз отхвърлям предложението ти. Завръщане към славното минало няма да има.

Очите на Педаченко бяха ледени стени.

— Не можеш да го предотвратиш — каза той накрая. — Хората няма да стоят със скръстени ръце, докато страната се разпада. Ще се обединят зад мен.

— Говориш толкова убедено, че наистина може да повярвам в пророческата ти дарба — каза Старинов. — Не ми се прави на свети Василий.

Педаченко пронизваше Старинов с ледените си сини очи. После се стегна, рязко се завъртя и се отдалечи по площада към телохранителите си.

Старинов го проследи с поглед, докато не потъна в мрака, после тръгна в обратната посока.

[1] Държавен универсален магазин (рус.). — Б.пр. ↑

33.

ВАШИНГТОН

28-МИ ЯНУАРИ 2000 Г.

Куполът на Капитолия беше осветен. Над северната врата светеше червена крушка. В залата се разнесе един-единствен продължителен камбанен удар. Лидерите на мнозинството и малцинството любезно се поздравяваха и после се отправяха към предните редици от двете страни на централната пътека. Парламентаристите, чиновниците и секретарките седнаха, временният председателстващ стисна чукчето си, телевизионните камери тихо забръмчаха и сесията на висшето законодателно тяло започна.

Роджър Гордиън гледаше от галерията как първият оратор, сенатор Боб Делакроа от Луизиана се изправя и с достойнство се насочва към трибуната, почтително следван от двама добре облечени млади помощници.

Препарираната черна мечка, която помощниците носеха помежду си, беше висока към метър и осемдесет и имаше червени сатенени шорти с избродирани сърп и чук — гербът на отдавна изчезналия СССР.

— Приятели и колеги, днес ще ви представя Борис Мечока — прочут борец! — изкънтя гласът на Делакроа. — Между другото, причината, поради която той е измъкнал старите си шорти от килера, е, че му стават много по-добре от новите!

От неговата страна на пътеката се разнесоха смях и аплодисменти.

От другата последваха криви погледи и търпеливи въздишки.

— Борис може да изглежда симпатичен мечок, но не го оставяйте да ви заблуди. Независимо колко яде, той винаги е гладен. Защото с всеки изминал ден става все по-голям и по-силен... и бъдете уверени, че ще ухапе ръката, която го храни!

Гордиън сподави презрителното си изпъшкване.

„Дами и господа — помисли си той, — добре дошли на главната атракция.“

— Нека ви разкажа една кратка история за Борис. Тя не е приятна и не е за хора със слабо сърце. Но от нея може да се научи полезен урок — продължи Делакроа. — Веднъж Борис имал страхотен апетит и си помислил, че може да изяде целия свят. Нищо не можело да го задоволи! Ял, ял, ял, докато станал толкова тежък, че паднал от собствената си тежест. Тогава дошъл любезният му чичо Сам, подложил го на диетата на доктор Свободен пазар, научил го на маниери, научил го на цивилизованост и се опитал да го убеди да се откаже от лакомията си.

Малко повече от половината сенатори в залата отново се разсмяха. Останалите изглеждаха засрамени.

— Е, приятели, няколко години диетата като че ли действала и Борис дори успял да се напъха в чифт гащета със същите червени, бели и сини цветове, като дрехите на чичо Сам — като райетата били подредени по друг начин, та никой да не го обвини в подражателство! — Гласът на Делакроа се извиси към свода на залата.

Гордиън внезапно си помисли за Бърт Ланкастър в „Знахарят“. Или пък това бе от онзи друг филм, в който Ланкастър играеше пътуващ евангелист? Удивителното в случая беше, че представлението като че ли действаше. Даже Делакроа да проповядваше само на посветените или полупосветените, те видимо се раздвижваха.

— Но после Борис отново се върнал към старите си лоши навици — продължи Делакроа. — Борис отново огладнял. Само че вече бил свикнал да проси подаяния от чичо Сам, станал като онези гризлита в Йосемитския парк, които идват право пред палатката ти да крънкат храна. И чичо Сам, какъвто си бил благороден и щедър — прекалено щедър, ако питате мен — не можел да му откаже. Разбирате ли, чичо Сам се опитал да се убеди, че като държи Борис близо до палатката си, като му позволява да гледа през отвора ѝ как се занимава с ежедневните си дела, Борис ще се научи сам да се грижи за себе си. Ако щете вярвайте, но чичо Сам му дал стотици хиляди тонове храна. Десетки милиони долари. Чухте ме, десетки милиони — само за да го държи под око! И знаете ли какво се случило? Може ли някой от вас да се сети? Борис се обърнал срещу него! Борис се промъкнал в палатката

му и направил нещо толкова ужасяващо, толкова невъобразимо, че нямам сили да ви разкажа за него. Но трябва да го направя, разбирате ли, просто трябва. Защото някои от вас все още не са осъзнали, че можете да свалите чука и сърпа на мечока, но никога не можете да го накарате да ги забрави!

В залата настана тишина. Всички сенатори вече бяха чели или чули за разузнавателните доклади, свързващи Башкир с кървавата баня на Таймс Скуеър и отлично разбираха какво иска да каже Делакроа.

Гордиън осъзна, че дори самият той се е навел напред, омаян от представлението. Беше се чудил дали когато стигне до този момент, Делакроа ще остави разказа за Борис и ще прекрати с театралниченето си, но очевидно нямаше такива изгледи. Сенаторът от Луизиана си оставаше шоумен докрай.

— ... промъкнал в палатката на чичо Сам една нощ, през която той поотпуснал бдителността си, нощ, през която празнувал, нощ, която трябвало да бъде посветена на надежда, мир и молитви за щастлив нов век, и забил зъби дълбоко в плътта му — продължи Делакроа. — Той го хапел, късал парчета от тялото му, ранил го толкова тежко, уплашил го толкова силно, че болката ще остане завинаги. Завинаги! И знаете ли какво? Хванете се за столовете с две ръце, приятели мои, хванете се колкото можете по-силно, защото онова, което ще ви кажа сега, наистина е невероятно. — Силно протегнал шия напред, Делакроа излезе иззад трибуната, като местеше поглед насам-натам из залата. — Слушате ли ме? Хванахте ли се? Добре, ето: мечокът имал дързостта на другия ден да се върне и да се преструва, че нищо не се е случило. Всъщност, да проси още храна! И някои хора, някои заблудени, глупави хора — няма да споменавам имена, но всички знаем кои са — поискали чичо Сам да си затвори очите и да му даде!

Делакроа се приближи до мечката и я сграбчи за раменете.

— Е, аз няма да го допусна. Решавайте за кого ще викате, всички вие, защото излизам на ринга с Борис. Ще го победея и ще му покажа, че с онези дни, когато чичо Сам го хранеше, е свършено, че е най-добре веднъж завинаги да си тръгне по пътя!

Гордиън си мислеше, че е подготвен за всичко, каквото и да е, но онова, което видя, накара очите му да се разширят.

— Хайде, Борисе, бори се с мен, надвий ме, ако можеш! — пенеше се Делакроа.

И тогава, с разтворено сако и праметната през рамо вратовръзка, той се хвърли към мечката, повали я на земята, обгърна я с ръце, затъркаля се пред очите на събралите се сенатори, удивените наблюдатели в зрителските галерии и телевизионните камери, докато не притисна препарираното животно към пода.

— Край, Борисе! — извика Делакроа. — Край на всичко!

И докато гледаше от галерията, докато наблюдаваше унесените лица на сенаторите и мислеше какво ще е въздействието на всичко това върху общественото мнение, след като го покажат по вечерните новини, Гордиън изпита потискащото чувство, че наистина може да е краят на всичко.

34.

НЮ ЙОРК

29-ТИ ЯНУАРИ 2000 Г.

„Хайде, Борисе, бори се с мен, надвий ме, ако можеш!“

Почти двацет и четири часа след като беше гледал представлението на Делакроа на пода на Капитолия, Гордиън не можеше да го изхвърли от ума си. Отчасти, защото бе точно онази сензационна примамка за медиите, каквато беше очаквал. Вечерните новини по всички телевизионни програми бяха отразили събитието. Си Ен Ен бе направила същото и освен това го използва за тема за дискусии по „Политиката отвътре“, „Кръстосан огън“ и „Лари Кинг на живо“, както и на редовната си информация в десет часа вечерта за новостите в разследването на агентата на Таймс Скуеър. А тази сутрин шоуто на Делакроа беше водещо заглавие в „Уошингтън Поуст“ и „Ню Йорк Таймс“.

Трябваше да отдаде дължимото на сенатора, който бе изкарал два мандата като кмет на Ню Орлиънс преди да влезе в Сената — той беше донесъл във Вашингтон голям лъскав куфар, пълен с празнична жизнерадост, съчетана с остър нюх за създаване на политически връзки, и го бе превърнал в уникално и навярно неподражаемо политическо преимущество.

Сега Гордиън се опитваше да се намести на самолетната седалка, която дори в първа класа не беше толкова удобна, колкото стола зад бюрото му, и да откъсне мислите си от вероятните последици от вчерашната сесия на Сената. Но не можеше да забрави трудностите си. Как беше онова стихотворение? „Нещата се разпадат — средата да ги удържи не може.“ Той се замисли за разговора, който бе провел с Ашли преди да замине за Вашингтон. Миналия месец тя бе останала в апартамента им в Сан Франциско и искаше да предприеме стъпки за „поправяне“ на брака им. Преди да го остави сам на Нова година той

не беше съзнавал какво не е наред. Мислеше си, че нещата може би имат нужда от лека настройка, но това като че ли бе всичко. И после тя си беше заминала. А сега го очакваше перспективата да споделя най-съкровени тайни с трета страна, на чиято професия не вярваше. Да се разкрива пред свършено непознат човек.

Всичко това му се струваше болезнено и глупаво губене на време. С Ашли бяха женени от почти двайсет години. Бяха отгледали прекрасна дъщеря. Ако не можеха да се справят със собствения си живот, как биха могли да очакват, че някой друг ще го направи вместо тях? Той си спомняше психотерапевтите, при които беше ходил след освобождаването му от ханойския „Хилтън“, безкрайната, непоносима антистресова програма, наложена му от Военновъздушните сили. Този спомен не го изпълваше с увереност. Предполагаше, че за някои хора психотерапевтичните сеанси са от огромна полза, изобщо не се съмняваше в това, но лично той не беше получил нищо от тях. Абсолютно нищо.

И все пак трябваше да вземе решение. И знаеше, че всяка грешка може да накара Ашли да го напусне завинаги.

Гласът на стюардесата го откъсна от мислите му.

— До отлитането остават десет минути, погрижете се ръчният ви багаж да е поставен в отделенията над седалките или под седалката пред вас. — Къде беше Нимек, по дяволите? След като късно вечерта Пит му бе позвънил в хотелската му стая, Гордиън смени билета си за директния полет от Вашингтон до Сан Франциско и си запази място за късен самолет от летище „Кенеди“ в Ню Йорк. Същият, с който щеше да лети Нимек. Или поне така се предполагаше. Пит беше казал, че има нещо важно за него и че иска да му го предаде лично. При това колкото е възможно по-скоро. Винаги ли се държеше толкова тайнствено? Или, зачуди се Гордиън, самият той никога не се бе чувствал толкова нервен и нетърпелив? Знаеше, че Пит е постигнал огромен успех в Ню Йорк и че няма търпение...

В скута му падна кафяв плик. Гордиън вдигна глава и видя, че на пътеката е застанал Нимек.

— Извинявай, че закъснях — каза той. — Задръстване.

— Не съм се тревожил — с безизразно лице отвърна Гордиън и взе плика. — Това ли имаш да ми даваш?

Нимек кимна и пхна чантата си в отделениято над седалката.

— Мога ли да го отворя сега, или трябва да чакам до следващата Коледа? — попита Гордиън.

Нимек седна. В ръката си държеше местен таблоид. Под заглавието на първата страница се виждаше снимка на Делакроа.

— Не чак толкова дълго — отвърна той. — Но почакай, докато се върнеш в офиса си.

Гордиън потупа с плика по коленете си. И дълбоко си пое дъх.

— Добре, стига си ме държал в напрежение, казвай какво има вътре.

— Много добра новина за много лоши хора — усмихна се Нимек.

35.

КАЛИНИНГРАД, РУСИЯ

30-ТИ ЯНУАРИ 2000 Г.

Връзката на Макс Блэкбърн с Меган Брийн напълно го беше изненадала — не че една нощ бе отворил очи и се беше озовал между завивките заедно с нея, но и не бе много по-различно. Ако преди месец, по дяволите, дори преди седмица му бяха казали, че сега ще лежи гол в леглото и ще я гледа да се разхожда из стаята му само по къс, подобен на кимоно халат, да се възхищава на дългите ѝ крака, да си спомня за нещата, които бяха правили през нощта, и да си мисли колко силно копнее да притисне тялото ѝ до своето точно в този момент, със сигурност би се изсмял. Не можеше да си представи по-невероятна двойка — каленият в битките бивш агент от специалните служби на военновъздушните сили и интелектуалката, завършила престижен университет.

В миналото двамата никога не се бяха сприятелявали и най-ужасното беше, че не бе сигурен дали са приятели и сега. Не беше сигурен дори че имат нещо общо освен непоколебимата вяроност към Роджър Гордиън, работата, пратила ги на хиляди километри от дома в страна, в която нито един от тях нямаше особено силно желание да бъде, и яростното физическо привличане. Те почти не се познаваха, не знаеха какво да си кажат, когато не обсъждаха професионални въпроси, и все пак бяха страстни, почти ненаситни любовници. В това отношение нищо не беше достатъчно.

— Трябва да тръгвам, Макс — каза тя и седна на ръба на леглото.
— Скъли иска тази сутрин да се срещнем в комуникационния център.

— Още няма седем!

— Рано тази сутрин, така каза — отвърна Меган. — Скъл знае как да предразполага хората.

— Какво е толкова неотложно?

— Зависи за кога питаш. — Тя сви рамене и той се загледа в извивката на плата над гърдите ѝ. — Преди два дни Скъл се тревожеше, че прекалено много от техниците ни се занимавали с преконфигурирането на компютърния софтуер за бази данните на „Политика“. Смята, че операцията изтегля хора и технически средства от завършването на сателитната станция... което според него би трябвало да е основният ни приоритет тук.

— А последната му тревога?

— Тя е резултат от предишната. Казва, че групата за охрана оредяла, като се има предвид, че сме пренасочили усилията си към събиране на разузнавателна информация и сме попаднали в променлива международна ситуация. Предполагам, че ще ме прати на продължително пътуване, за да докажа опасенията му, а после ще ме накара да подсиля охраната.

— Не знаех, че това попада в неговата област — усмихна се Макс. — Всъщност идва ми наум, че би трябвало да е в моята. Последния път, когато ме информираха, аз бях заместник-директор на „Меч“.

Тя постави длан на гърдите му. Ръката ѝ беше студена и в същото време го пареше. Груба, но точна метафора за връзката им.

„Не — помисли си той. — Не връзка. Приключение.“ Тази дума бе много по-подходяща.

— Скъл просто не може да осъзнае, че правомощията му си имат граници. И тъй като заповядва на хората от много време, всички си мислят същото — каза тя.

— Чудя се дали е усетил, че двамата с теб спим заедно — рече Макс. — Това е тъкмо от онези неща, които биха го накарали да побеснее.

Тя го погледна развеселено.

— Наистина ли смяташ така?

— На Скъл не му е много приятно, че са го пратили в тази пустош. А когато се чувства нещастен, той не иска никой друг да се чувства добре.

— Или никоя друга.

— Радвам се, че удоволствието е взаимно.

— Изключително и понякога навярно дори още повече. — Тя погледна надолу към чаршафа, видя реакцията, която беше

предизвикало докосването ѝ, и на лицето ѝ се изписа лека, но безсрамна изненада.

— Мили Боже — каза Меган. — Нямах намерение да те разсейвам.

Макс също погледна надолу и каза:

— Винаги верни^[1].

— Говориш като истински бивш морски пехотинец. — Тя продължаваше да се усмихва като котка, изяла канарче. — Хм, ако за момент ми позволиш да се върна на предишната тема, как според теб би трябвало да се отнасям към тревогите на Скъл? Към онези, които споделя, разбира се.

Блакбърн си помисли, че точно сега не иска да разговаря за това. Не иска и точка. Както тя очевидно разбираше.

Той леко прокара пръст по бедрото ѝ и стигна до подгъва на халата ѝ. Имаше намерение да продължи и нагоре.

— Мисля, че ми се иска да те убедя да му завъртиш една шайба и да го предупредиш, че ще закъснееш с половин час.

— Мисля, че и на мен ми се иска, и тъкмо затова няма да ти позволя да продължиш. — Тя го удари по китката. — Сериозно, какво смяташ?

Макс въздъхна, но се помъчи да не показва раздразнението си.

— Не мога да ти кажа дали графикът за окончателното пускане на станцията е нарушен. За разлика от Скъл, аз се придържам към известните ми факти. Но той е прав, че охраната трябва да се подсили. Не трябва да се самозаблуждаваме, че мисията на „Меч“ е строго делова.

— Това означава, че си съгласен за необходимостта от допълнителен персонал, така ли? — каза тя.

— Не непременно. Бих предпочел засега да почакаме и да се съсредоточим върху реорганизацията и стягането на дисциплината. Много може да се постигне с...

Сигналът на телефона до леглото го накара да замълчи по средата на изречението.

Меган го погледна.

— Не мислиш, че е Скъл, нали? Искам да кажа, дали би посмял да позвъни в твоя апартамент, за да се опита да се свърже с мен?

— Не го изключвам — сви рамене Блакбърн и протегна ръка към телефона, но после за миг остави дланта си да легне върху слушалката. — Ако все пак е Скъл, искаш ли да му тегля една?

— Ако е той, аз ще му тегля една — отвърна тя.

Той ѝ се усмихна и вдигна слушалката.

— Ало?

— Макс, извинявай, че те безпокоя, знам, че в Калининград е рано. Но е много важно — каза гласът в другия край на линията.

— Не, не, няма нищо. — Блакбърн се обърна към Меган, покри слушалката с длан и прошепна: — Гордиън.

На лицето ѝ се изписа странно изражение. Дали бе плод на въображението му, или непоклатимата Меган Брийн изглеждаше разтревожена? Макс ненадейно си спомни слуховете, че тя свалила Роджър още откакто постъпила във фирмата. Дали можеше да са верни? Това не беше негова работа. Но защо се чувстваше наранен?

— Макс, нали знаеш хората, които издирваше Пит? — предпазливо попита Гордиън. — Онези, които провалиха новогодишното тържество?

Блакбърн се напрегна.

— Би трябвало да разговарям от кабинета си, там линията е по-сигурна — отвърна той. — Ще затворя и после веднага ще ти позвъня.

— Ще чакам — каза Гордиън и затвори.

Блакбърн се измъкна от завивките, стъпи на земята и побърза към дрешника си.

— Какво пък сега е толкова неотложно при теб? — попита Меган.

— По-добре се обличай — отвърна той, докато нахлузваше панталоните си. — Ще ти кажа по пътя.

[1] Девизът на американската морска пехота. — Б.пр. ↑

36.

КРЕМЪЛ, МОСКВА

1-ВИ ФЕВРУАРИ 2000 Г.

Когато Йени Башкир влезе, Старинов стоеше до прозореца с гръб към вратата и гледаше как слънчевите лъчи огряват златните куполи на катедралния храм „Успение Богородично“.

Върху голямото махагоново бюро на Старинов лежеше подвързан доклад. На първата страница беше напечатано „СТРОГО СЕКРЕТНО“.

Башкир тихо затвори вратата и направи две крачки по кавказкия килим. Както винаги идването тук му напомняше за богатата история на сградата. Колко ли царе и министри през миналите векове бяха стояли точно така, както сега стояха двамата със Старинов?

— Точно навреме, както винаги, Йени — без да се обръща, каза Старинов. — Не познавам друг освен теб, чиято маниакална точност да не отстъпва на моята.

— Старите военни навици трудно умират — отвърна Башкир.

Старинов кимна. Ръцете зад гърба му бяха силно стиснати една в друга.

— Докладът — тежко каза той. — Прочете ли копието, което ти пратих?

— Прочетох го.

— Има и още. В американския конгрес е бил внесен законопроект, който ще принуди президента да прекъсне цялата селскостопанска помощ за нашата страна и да ни наложи пълно икономическо ембарго. Бизнесът между нашите две държави ще бъде преустановен.

— Знам.

— Казаха ми, че тези санкции могат да се избегнат, ако дам под съд човека, когото американците смятат за организатор на ужасен

заговор и унищожителен акт. Човек, който със сигурност заслужава най-тежкото наказание, в случай че обвиненията срещу него се докажат.

В стаята настана тишина. Башкир не помръдваше. Старинов не откъсваше очи от величествените куполи на храма.

Накрая сведе глава и продължи:

— Иска ми се да се чувствам толкова уверен в себе си, колкото на млади години. Нима рано или късно всичко се покрива с облаците на несигурността и ние отиваме в гроба, знаейки по-малко, отколкото като деца?

Башкир изчака няколко секунди, впил поглед в гърба на Старинов.

— Да свършваме с това — отвърна той. — Ако трябва да ме питаш, питай.

Старинов поклати сведената си глава.

— Йени...

— Питай.

Старинов въздъхна дълбоко. После се обърна и тъжно погледна Башкир.

— Искам да знам дали докладът на американците ми казва истината. Дали си отговорен за експлозията в Ню Йорк — каза той. — Трябва да го чуя от собствената ти уста, да получа думата ти.

— Истината — повтори Башкир.

Старинов отново кимна.

Нещо в очите на Башкир се промени.

— Ако бях човек, способен да убие хиляди човешки същества с подъл терористичен акт, човек, който смята, че политическите цели оправдават проливането на кръвта на безпомощни жени и деца — било то американци, руснаци или невинни граждани на която и да е страна — как би могъл да повярваш на думата ми? И каква стойност би имало нашето приятелство? Мислиш ли, че човекът, който стои зад такъв подъл заговор срещу теб, човекът, способен да те предаде, ще се затрудни да ти отговори с лъжа?

Старинов мрачно се усмихна.

— Мислех си, че аз задавам въпросите.

Башкир остана скован и неподвижен. Скулите му леко трепереха, но само толкова. След миг той отново заговори.

— Ето ти истината, Владимир. Винаги ясно съм заявявал недоверието си към американското правителство. Не съм съгласен с политиката ти на отворени врати за американските инвеститори. Продължавам да изповядвам принципните идеи на комунизма и съм убеден, че трябва повече да се сближаваме с Китай, държава, с която имаме шест хиляди и петстотин километра обща граница. Не крия всичко това. И като член на кабинета ти, смятам, че винаги съм действал в твой интерес. Накълцай ме на парчета, ако щеш, и изхвърли онези, които хвърлят съмнение върху лоялността и честността ми. Струва ми се, така ще ти е най-лесно. Но аз очаквам от теб да ме възприемаш в цялост, такъв, какъвто съм, откакто се познаваме. — Той замълча за миг. Очите му пронизваха Старинов изпод рошавите му вежди. — Нямам нищо общо с атентата. Никога не бих се замесил в такава ужасна трагедия. Говориш за моята чест? Никога не бих се опозорил да отговоря на такъв въпрос. Хвърли ме в затвора, екзекутирай ме... или още по-добре, остави да го направят американците. Казах каквото имах да казвам.

Тишина.

Старинов твърдо го гледаше от отсрещния край на стаята. Силуетът му се очертаваше на студената зимна светлина, която нахлуваше през прозореца.

— Следващата седмица заминавам за крайморската ми дача — каза той. — Трябва да остана сам и да помисля. Съединените щати ще упражнят огромен натиск и към тях ще се присъединят онези тук, които искат да им се подчиним, но ще намерим начин да се противопоставим. Ще се противопоставим каквото и да направят.

Башкир сковано, почти недоловимо кимна и каза:

— Значи ни чака много работа.

37.

АНКАРА, ТУРЦИЯ

7-МИ ФЕВРУАРИ 2000 Г.

Обърнал лице към топлите слънчеви лъчи, които нахлуваха през прозореца на кабинета му, Намик Гази седеше отпуснат с ръце на тила, кръстосал крака под бюрото си. Пред него имаше лъскав сребърен поднос, а върху подноса беше сутрешната му чаша с подправено вино, гледжосана керамична купа, пълна с маслини, и сложно сгъната платнена салфетка. Маслините бяха консервирани в олио и внесени от Гърция. Бяха по-качествени от испанските и много по-добри от онези, които се отглеждаха в собствената му страна. Бяха му ги доставили предния ден и макар да му струваха ужасно много, той не съжаляваше. Нима древните не бяха вярвали, че маслината е дар от боговете, че предпазва от болести и съхранява младостта и потентността? Нима този плод не растеше от клонките на мира? Стига да получаваше редовни доставки и от време на време да получаваше нежностите на жена си и метресата си, Гази щеше да изживее последната третина от живота си като щастлив човек. Хората от американския и европейския му контингент в блискоизточната наземна станция на „Ъплинк“ често го упрекваха за любимата му закуска, но какво разбираха те? Той твърдо вярваше, че колониалното им минало пречи на съзряването им като човешки същества. Всъщност нямаше нищо против тях, разбира се. Той беше щедър ръководител. Търпеше повечето от тях, харесваше малцина и наричаше свои близки приятели единици. Например често канеше Артър и Илейн Стайнър в дома си преди Гордиън да ги изтегли на станцията в Русия. Но дори тази скъпа двойка... е, дори те не бяха любители на доброто похапване.

О, западняците обичаха да съдят. Сякаш вкусовете им в храната, пиенето и любовта се основаваха на някакви емпирични стандарти. Нима той някога коментираше безбожната им закуска, състояща се от

цвъртящо свинско месо и яйца? Или кървавите, смлени на кайма крави за обед и вечеря? Вулгарната мода на жените им... Що за извратен ум бе измислил да обуе в панталони женското тяло? Ах, тези западняци! Какво нахалство от тяхна страна да си мислят, че могат да напишат универсално определение за насладите на света. Денят му започваше и завършваше с маслини и вино и почти всичко останало помежду им беше труд и борба!

Гази въздъхна тежко, наведе се напред и внимателно взе маслина от купата. Пъхна я в устата си и я сдъвка, затворил очи от наслада, докато вкусът ѝ се разливаше по езика му.

И тогава интеркомът иззвъня.

Той не му обърна внимание.

Апаратът отново сигнализира, отказвайки да го остави на мира.

Гази се намръщи и натисна премигващия бутон.

— Да, какво има? — раздразнено попита той, като изплю костилката в салфетката си.

— Търси ви Ибрахим Баяр, господине — каза секретарката му. Както винаги, гласът ѝ бе приятен и равен. Как можеше да се държи толкова рязко с нея?

— Свърши ме, Риза, благодаря ти. — Внезапно изпълнен с любопитство, Гази вдигна слушалката. Шефът на регионалните сили за сигурност на „Меч“ беше назначен да ръководи „Политика“ от самия Блэкбърн. Какво ли имаше? — Гюнайджън^[1], Ибрахим. Имаш ли някакъв напредък в търсенето на черната овца?

— Нещо повече от напредък — отвърна Ибрахим. — Открихме скривалището поне на един от терористите. Навярно дори на жената.

Пулсът на Гази се ускори.

— Къде?

— В кюрдско скривалище до Деринкюю. В момента съм в една селска гостоприемница. В Ханедан. По-късно ще ти съобщя подробностите.

— Ще ти трябват ли още хора?

— Затова се обаждам. Прати ми три групи и се погрижи сред тях да е Токат. Може да стане напечено.

— Веднага ще се заема — каза Гази. — А, Ибрахим?

— Да?

Гази навлажни устните си.

— Много внимавай, приятелю и братко мой.

[1] Добър ден (тур.). — Б.пр. ↑

38.

КАПАДОКИЯ

ЮГОЗАПАДНА ТУРЦИЯ

9-ТИ ФЕВРУАРИ 2000 Г.

Още преди хетите да се заселят в района преди четири хиляди години, праисторическите хора от бронзовата епоха бяха пробивали тунели в странните вулканични куполи, конуси, кули и нагънати планински ридове на Кападокия, прокопавайки подземна мрежа, чиито помещения и проходи обхващаха километри под варовиковия туф и осигуряваха отделни жилища за стотици хора, жилища със спални, дневни и кухни, както и светилища, водохранилища, конюшни, складове, работилници и винарни. Имаше обществени болници, черкви и гробища. В твърдата и в същото време поддаваща се на обработка скала бяха изсечени входове, первази, балкони, стълбища и колони, фрески и скулптури, дори мебели като маси, столове, пейки и спални платформи. Тесни процеци в стените между отделните жилища позволяваха нормална ежедневна комуникация между хората и осигуряваха ефикасна гражданска предупредителна система в периодите на извънредно положение.

През вековете на римска власт в този кошероподобен подземен мегалополис бяха намирали подслон различни племенни групи, а после и първите християни, сред които, както се вярваше и апостол Павел. По-късно той бе давал убежище на отшелнически монашески ордени от жестокостите на монголски, арабски и османски завоеватели. През последните десетилетия отделни негови части — съответстващи на съвременни квартали и градове — бяха разкопани от археолози и в няколко случая открити за туристически посещения. Някои зони от комплекса оставаха или непроучени, или известни само на местното селско население. Други бяха обитавани от кюрди,

прииждащи на север от Ирак след войната в Залива. До този момент те представляваха тайни твърдини на кюрдската милиция при въоръжените ѝ сблъсъци с правителствените сили на Турция и нейните международни съюзници... сред които, поради различни причини, и Съединените щати.

Поради това, мислеше си Ибрахим, докато пришпорваше коня си по пресечените склонове, ако не поради друго, изкуствените пещери на юг от Деринкюю бяха идеално скривалище за Гилеа Настик и братовчед ѝ Корут Зелва след атентата на Таймс Скуеър. Из тези изолирани райони имаше много кюрдски симпатизанти, планинци, които проявяваха подозрителност към всеки непознат и които се съпротивляваха на чужда намеса в местните дела. Дори политически неутралните нямаше да искат да имат нищо общо с групата, преследваща терористите.

И тъй като представляваше интересите на Роджър Гордиън из тези изолирани територии, Ибрахим се страхуваше, че ако някой местен жител забележи групата му, престъпниците със сигурност ще бъдат предупредени.

Яздеше в постоянен галоп и мускулестите, лъщящи от пот страни на коня му блестяха под стремената като зехтин. Слънцето яростно жареше раменете му и изгаряше в бялото си сияние земята... скалиста, пресечена пустош, която не можеше да премине нищо на колела — дори всъдеход, дори малката флота от бойни машини на „Меч“.

Тук имаше райони, които като че ли съществуваха в замръзнала вечност. Райони, в които дори природата се противопоставяше на промяната. Пътищата и телефонните връзки стигаха до границите им и огромните разстояния се преодоляваха или на кон, или никак. Земята не прощаваше — или се приспособяваш към нея, или загиваш.

Ибрахим държеше юздите леко отпуснати. Шията на коня му се надигаше и навеждаше в спокоен, плавен ритъм. От двете му страни яздеха останалите от групата му, вдигайки облаци от камъчета и пепелива пръст. Всички бяха облечени в леки сиво-кафяви униформи и носеха модифицирани пушки М-16, на които бяха монтирани енергийни гранатомети М234 RAG. На шиите им висяха противогази и защитни очила.

На около километър напред се виждаше огромно арковидно образувание, издигащо се над околния терен. Някога редиците от шестоъгълни отвори във високите скални стени бяха водили към помещенията на кервансарай. Там бяха спирали пътуващите търговци, снабдявали подземните градове по дългите стръмни проходи под кервансарая.

Ибрахим знаеше, че сегаходите са пълни със скорпиони — с човешки скорпиони, освен обикновените. И задачата на групата му беше да ги изкара от скривалището им и да залови най-смъртоносните от тях, без да убива никого. Противниците им обаче нямаше да изпитват никакви угризения. Ако им се удадеше възможност, те щяха да унищожат и него, и последния от хората му и да ги оставят да гният върху голата земя.

Е, няма битка, която да е честна за всички страни. Ибрахим и братята му по оръжие знаеха какво трябва да правят и щяха да дадат всичко от себе си. Останалото зависеше от Аллах.

И те препускаха в пустинната тишина към леговището на скорпиона.

Портиерът от ханеданския хотел беше напуснал селото призори, малко по-рано от непознатите, пристигнали преди два дни. Той минаваше по малко известни преки пътища между склоновете на зловещия лунен пейзаж и безжалостно пришпорваше коня си към куполообразната скала, която служеше за главен вход към подземното скривалище. Имаше и други тайни дупки, през които можеше да се влиза и да излиза, но повечето водеха към отдавна задръстени или срутили се проходи.

Корут щеше да разположи повечето си часови при главния вход и те трябваше да бъдат предупредени. Да, трябваше, и то бързо.

Младият портиер хвърли поглед през рамо и видя въоръжените конници като малки точки в далечината — вдигаха във въздуха облаци пустинен прах. Не знаеше кой ги е пратил — всъщност за него и за съеляните му това нямаше значение. Преди няколко седмици Гилеа и Корут се бяха върнали в Деринкюю, потърсиха подслон и закрила и ги получиха. Те бяха свързани с народа си с връзките на кръвта и рода и изповядваха правата вяра.

Щеше да успее. Щеше да стигне при тях преди непознатите, щеше да ги предупреди за приближаващата опасност, даже това да означаваше да изтощи коня си до смърт.

Каквото и да бяха извършили роднините му, той щеше да им помогне да избягат.

Корут сложи пълнителя на своя „Калашников“ АКМС, прехвърли автомата през рамо и се затича по коридора. Стъпките му глухо отекваха по неравната скална повърхност. Само преди минути през процеп в стената го беше повикал тревожен глас, за да го предупреди за нападение. От юг през пустинята идвали непознати и с всяка секунда все повече се приближавали. Тръгнаха от селото същата сутрин и групата им се състояла от турци, американци и европейци.

Слава Богу, че Гилеа бе заминала, като го остави да обучава и набира нови бойци. Тя вече трябваше да се е качила на малката подводница в Амасра на северното крайбрежие и да е наред Черно море на път към целта си.

Корут не мислеше, че преследвачите им са от ЦРУ или Интерпол. Те щяха да дойдат с хеликоптери, даже със самолети, а не на коне. Какъвто и да беше многонационалният ѝ състав, тази група се командваше от хора, които познаваха района и използваха местна тактика. Дали можеше да е тайнствената организация, за която го бяха информирали, същата, пратила хора в офиса на Рома в Ню Йорк?

Нямаше откъде да знае и в крайна сметка какво значение имаше? Бяха го търсили, бяха го открили и сега идваха за него.

Корут само се молеше да остане жив достатъчно дълго, за да ги накара да съжаляват.

Ибрахим видя отражението на слънчевите лъчи в автоматичните оръжия по скалата още преди да чуе първия изстрел. Стрелците бяха разположени в отворите на пещерата. Автоматите ритяха раменете им и изригваха огън.

Ибрахим рязко дръпна юздите на коня и даде знак на хората си. Те се събраха около него — конете им пръхтяха и цвилеха, изпод копитата им летеше пръст. По земята пред тях се сипеше град от

куршуми. От разстоянието, от което ги обстрелваха, нямаше особено голяма опасност, тъй като едва влизаха в обсега на оръжията. И все пак терористите имаха по-изгодна позиция. И бяха готови, очевидно предупредени за появата на групата от „Меч“.

Това едва ли беше най-хубавото, които можеше да се случи. Но според Ибрахим не бе и най-лошото. Беше се надявал да изненадат противника, но не разчиташе само на това. И се бе запознал с терена, така че и той да разполага с няколко силни коза.

Обърна се към американеца от дясната си страна и каза:

— Заобиколи с хората си от другата страна, Марк. Аз ще се насоча към мястото, откъдето нашият човек най-вероятно ще се опита да се измъкне от дупката си.

Марк го погледна със сините си очи, кимна и даде знак на дванайсетимата си мъже.

Докато конете им се носеха към скалата в права като стрела линия, Ибрахим препусна наляво с останалите от групата.

Щом стигна до подножието на скалата, американският контингент на „Меч“ незабавно насочи гранатометите си RAG — оръжия с обхват от четирийсет до шейсет метра — и се прицели през вградените мерници. Защитниците на пещерата продължаваха да ги обстрелват, вече достатъчно близо, за да представляват смъртоносна опасност. Марк видя един от хората си да пада от седлото, притиснал гърлото си с ръце — между пръстите му шуртеше кръв. После още един се строполи в праха с разцъфнали по пустинната куртка тъмночервени петна. Един от конете получи откос през гърдите и се свлече и зарита, отхвърляйки зашеметения си ездач на няколко метра. Болезненото цвилене на умиращото животно звучеше ужасяващо, почти човешки.

— Огън! — извика Марк. — Дайте им да се разберат на тези копелета!

С прецизно координирана канонада групата му изстреля пръстеновидните енергийни гранати към входовете на пещерата — с пет хиляди завъртания в минута. Жиростабилизираните гранати полетяха нагоре по съвършена траектория и повалиха на земята хората по скалните первази сред викове на болка и смут. Гумените пръстени

около гранатите се пръснаха и изпълниха входовете на пещерата със сълзотворен газ.

Доволен, че първият удар е постигнал желанния ефект, Марк изрева нова заповед. В отговор хората му нахлузиха противогазите, скочиха от конете и започнаха да се катерят по склона, като забиваха токове в сухата почва и в същото време не преставаха да стрелят с несмъртоносни куршуми.

Ослепените от сълзотворния газ мъже се мятаха по надвисналите скални первази и надаваха крясъци, обзети от конвулсивна, задушаваша кашлица. Едни залитаха, разперили ръце, за да запазят равновесие, и после се спъваха и падаха на земята. Други се опитваха да отстъпят назад, като опипваха наоколо си с ръце и пълзяха на четири крака, безпомощни, неспособни да използват оръжието си.

Щом стигна до скалата, групата на „Меч“ бързо презареди гранатометите си и изстреля нов залп от гранати RAG в отворите.

После, предшествани от облаците газ, носещи се в сумрака пред тях, мъжете се хвърлиха в тунелите, за да пометат и последната съпротива.

Корут се метна към стълбището, водещо нагоре към резервния изход. Слабата светлина на електрическите крушки по стените хвърляше тигрови ивици по лицето му. Чуваше писъците и задавената кашлица на приятелите си, но не можеше да направи нищо за тях. Беше смятал, че ще може да отблъсне незапознатите с терена нападатели, въпреки че половината му хора бяха в Русия. Но преследвачите му не се държаха като чужденци. Какви бяха те? Как бяха открили подземния комплекс?

Трябваше да разбере. Трябваше да прати съобщение на Гилеа за това, което се бе случило. Но всичко това щеше да почака. Ако не избягаше незабавно, нямаше да успее да направи нищо. Нито за нея, нито за себе си.

Той се пхна в тясната стълба и се заизкачва към повърхността — прескачаше по две стъпала наведнъж и стискаше оръжието си. Виждаше процеждащата се отгоре слънчева светлина, чуваше уплашеното цвилене на коня си в конюшнията.

Стигна до края на стълбището, зави зад острия ъгъл и изтича в конюшната. Макар и здраво завързан за яслата, конят риеше земята с копита и танцуваше на място, стреснат от звуците на битката.

Корут смъкна седлото от яслата, хвърли го на гърба на животното и бързо стегна ремъците, като се молеше да не се разхлабят. После пхна крак в стремето, скочи на коня, опъна юздите и заби пети в хълбоците на животното.

Конят за миг се стресна, после с високо и сепнато цвилене изскочи под яростния блясък на пустинното слънце.

Групата на Ибрахим знаеше за конюшната. Един местен търговец, ценящ американската валута повече от племенната вяроност, им беше скицирал точното ѝ разположение. И след като се отделиха от групата на Марк, Ибрахим и хората му бяха отишли да чакат пред изхода до ръба на скалата, тъй като знаеха, че ако избегне фронталната атака, Корут ще се опита да избяга оттам.

Той ги видя веднага, щом се появи от пещерата — възседнали конете си в широк полукръг и насочили оръжията си срещу него.

— Свине — изръмжа Корут, разбрал, че е попаднал в капан. — Шибани свине.

Вдигна оръжието си, но преди пръстът му да натисне спусъка, в корема го улучи граната RAG, събори го от седлото и го хвърли на земята в агонизираща топка, с притиснати към корема ръце.

— Да го завържем и да тръгваме — каза Ибрахим.

39.

КАЛИНИНГРАДСКА ОБЛАСТ

9-ТИ ФЕВРУАРИ 2000 Г.

Когато му позвъниха, Грегор Садов беше на стрелбището заедно с Ники. Звуковият сигнал на закачения на колана му клетъчен телефон бе изключен, но той усети вибрацията.

Садов зареди нов пълнител в своя АКМС, свали предпазителя, подаде автомата на Ники, безмълвно се обърна настрани и откопча телефона от колана си.

— Да?

— Време е. — Гласът в другия край на линията беше мъжки, но това не означаваше нищо. Очевидно бе електронно променен и според Грегор можеше да принадлежи дори на собствената му баба. Но той знаеше, че въпреки всички електронни промени това е същият глас, който му беше възложил поредица от задачи и който му предаваше заповедите. Нямахме представа с кого разговаря, но това не бе нещо необичайно. В работата си Грегор беше свикнал между него и работодателя му да има няколко пласта изолация. Необичаен бе обаче фактът, че този път наистина не знаеше за кого работи. Разбираше, че е някой високопоставен член на правителството, и можеше да се досети кой определя целите, но беше сигурен, че в този случай е по-добре да не знае.

— Определихте ли целта? — попита Грегор.

— Да. Сателитна наземна станция в Калининградска област.

Садов кимна. Не попита защо е избран точно този обект. Нямахме защо да знае.

— Някакви специални изисквания? — Нямахме нужда да обяснява какво иска да каже. Трябваше само да му кажат дали има конкретни хора, които искат да убие — или които искат да остави живи.

— Няма. Просто се погрижи да изпълниш задачата.

Садов отново кимна и каза:

— Ясно.

— Още нещо — каза електронно промененият глас.

Ръката на Грегор се напрегна. Това „още нещо“ неизменно щеше да се окаже неприятно.

— Задачата трябва да се изпълни колкото може по-бързо.

Грегор се усмихна, но в краткото разтегляне на устните му нямаше нищо весело.

— Колко бързо? — попита той. — Ще ни трябва време за разработване на плана, за разузнаване, за...

— Тази нощ — рязко и твърдо го прекъсна гласът. — Най-късно тази нощ.

— Невъзможно...

— Ще удвоим възнаграждението ти.

Това накара Садов да преглътне възраженията си.

— Тройно — каза той.

Мъжът — ако изобщо беше мъж — с променения глас не се поколеба.

— Дадено — незабавно се съгласи той и Грегор се зачуди колко повече е можел да поиска. — Стига да стане тази нощ.

— Ще стане — отвърна Грегор, затвори, обърна се, взе автомата от Ники и започна да обстрелва мишената. После, щом изпразни пълнителя, каза: — Хайде. Чака ни работа.

40.

КАЛИНИНГРАДСКА ОБЛАСТ

10-ТИ ФЕВРУАРИ 2000 Г.

— Електричеството пак спря, Илейн.

Илейн Стайнър вдигна поглед от съединителната кутия, върху която работеше. Съпругът ѝ току-що беше влязъл в стаята и отново носеше лоша новина.

— Какво има този път? Не ми казвай, че пак са блъснали кофата на фадромата в генератора.

Като част от споразумението на Гордиън с руското правителство, наземната станция получаваше електричество от мрежата — но Гордиън не бе глупак. Той знаеше колко несигурна може да е системата в отдалечените краища, които избираше за наземните си станции, и затова всеки обект разполагаше с достатъчно голям генератор, за да поддържа обекта. Проблемът беше, че много от резервните части, както и горивото, се купуваха в страната и изобщо не отговаряха на обичайните стандарти.

— Не — отвърна Артър. — Генераторът се включи нормално и автоматично, точно както трябва. Но не можем да разберем защо е спряло централно подаваното електричество. Свързахме се с местната подстанция. Навсякъде другаде има ток.

Илейн се намръщи и започна да прибира инструментите си. Двамата с Артър се занимаваха с тази работа от достатъчно време и бяха работили на много опасни места, така че предпазливостта се бе превърнала в тяхна втора природа.

— Откога няма ток? — попита тя.

— От десетина минути. Подстанцията прати екип да провери линиите. Скоро ще разберем какво става.

Илейн издаде устни напред в безмълвно раздражение от вечния оптимизъм на мъжа си.

— Местен екип ли? — попита тя. — Ще имаме късмет, ако изобщо успеят да открият линиите. Не, скъпи, ако искаме бързо да отстраним повредата, ще трябва да го направим сами.

Грегор Садов погледна трите повалени електрически стълба и си позволи лека доволна усмивка. Бяха го постигнали с помощта на малко пластичен експлозив С-4, поставен точно над земята.

Целта им беше американската сателитна наземна станция. Грегор знаеше, че прекъсването на електричеството няма да унищожи всичките им защитни системи, но знаеше и че по-голямата част от произвежданото от генератора им електричество ще се насочи към поддържането на най-важните инсталации, включително сателитната връзка и комуникационните канали.

Грегор искаше да унищожи този генератор. Не се тревожеше прекалено за телефоните в лагера. Той се намираше толкова далеч от каквито и да било населени пунктове, че хората в него просто нямаше на кого да позвънят — поне не на някой, който да успее да стигне навреме, за да им помогне. Но Грегор никога не поемаше излишни рискове и тъкмо затова беше оцелял толкова дълго. Не можеше да прекъсне всички връзки на лагера със света, не и ако не откриеше начин да свали орбиталния им сателит, но можеше да се опита да унищожи генератора им.

Даде знак на хората си да се качват. Водеше седем души — тримата оцелели от групата и четирима нови, които му бе пратила Гилеа. Не беше имал възможност да работи с новодошлите. Този въпрос обаче не го занимаваше. Те бяха хора на Гилеа, не негови, и дори да бяха с него от година, пак нямаше да им вярва.

Бе разделил групата си в четирите БТР-40. Хората на Гилеа бяха заедно в два от тях, той и Ники бяха в един, а останалите му двама души бяха в последния бронетранспортър. На покрива на отделението на водача на всяка от машините беше монтирана 14.5-милиметрова картечница КПВ. Садов бе получил заповед да унищожи всичко и възнамеряваше да я изпълни.

Запалиха двигателите и начело с машината на Грегор и Ники потеглиха към лагера, който се намираше на около пет километра.

Доста далеч — но пък нали никой от станцията не биваше да чуе експлозиите, когато бяха взривявали стълбовете.

Скоро видяха американски джип с фирмена емблема на вратата. Движеше се към тях. Садов не можеше да различи хората вътре, но това нямаше значение. Знаеше, че трябва да е ремонтната група, пратена да провери прекъсването на електричеството.

При други обстоятелства би ги оставил да продължат. В цялостен план, малката група техници нямаше значение. Но той имаше заповед да унищожи всичко.

Натисна спирачката и се обърна към Ники.

— Ликвидирай ги.

Ники кимна, взе едно от РПГ-тата, излезе от бронетранспортъра, внимателно се прицели и стреля.

Пътят беше достатъчно неравен, за да накара Артър да си сложи колана. Илейн отказа. Отвърна му, че ѝ било писнало от това в Щатите, където законът изискваше да използваш колан и мотоциклетна каска и да возиш децата си на специални седалки — не за да предпазиш хората, а за да предпазиш щата от допълнителни медицински разходи в случай на инцидент.

Шофираше Артър. Винаги шофираше той. Всъщност Илейн бе по-добър шофьор, но винаги, когато излизаха заедно, шофираше Артър. Поради това и тъй като цялото му внимание беше съсредоточено върху козята пътека, която в тази част на Русия наричаха път, Илейн първа видя врага.

Тъкмо така си помисли в мига, в който прехвърлиха малкото възвишение. Врагът! Подозренията ѝ бяха възникнали веднага, щом Артър ѝ каза за прекъсването на електричеството и че според местната подстанция не бил засегнат никой друг освен тях. Прекалено голяма случайност, особено като се имаше предвид случилото се неотдавна на Таймс Скуеър. Илейн би дала месечната си заплата, за да имат със себе и оръжие, — каквото и да е оръжие — но незначителното количество, с което разполагаше лагерът, бе заключено в мирно време... а независимо от подозренията ѝ, официално времето продължаваше да е мирно.

А сега, забелязала четири бронетранспортъора да се насочват към станцията, Илейн знаеше кого вижда: врага.

— Артър — започна тя, но вече беше прекалено късно. Четирите БТР-40 спряха и тя видя, че от първата машина излиза жена, вади нещо и го насочва към тях. — Обръщай, Артър — викна Илейн. — Обръщай!

Съпругът ѝ понечи да завърти волана, но в този момент жената стреля.

Ники улучи земята точно пред приближаващия се джип и изрови голяма дупка пред него. Но и това стигаше, помисли си Грегор. Резултатът бе същият. Джипът падна в неочаквано отворилата се дупка, заби решетката си в отсрещната ѝ страна и човекът на дясната предна седалка излетя навън.

Садов превключи на скорост и даде знак на Ники да се качва.

— Хайде — каза той. — Да свършваме с това и да продължаваме.

Отначало Илейн не почувства нищо, дори не можеше да си спомни какво се е случило. Знаеше само, че лежи по гръб и гледа към небето, което ѝ се струваше прекалено синьо и прекалено спокойно, за да се намира където и да било на земята. И тогава си спомни всичко — вражеските бронетранспортъори, жената, експлодиралата пред тях граната, Артър...

— Артър — каза Илейн, размърда се, после се претърколи настрани и в този момент болката я преряза, огромна бяла стена от агония, започваща някъде около пръстите на краката ѝ и свършваща над челото ѝ. Разбра, че с нея се е случило нещо ужасно, че е смъртно ранена или от самия взрив, или от падането върху твърдата замръзнала земя, но това вече нямаше никакво значение: значение имаше единствено Артър.

Преодоляла болката, тя се насили да се повдигне на четири крака и запълзя към смачкания джип.

Артър беше на мястото си — на седалката. Коланът не му бе позволил да излети от автомобила, но това изобщо не му беше

помогнало. Когато приближи, Илейн видя, че оста на волана се е забила в гърдите му. Той бе прикован към седалката и не помръдваше.

— Артър — пак каза тя. Гласът ѝ бе нещо средно между плач и молитва. — Артър...

Стигна до него, пропълзя през отворената врата и се притисна до неподвижното тяло. Знаеше, че е мъртъв. Не дишаше, от раните му не течеше кръв и тя разбираше, че и за двама им няма надежда.

— О, Артър — каза Илейн. Протегна ръка, нежно затвори очите му и после, като се бореше с болката, която заплашваше да я погълне, се наведе и го целуна по устните. — Спи спокойно, скъпи — промълви тя и за последен път отпусна глава на рамото му.

Стиснал „Беретата“ си, Грегор бавно приближаваше към разбития американски джип. Беше сигурен, че никой вътре не е останал жив — поне никой, който да представлява сериозна заплаха, но все пак трябваше да е предпазлив — особено защото през пропуканото и окървавено предно стъкло не се виждаше почти нищо.

Заобиколи отстрани и погледна през дясната врата. Мъжът беше мъртъв, поне това беше очевидно. Но жената... Тя бе излетяла от джипа и се беше върнала. Все още можеше да е жива.

Той вдигна пистолета си, но преди да успее да стреля, жената бавно обърна глава и го погледна право в очите.

— Защо? — попита тя. — Ние сме тук, за да помогнем, не за да навредим. Защо ни убиваш?

Грегор сви рамене и отвърна на английски:

— Заповед.

И после стреля. Куршумът попадна високо в челото ѝ и отхвърли главата ѝ към рамото на съпруга ѝ. Тя се килна и се откъсна от мъжа, когото очевидно беше обичала.

Садов спря за миг, после протегна ръка и я бутна в предишното положение — нежно отпуснала глава на рамото на мъжа си. След това се обърна, качи се в бронетранспортъора и потегли към американския лагер.

41.

НЮ ЙОРК

9-ТИ ФЕВРУАРИ 2000 Г.

Докато се приближаваше към дежурния сержант на „Полис Плаза“ номер едно, Роджър Гордиън беше нервен и неспокоен.

Знаеше, че отчасти това се дължи на обиколката на Таймс Скуеър, която бе предприел. Мястото на атентата продължаваше да е пълно с неща, които напомняха за трагедията. Беше също толкова ужасно, колкото и когато го гледа по Си Ен Ен. Но нямаше никаква представа какво ще е въздействието на гледката на място.

Не го бяха ужасили толкова мащабите на унищожението. Въздействаха му тъкмо малките подробности, които свеждаха трагедията на лично равнище. Под останките на уличен знак бе заклещено окървавено мече с раздърпана розова панделка, окаляно и посивяло след едномесечното излагане на нюйоркската мръсотия и зима. Гордиън можеше само да се надява, че детето, играло си с него, е живо и здраво и че е в състояние да тъгува за загубената си играчка.

Да, Таймс Скуеър го беше потресъл. И той вече кроеше планове да помогне за възстановяването му. Но знаеше, че това не е единствената причина за нервността му. Защото прекалено добре съзнаваше рисковете, които се готвеше да поеме, и експлозивния характер на онова, което носеше в джоба на палтото си.

Той се приближи до дежурния сержант.

— Началник Харисън, моля. Имам среща.

Когато секретарката му позвъни по интеркома, за да му съобщи, че Гордиън е пристигнал, Бил Харисън остави купчината доклади, които препрочиташе, за да обърне внимание и на най-малките детайли, свали очилата си, разтърка очи и каза:

— Дай ми една минута, после го доведи.

След смъртта на жена си не можеше да спи. Психотерапевтът на управлението го бе предупредил, че това трябва да се очаква, но от факта, че чувствата му бяха предвидими, не му ставаше по-добре. Предупреждението не му помагаше да се справи и с кошмарите. Нито със самотата.

Беше се отказал да спи на леглото си. Там спомените за Роузи го съсипваха. Вцепеняваше се, когато влизаше в спалнята. Всичките ѝ дрехи, мирисът на парфюма ѝ... един ден събра нещата си и ги премести в гостната. Но дори това не помогна. Всеки път, щом затвореше очи, сънуваше и в сънищата онази нощ отново и отново се повтаряше пред очите му. И той се събуждаше с ужасен вик.

Най-страшни бяха сънищата, в които я спасяваше, в които измъкваше всички, само за да се събуди и отново да се изправи пред ужасната истина.

Роузи я нямаше.

Започна да спи на шезлонг в дневната. Беше толкова неудобно, че всъщност не можеше да заспи. Това му помогна да се справи със сънищата, но за сметка на способността му да се съсредоточава.

А ако имаше намерение да реши проблема, трябваше да е максимално съсредоточен.

Чудеше се какво ли иска от него този богаташ.

Пътят от коварните улици на Манхатън до Калифорния беше дълъг. Особено до онази Калифорния, в която живееше Гордиън.

По дяволите, неговият апартамент навярно щеше да се събере в гаража на Гордиън и щеше да остане достатъчно място, за да паркира каравана.

Защо тогава секретарката на Гордиън бе позвънила, за да му уреди частна среща? По полицейска работа ли? Малко вероятно.

Е, съвсем скоро щеше да разбере. Любопитството му — онзи прекомерен интерес, който го беше накарал да постъпи в полицията — бе единственото чувство, останало непокътнато след трагедията.

Когато вратата се отвори и мъжът, когото беше виждал в безброй списания и телевизионни предавания, влезе, Харисън се изправи да го посрещне. Ако можеше да се съди по мрачното изражение на Гордиън, това не бе прищявка на богаташ. Гордиън влезе тихо, остави палтото си на дивана, после се обърна към началника на полицията.

Ръкуваха се и се запознаха.

После, свършили с любезностите, седнаха един срещу друг и размениха няколко незначителни думи. Утринните лъчи косо се процеждаха през щорите и хвърляха странна светлина върху странната среща. Гордиън не изглеждаше по-спокоен от него. Очевидно и двамата се чувстваха неловко. Харисън най-после реши да сложи край на безсмисления разговор и да пристъпи право към въпроса.

— Летели сте шест часа, за да се срещнете с човек, когото не познавате. С мен. Секретарката ви ми каза, че имате намерение да пътувате обратно за Сан Франциско още тази вечер. Струва ми се, можем да приемем, че не сте дошли, за да обсъждаме времето. Защо не ми кажете какво ви води тук?

Мигът на истината. Харисън го виждаше по лицето на Гордиън.

— Това е много дълга история — отвърна Гордиън. — И краят ѝ може да не е щастлив. — Той извади дебел плик от джоба на палтото си — нали го беше взел със себе си, вместо да го даде на секретарката. Странно поведение за такъв човек, бе си помислил Харисън. Навярно в дома си Гордиън денонощно разполагаше с прислуга. Сега посетителят му държеше плика и го гледаше така, сякаш очакваше да избухне. После като че ли си спомни къде е и вдигна очи към Харисън. Началникът на полицията седеше мълчаливо, готов да го слуша.

— Не знам дали ви е известно — продължи Гордиън, — но съм прекарал известно време като военнопленник. Бях свален над Виетнам и станах гост на ханойския „Хилтън“.

— Това е общоизвестно — потвърди Харисън, без изобщо да има представа докъде ще доведе всичко това. Какво ставаше, по дяволите?

— Върнах се от това преживяване нов човек. Искрах да предизвикам света, да го отворя, да направя така, че никога вече да не се случи нещо подобно, ако е по силите ми да го предотвратя. — Той замълча и погледна началника на полицията. — Имам служители по целия свят. Те работят за общото благо далеч от дома си и са уязвими за политическите приливи и отливи в съответните страни. Аз ги пращам там. И съм отговорен за тях.

— Разбирам ви — отвърна Харисън. — И аз всеки ден пращам хиляди мъже в сини униформи, за да рискуват живота си.

— Тогава разбирате, че не бих се спрыл почти пред нищо, за да защитя хората си.

— Къде точно теглите линията? Къде спирате, когато наистина е важно за вас? — Харисън най-после започваше смътно да се досеща за какво става дума.

— Зависи. По отношение на честните граждани ние следваме буквата и духа на закона на съответната страна. Винаги. Гордея се с компанията си. Но по отношение на престъпници и терористи нека просто кажем, че във фирмените ми мерки за сигурност има сиви петна и да оставим нещата дотук, става ли? — Гордиън потупа с плика по крака си.

— Ще си отбележа да не се занимавам прекалено подробно с методите ви, освен ако не се наложи. — Също като Гордиън, Харисън гледаше към плика.

— Инцидентът на Таймс Скуеър е ужасна трагедия — каза Гордиън. — Гледах го по телевизията, когато се случи. Прекалено силно ми напомни за дните ми във Виетнам. Ако не съм споменал, поднасям ви най-искрените си съболезнования.

Харисън дълбоко пое дъх. Ясно разбираше, че Гордиън знае какво изпитва той, знае всичко от собствен опит. Гордиън бе воювал там. И беше оцелял. Харисън мъчително преглътна.

— Благодаря. От вашите уста това означава много.

— Не обичам терористите. — Гордиън стисна зъби. — И когато заплашват народа ми, нямам намерение да кърша ръце и да гледам. Някои от служителите ми загубиха семействата си.

— Аз също — тихо каза Харисън. — Аз също...

— Съжалявам, аз... — Гордиън изглеждаше ужасен, очевидно току-що бе осъзнал какво е казал.

— Няма нищо. Всеки ден гледам снимки от местопрестъпленията, чета доклади от моите хора и от ФБР, опитвам се да открия система, да разбера кой го е извършил. Повярвайте ми, накъдето и да се обърна, всичко ми напомня за това. Ще открия кой уби жена ми и града ми. Четиристотин от хората ми денонощно се занимават само с този случай. Ще стигнем до дъното и ако трябва, лично ще копая в ямата. Трябва. Заради града. Заради кмета. И заради жена ми. Само това ме крепи. — Харисън продължително изгледа събеседника си. — С готовност бих сключил сделка с дявола само за един поглед към уликите, които да доведат до разкриването на извършителите.

Гордиън му подаде плика. Харисън го взе с треперещи ръце. Но не го отвори.

— Ще излъжа, ако ви кажа, че не знам какво има вътре — рече Гордиън. — Няма да ви кажа също, че сме се добрали до тази информация по съвсем законни канали.

Харисън не попита нищо. Има неща, които човек предпочита да не знае.

— Ще приема, че сте прикрили следите си.

— Може и да не съм — ще се справя с този проблем, ако се стигне дотам. Всичко, което успяхме да открием, е в този плик, заедно с допълнителни улики. Ако искате да ви информирам за развитието на събитията при нас, ще го направя. Ако имате желание, бих искал и вие да отвърнете на услугата, разбира се, в рамките на закона.

— Благодаря. — Харисън погледна плика. — Ако мога, няма да замесвам името ви. — После отново вдигна очи към Гордиън, който, изпълнил мисията си, очевидно се готвеше да си тръгне. — Имам един въпрос. Защо аз? Та вие дори не ме познавате.

— Струваше ми се, че вие най-много имате право на това. Използвайте го добре. — Гордиън стана и стисна ръката на Харисън — топло, твърдо ръкостискане, което без думи изразяваше съчувствие, увереност и утешение. После си тръгна, също толкова тихо, колкото бе дошъл. Харисън бе толкова хипнотизиран от срещата си с този човек, че не беше в състояние да помръдне. За да направи онова, което беше направил Гордиън, се изискваше смелост — смелост и високо съзнание, каквото и да му бе говорил за някакви сиви петна.

Той разтърси глава, за да проясни мислите си.

После разкъса плика и изсипа съдържанието му върху бюрото си.

— Господи!

Имена, снимки, точно време, място на влизане и излизане, записи на разговори, аудиокасети, видеокасети... всичко.

Прерови материалите, прочете няколко откъса. Пусна видеозаписа и изгледа част от него. Зяпна. После разбра какво казват двамата на екрана.

Господи!

Хвърли се към вратата и извика:

— Джаки! Веднага ми доведи шефовете на специалната група за Таймс Скуеър. Телефонирай в областната прокуратура — ще ни трябват няколко заповеди за арест. И се свържи с ФБР.

После отново насочи вниманието си към записа, вече откровено порнографски.

Гледаше лицата на убийците на жена си.

Беше време за действие.

Охраната в „Платиниъм Клъб“ бе усилена. Броят на пазачите беше утроен и под черни пластмасови балони на тавана бяха монтирани нови видеокамери.

Докато разглеждаше всичко това, Борис се усмихваше сам на себе си. Борис не бе истинското му име, а онова, което използваше за тази задача. Не можеше да не си помисли, че опитът на Ник да подсили охраната след взлома прекалено много напомня за онази стара американска поговорка — как беше? А, да: да заключиш обора, след като са ти задигнали кравите.

Прекалено малко, прекалено късно. Друга американска поговорка и също толкова вярна.

Усещаше тежестта на пистолета под якето на откраднатата куриерска униформа. Нагласи плика върху електронната папка и се заизкачва по стълбите към кабинета на Ник.

На горния етаж го посрещнаха двама едри, яки телохранители, единият с късо подстригана брада, другият гладко обръснат — препречиха му пътя още преди да успее да се огледа. „Точно навреме“ — помисли си Борис.

— Аз ще се разпиша за пратката — каза единият.

Борис вдигна поглед. На тавана в дъното на луксозния, застлан с килим коридор бе монтиран един от тъмните пластмасови балони. Това не го изненада. Знаеше, че Ник обича да записва абсолютно всичко.

— Заповядайте — каза Борис и подаде големия плик на телохранителя от лявата си страна, онзи, който бе гладко обръснат, а папката — на другия отдясно. Когато мъжът протегна ръка към нея, Борис натисна вградения отдолу бутон, задейства устройство,

изстрелващо електрически стрелички, и в същото време разреди малкия възпламенител, скрит в плика.

Стреличката улучи телохранителя точно под късо подстриганата му брада. Другият изкрещя — пламъците от неочаквано възпламенилия се плик обгърнаха ръцете му.

Борис вече действаше. Той извади 9-милиметровия си пистолет със заглушител, бързо изстреля по два куршума във всеки от мъжете и се хвърли към вратата, която водеше към кабинета на Ник.

Знаеше, че е вътре. Знаеше също, че вратата е отключена — Ник прекалено много разчиташе за личната си сигурност на уязвимите човешки същества.

Когато вратата на кабинета му тихо се отвори и влезе човек в позната кафява униформа, Ник Рома вдигна поглед и попита:

— Пратка ли? От кого е?

И в същия момент осъзна, че личните му телохранители не придружават куриера, както би трябвало. Понечи да се пресегне към пистолета, който държеше в едно от чекмеджета на бюрото, но ръката му не успя да стигне дотам.

— От наш общ приятел. Юрий Востов ти праща почитанията си — отвърна мъжът в кафявата куриерска униформа.

Очите на Ник Рома се разшириха от изненада и внезапно просветление — което обаче дойде прекалено късно. — Почакай...

Но Борис не чакаше. Той изстреля два куршума право в главата на Ник: първият точно между очите, вторият — труден изстрел, тъй като главата все още се движеше — малко по-високо. После развъртя горещия, изхабен заглушител, монтира на мястото му нов, зареди нов пълнител и се насочи към аварийния изход. Спря само веднъж, за да прати бърза усмивка и весело да махне към огледалото, после излезе от кабинета.

42.

КАЛИНИНГРАДСКА ОБЛАСТ И БРУКЛИН, НЮ ЙОРК

10-ТИ ФЕВРУАРИ 2000 Г.

Американският лагер изплува от мрака като безмълвна крепост — но солидният ѝ вид и защитеността ѝ бяха само илюзия. Сградите бяха десет и никоя от тях не надвишаваше повече от два етажа. Районът беше заграден с бетонна стена. Грегор знаеше, че над стената минават инфрачервени лъчи и сензори, които щяха да задействат алармената система, ако някой се опиташе да я прехвърли. Знаеше също, че тези инфрачервени лъчи и сензори няма да са от абсолютно никаква полза за хората вътре.

В стената имаше метален портал, достатъчно широк, за да могат да се разминат два камиона. От двете му страни бяха поставени малки кабинки за охраната.

Типично американско устройство, помисли си Грегор. Вътре имаше само шепа зле въоръжени пазачи и може би десетина-двайсет техници. Никой от тях нямаше да представлява сериозен проблем за него и за хората му.

Както бяха планирали, четирите БТР-40 спряха на петдесет метра от металния портал, далеч извън светлината на монтираните на стената прожектори. Фаровете им вече бяха изключени и всички от групата носеха очила за нощно виждане.

Грегор погледна към Ники и каза:

— Пригответи се.

Тя мълчаливо отвърна на погледа му, после кимна. Излезе от задната част на бронетранспортъора, застана до 82-милиметровата минохвъргачка М-38, прицели се, изчака още малко, за да даде на другите три машини възможност да се пригответ, и стреля. Миг покъсно към металния портал полетяха още три гранати.

Вече нямаше време за чакане. Ники се хвърли във вече потеглилия БТР и грабна едно от РПГ-тата.

Тишината и неподвижността на нощта избухнаха във внезапна смърт и разрушение. Една от гранатите попадна право в металния портал, откъсна вратите от пантите и ги отнесе навътре в лагера. Други две улучиха кабините на пазачите, прекъснаха връзките и убиха хората вътре. Ники обаче не се беше целила в портала и в кабините. Тя бе насочила мерника си високо над стената и една от гранатите попадна точно върху покрива на сградата с генератора. С този единствен изстрел окончателно прекъснаха връзките на американците с външния свят — макар да знаеше, че няма с кого да се свържат, Грегор нямаше намерение да поема излишни рискове.

Изстрелът на Ники беше съвършен. Грегор се усмихна, бързо измина петдесетте метра и профуча през останките на портала, без да мисли какви поражения могат да нанесат на гумите и долната част на машината. Групата му вече бе открила гаража на лагера. Бяха планирали да го оставят непокътнат освен хората, които биха могли да работят или да се крият вътре, защото ако бронетранспортърите им се повредяха, след приключване на задачата просто щяха да си тръгнат с крадени машини.

Бронетранспортърите минаха през портала — отпред беше Грегор, после двата БТР-40 с четиримата мъже, пратени от Гилеа, и накрая двамата от собствената му група. Вътре четирите машини се разделиха и се насочиха към предварително определени части на лагера. Щом заеха позиция, машините се обърнаха и като откриха огън, поеха към централната сграда — ниска бетонна постройка със сателитна апаратура на покрива.

Съпротива нямаше. Грегор знаеше, че няма да им окажат сериозен отпор, но все пак бе очаквал от американците повече. Двама от пазачите бяха повалени още в началото, хванати на открито, объркани и уплашени, но освен тях като че ли всички останали се бяха изпокрили в панелните си жилищни блокове, бяха навели глави и се надяваха просто да останат живи.

За тяхно съжаление, заповедта на Грегор изискваше точно обратното.

Докато минаваше покрай всяка от сградите, групата му изстрелваше граната във входа, причиняваше допълнителни

разрушения и блокираше оцелелите вътре. Основната му задача беше сградата със сателитната апаратура. Щом я унищожеше, щеше да е в състояние да посвети цялото си внимание на останалата част от лагера.

Единствената постройка, която забави Грегор, бе онази, в която американците държаха малкия си запас от огнестрелно оръжие. Два от бронетранспортърите му се отклониха към нея и спряха за толкова време, колкото да я изравнят със земята. После Грегор Садов намали чувствителността на очилата си за нощно виждане и възобнови методичното си настъпление към командната и контролна част на лагера.

Когато връзката прекъсна, Макс Блэкбърн разговаряше по телефона с Алън Джейкъбс, шеф на охраната на лагера. Алън му беше позвънил в момента, в който угасна електричеството. Никой не подозираше, че в аварията има нещо съмнително или преднамерено, но стандартната процедура изискваше да поддържат постоянна връзка до откриването и отстраняването на проблема. Блэкбърн и охранителната му част вече се връщаха към лагера, но когато Джейкъбс му се обади, той нареди на шофьора да побърза.

Когато връзката прекъсна, Макс остави линията отворена и се обърна към Мег. Двамата седяха в каросерията на покрит камион — от онези, които се използваха за транспортирането на продукцията от малките местни ферми до съседните градове — и се друсаха по местния така наречен път.

— Позвъни ми — каза ѝ той и ѝ даде директния номер на Джейкъбс.

— Защо, какво има? — попита тя, вече започнала да набира. Според стандартната процедура в електронната памет не трябваше да се записват никакви номера и след края на всеки разговор последният набран номер винаги трябваше да се изтрива.

— Не знам — отвърна Макс.

Мег вдигна слушалката към ухото си и след миг каза:

— Дава свободно.

Блэкбърн се наведе напред и нареди на шофьора:

— Дай газ.

Мег го погледна иронично. Блэкбърн дори не бе изчакал някой да отговори преди да реагира.

— Би трябвало да дава заето — каза той. — Свободното означава, че основните телефонни връзки са прекъснати. — Той обърна глава и извика на Лий Джонсън, радиоексперта на групата: — Искам да установиш с лагера сателитна връзка, незабавно. Там става нещо и трябва да разбере какво.

— Невъзможно е — съобщи Джонсън след малко. — Сателитът отговаря, но наземната станция не.

Мрачно стиснал устни, Блэкбърн кимна.

— За колко време ще стигнем дотам?

— За десет минути, сър — отвърна шофьорът.

Макс поклати глава. Отлично знаеше колко дълги могат да са десет минути по време на битка.

— Пет — каза той.

— Сър, осите няма да издържат...

— Не ми пука за осите — изръмжа Блэкбърн, — нито за коловозите. Пука ми за хората, които са нападнати в лагера и които разчитат на нас да ги защитим — а не можем да го направим оттук. Пет минути. Това е заповед.

— Слушам, сър — отвърна шофьорът. — Пет минути.

Блэкбърн кимна, после се извърна и започна да дава нареждания на групата си. Имаха пет минути да се приготвят за бой срещу неизвестен противник с неизвестна численост и неизвестна огнева мощ.

Пет минути — цяла вечност за хората в лагера, но далеч не толкова, колкото би искал за групата си Блэкбърн.

Хората на Грегор имаха проблем. Не такъв, с който да не са в състояние да се справят, но все пак ги беше забавил повече, отколкото искаха.

Той бе очаквал пазачите да не са въоръжени, но когато осветените им от пламъците бронетранспортъри приближиха малката укрепена сграда по средата на лагера, попаднаха под град от куршуми, идващ и от четирите им страни. Според силата на изстрелите, пазачите не разполагаха с нещо по-мощно от 38-и калибър, но не това го

тревожеше. Ако и персоналът в някой от жилищните блокове също имаше оръжие, Садов и хората му можеха да попаднат под смъртоносен кръстосан огън преди да изпълнят задачата си.

Това беше моментът, в който бойният план отиде по дяволите. Дотук всичко бе вървяло като по часовник — нещо, което го изпълваше с особено задоволство, като се имаше предвид ограниченото им време за подготовка. Но сега трябваше да импровизират.

Той се пресегна надолу, бързо дръпна ръчката за фаровете и те светнаха.

— Гранатата, Ники — каза Садов и рязко вдигна ръчната спирачка.

После изскочи от все още движещия се бронетранспортър и се претърколи няколко метра, като внимаваше да остане в мрака зад ярките светлини. Коленичи, усили фокуса на очилата си за нощно виждане, вдигна автомата си, опря лакът на лявото си коляно и се прицели в най-близката амбразура.

Можеше да види лицето на уплашения пазач, който гледаше цевта на 9-милиметровата си „Берета“. Добро оръжие, но при тези обстоятелства почти безполезно.

Грегор дълбоко пое дъх, изпусна малко и задържа в гърдите си останалата част, за да успокои лекото треперене на автомата си. После внимателно натисна спусъка и изстреля един-единствен куршум.

Въпреки очилата, не можа да види дали е улучил, понеже се олюля от отката. Миг по-късно обаче забеляза, че амбразурата е празна и че стрелбата от тази страна е утихнала.

Ники стреля с минохвъргачката и улучи точно покрива на укрепената сграда. Огънят окончателно замлъкна и останалите от групата на Грегор последваха Ники със собствените си гранатохвъргачки. След минути малката бяла сграда се превърна в горящи развалини.

Садов се обърна към хората си и даде заповед да се разгърнат. Изпълнили основната си цел, сега те трябваше да открият всички оцелели и да ги унищожат.

Той даде знак с ръка на трима от личната си група да изостанат малко назад. Тази част от акцията им не беше война. Беше обикновено

убийство и Грегор щеше да е доволен, ако хората на Гилеа свършеха повечето от работата.

Приближаваха се към лагера и Макс Блэкбърн вече виждаше пламъците. Седеше наведен напред и викаше на шофьора да бърза. Меган мълчеше — тепърва осъзнаваше смисъла на онова, което виждаха.

— Божичко — прошепна тя.

Макс не отговори. Само още по-силно стисна юмруци.

Групата му чакаше. Всички бяха видели издигащите се към нощното небе пламъци и знаеха какво означават те. Всички, дори шофьорът си бяха сложили бронирани жилетки и очила за нощно виждане. Оръжията им бяха готови, огневите им линии бяха установени. Бяха получили заповедите си и бяха разработили всички възможни планове. Сега им трябваше единствено цел и шанс за отмъщение.

На петдесет метра от лагера изключиха фаровете. Макс нареди на шофьора да намали скоростта и да заобиколи отзад. Пътят най-после се беше изравнил и на Блэкбърн ужасно му се искаше да отмени заповедта, да каже на шофьора да кара още по-бързо, но знаеше, че не може. Персоналът в лагера разчиташе на него — ако все още някой бе останал жив — и нямаше никаква полза да се появи с гръм и трясък като идиот, за да обрече себе си и групата си на сигурна смърт.

Не, колкото и да му се искаше, Блэкбърн знаеше, че трябва да играе по правилата.

Когато наближиха до първия ъгъл, той даде знак на четирима от дванайсетчленната си група да скочат от камиона. Те трябваше да прескочат стената и да заемат позиция — по двама във всеки от предните ъгли. Други четирима щяха да заемат аналогична позиция в задните ъгли, а Блэкбърн, Меган и останалите трима щяха да се прехвърлят през задната стена, точно срещу портала. Шофьорът щеше да остане в камиона.

„Моля те, Господи — помисли си Макс, докато заобикаляха първия ъгъл. Имаше намерение да се помоли да има оцелели, Бог да остави поне част от американците живи. Но се получи друго. — Моля

те, Господи, нека са там. Помогни ми да им платя за онова, което правят.“

Меган протегна ръка и докосна дланта му в безмълвна; подкрепа, но той не забеляза. Беше прекалено съсредоточен върху хаотичната стрелба, която се разнасяше от другата страна на стената, и върху мислите за отмъщение, които блуждаеха в главата му.

Грегор чу, че огънят постепенно утихва, и се усмихна. Още няколко минути и щеше да повика групата.

— Добра работа свърши тази нощ — каза на Ники. Говореше сериозно. Тя се бе представила безупречно, всичките ѝ изстрели бяха точни и беше запазила хладнокръвие, когато стана горещо. Ники бе добър боец, добър войник и Садов се радваше, че е успяла да оцелее до този момент.

От дясната си страна чу два изстрела от „Калашников“, след което автоматът замлъкна.

Това беше. Последният. Грегор протегна ръка към преподавателя на колана си и три пъти натисна бутона — къс, дълъг и пак къс сигнал — с което даваше заповед на групата да се събере при гаража, единствената непокътната сграда в лагера. Щом стигнеха там, хората му щяха да я превземат, да унищожат всички оцелели и после да вземат машините, които Грегор сметнеше, че ще могат да продадат.

Такъв беше планът. Първият знак, че планът се е объркал, бе ръката, която се стовари на рамото му и острието, което се притисна до гърлото му.

Макс се гордееше с хората си. Като истински професионалисти, те се бяха абстрахирали от чувствата си и вършеха работата си в пълна тишина и с изключително майсторство. Получили тактическите си умения в десантните части, специалните сили, военноморските „тюлени“ и други спецгрупи, те откриваха врага и го обезвреждаха по един или по двама, без да изстрелят нито един куршум. Най-изненадващо беше, че без да се влияят от гнева, бушуващ в гърдите им също толкова яростно, колкото пожарът в лагера, хората му не само неутрализираха противниците си, без да стрелят, но и — доколкото

можеше да прецени Блэкбърн — без да убият нито един от тях. Защото противниците бяха банда терористи, които трябваше да останат живи, за да бъдат изправени пред съда.

Видял последните двама врагове, Макс вдигна ръка, даде знак за извънредно внимание и се плъзна напред. Меган му беше отляво, от двете им страни имаше по двама души от групата.

При други обстоятелства Блэкбърн би проявил повече предпазливост и би оставил някой от другите да обезвреди целта. Но пък можеше и да не го направи. Двамата с Гордиън безброй пъти бяха спорили по този въпрос, но Макс просто отказваше да приеме, че който и да било от хората му, независимо дали е нов, млад или неопитен, струва по-малко от него. И категорично отказваше да праща хора там, където не би отишъл самият той.

Безшумно се промъкна напред и изчака ръката на мъжа да се отдели от радиостанцията на колана му. После се хвърли към него, сграбчи го за китката с дясната си ръка и с лявата притисна ножа си в гърлото му. Не каза нищо. Почти се надяваше мъжът да реагира, да понечи да се съпротивлява, да направи нещо — каквото и да е, за да му даде основание да използва ножа си.

Меган не прояви такава любезност. Хвърлила се напред едновременно с него, стиснала късия си нож, атакува жената — удари я с дръжката по тила. Жената се свлече в безсъзнание на земята, дългата ѝ тъмна коса се разпиля изпод каската ѝ.

„Прекалено лесно“ — помисли си Блэкбърн. Искаше кръв. Искаше да забие ножа в гърлото на мъжа, когото бе пленил. Но не можеше. На първо място той беше войник и макар да работеше за частна компания, а не за страната си, трябваше да спазва военния кодекс.

Освен това тази болка и ярост някога щяха да избледнеят и в този ден Макс искаше да е в състояние спокойно да погледне света.

Продължи да държи пленника си, докато хората му не го завързаха. После прибра ножа и каза:

— Разкарайте ги.

Рязко се извърна от пленените терористи и започна да търси оцелели. Нощта и без това вече продължаваше прекалено дълго и той знаеше, че му предстои още много.

43.

САН ХОСЕ, КАЛИФОРНИЯ

10-ТИ ФЕВРУАРИ 2000 Г.

— Юрий Востов — каза към видеофона на бюрото си Гордиън. Говореше потиснато, безизразно, почти механично. Гласът му някак си напомняше на Нимек за начина, по който говореха роботите в научнофантастичните филми от 50-те години. Никога не беше чувал Гордиън да говори така и това го обезпокои може би повече, отколкото всичко, случило се през последното денонощие. Какво ставаше с този човек?

Гордиън седеше в кабинета си и гледаше Макс Блукбърн на малкия монитор. Седнал срещу него от другата страна на бюрото, Нимек пиеше третото си кафе за сутринта. Никой не беше спал и това си личеше по тъмните кръгове под очите им.

— Според цялата информация, която изрови за него Пит, Востов е черноборсаджия. Наркотрафикант. Евтино копие на Джон Готи — каза Гордиън. — Наистина ли очакват да повярваме, че стои зад толкова сложен заговор?

— Няма значение какво иска да ни накара да смятаме Корут Зелва — каза Блукбърн от екрана. — Сигурно е решил, че като ни подхвърли Востов, ще може за известно време да ни отклони от следата.

— От чия следа? И за какво му е това време? — попита Нимек. — Не ме интересува дали този тип е кретен, той трябва да знае, че ние ще проверим информацията му. — „Особено след онова, което се случи с хората ни в наземната станция“ — едва не прибави той, но се усети.

— Точно това е въпросът, Пит — отвърна Блукбърн. — Склонен съм да смятам, че в нещата, които ни съобщиха за Востов, има много

голяма доза истина. Искам да кажа, че е съвсем логично той да е следващото звено от веригата на Ник Рома.

Гордиън поклати глава.

— Това не се отнася до основната идея на Пит. Докъде ще ни доведе информацията за Востов? Не ме интересува доколко е замесена руската мафия. Те не биха възложили работата на Зелва и на онази... — Той погледна бележките си, за да намери името. — ... Гилеа Настик. Те двамата са професионални терористи. Наемни убийци.

— Изпълнени с омраза към Съединените щати, датираща от времето след войната в Залива — прибави Нимек. — Според онова, което Ибрахим е казал на Макс, те обвиняват правителството ни, че не е изпълнило обещанието си да подкрепи кюрдското въстание срещу Саддам Хюсеин. И Бог да ни е на помощ, в това може би има известна истина.

— Чувствата им не ме засягат, не и след онова, което сториха с хиляди невинни — каза Гордиън. — И всичко това няма нищо общо с факта, че Востов може да е използвал собствените си хора и да го е запазил в тайна.

— Роджър...

— Не е логично — прекъсна го Гордиън. — По дяволите, не е логично.

Нимек видя, че Роджър свива юмрук, и за кой ли път се зачуди какво ли става в душата му след смъртта на семейство Стайнър и всички останали.

— Виж, Горд, струва ми се, че тримата говорим за едно и също — каза Нимек. — Ако се съгласим, че Востов е замесен, следващият ни ход е да тръгнем по дирите му. Да го притиснем. И да видим какво ще ни каже.

— Според мен едва ли можем да се надяваме, че ще ни каже нещо. — Гордиън погледна Нимек, после отново се обърна към екрана. — Не разбирате ли? И според двама ви Корут ни е подхвърлил Востов, за да отклони вниманието ни. Но защо да си прави този труд, ако смята, че Востов ще се огъне и ще ни прати в правилната посока?

Нимек замислено прехапа устни.

— Може би е подценил натиска, който сме в състояние да му окажем — тихо и замислено предположи Блэкбърн.

— Някой ни е подхвърлил труп в една хотелска стая в Милано и още един на плажа в Андалусия. Първият е бил удушен. Гърлото на втория е прерязано почти до гръбначния стълб. И двамата са участвали в атентата. Онзи, който ги е убил, очевидно е убеден, че сме решени да разнищим тази история докрай.

— Роджър — почна Блэкбърн, — аз казвам само...

Гордиън продължи, сякаш не го беше чул:

— Хладнокръвно убиха Арт и Илейн Стайнър — двама от най-милите, най-прекрасни хора, които познавам, женени от четирийсет години. Съвсем скоро щяха да се пенсионират. Убиха десетки от нашите техници, администратори и строителни работници, хора, които никога през живота си не са пипали оръжие. Хора, които просто са си вършели работата, честно са си изкарвали хляба и навярно са правели нещо добро за света. Убиха мои приятели и служители и се опитаха да изгорят наземната ми станция до основи, Макс. Те знаят, че няма да се откажем. Знаят го и се опитват да ни уплашат. Вчера чашата преля. Но допуснаха грешка. Защото, заклевам се, аз ще унищожа тези копелета.

Той затвори очи и замълча. Устните му трепереха, ръцете му бяха свити в юмруци. Нимек го погледна за миг, после извърна очи към стената. Чувстваше се като натрапник.

„Трябва да го разкъсва неописуема болка“ — помисли си той.

— Роджър, искам да издиря Востов и да видя докъде ще ни отведе това — каза Блэкбърн. — Но ми трябва твоето разрешение да действам бързо и мръсно. И ако това означава наистина да раздрусам този кучи син...

Думите му увиснаха незавършени някъде по средата между Русия и западното крайбрежие на Америка.

Гордиън не отговори цяла минута. После кимна, по-скоро на себе си, отколкото на някой от тях.

— От наша страна не трябва да има убийства освен при самоотбрана — каза той. — Няма да се унижавам да действам като тези отрепки. И искам да се направи така, че целият свят да научи истината.

— Разбирам.

— Знам, че разбираш, Макс. И извинявай, че бях толкова рязък.

— Няма нищо — отвърна Блэкбърн. — Случва се.

Гордиън отново кимна, преглътна мълчаливо и каза:

— Искам да открием смисъла. Трябва да открием смисъла.

Нито един от другите двама не отговори. Нито един от двамата не знаеше какво да отговори.

Да открият смисъла?

Без да откъсва очи от стената, Нимек се запита дали това изобщо е възможно.

Дойдоха готови за обсада.

Имаха заповед за арест, но никой не очакваше Ник Рома да отвори вратата и да кротува, докато му закопчават белезниците и му съобщават правата.

Смятаха, че ще им създаде неприятност.

Затова взеха със себе си всичко възможно — свръхмодерна апаратура за наблюдение и обикновени тарани за разбиване на врати, бронирано облекло и гранати със сълзотворен газ. Всичко, за което се сетиха, че и повече.

Имаха на разположение дори спецчаст.

Изобщо не очакваха да заварят „Платиниъм Клъб“ смълчан като гроб.

Нито пък вратите — широко отворени.

Но завариха тъкмо това.

— По дяволите, този тип има уши навсякъде. Разбрал е, че идваме. Навярно вече е на път за Русия. — Командващият операцията полицейски лейтенант Мани де Анджели изключи радиостанцията и отново нахлузи ръкавиците си. Би пуснал някоя и друга ругатня в ефира, но беше прекалено студено, за да си хаби енергията.

— Мислиш ли, че е капан? — попита едно от ченгетата.

— Не — въздъхна Мани. — Ник е хитър, но никой никога не го е обвинявал в коварство. Все пак няма да ни навреди да внимаваме на влизане. — Той даде знак на хората си да тръгнат напред.

Те се подчиниха. Предпазливо. Двама по двама, във взаимно прикриващи се групи.

Сградата бе пуста и разграбена. Онзи, който го беше извършил, бе оставил след себе си пълен хаос, но нито един ценен предмет. Телефоните бяха изтръгнати от стените, дори монетите от разбитите автомати за безалкохолни напитки липсваха. Стените бяха покрити с

графити — тук бе идвала не една банда. Някои от надписите все още бяха влажни.

Кокошкарска работа. При това съвсем скорошна.

Очевидно Рома имаше врагове из най-долните слоеве на обществото.

— Тези типове трябва да се молят Рома да го няма — защото ако още е тук, ще им откъсне топките. — Мани внимателно разглеждаше опустошенията. — Какво ли ги е вбесило толкова?

— И аз това питам.

Продължиха напред. Колкото по-навътре влизаха, толкова по-големи ставаха опустошенията, навярно защото растеше уличната търговска стойност на намиралите се там вещи. Накрая стигнаха до кабинета на Ник — приличаше на оголен от гладни скакалци. Но бандитите все пак бяха оставили нещо.

— Това няма да се хареса на шефа. — Мани погледна трупа на Ник, съборен на пода така, че някой да може да открадне стола, на който Рома очевидно беше умрял.

— Е, получил си е заслуженото. — Ченгето се усмихна криво. — Все пак се радвам, че е твое задължение да му съобщиш.

Мани се оказа прав.

Бил Харисън все още беше в кабинета си. Наближаваше полунощ и бюрото му бе отрупано с толкова висока купчина доклади и други материали, че само археолог би могъл да се справи с тях.

Снимките на Ник Рома бяха най-отгоре.

На Харисън наистина не му харесваше.

Той би искал да изправи този човек, причинил толкова много непоносима мъка, пред съда. Би искал да се изправи пред него и да му каже какво е направил на всички. Да му каже за кошмарите, болката и самотата.

Би искал да го хвърли в затвора и бавно да гледа как системата го поглъща жив.

И после, след много десетилетия да види как го слагат на стола и го убиват.

Но вече беше прекалено късно.

За разлика от повечето си жертви, Ник бе умрял бързо и лесно. Навярно дори не беше имал време да разбере какво става.

Харисън се чувстваше измамен, защото му бяха отнели отмъщението.

И това изобщо не му харесваше.

Той гледаше снимките на мъжа, който се бе измъкнал — завинаги.

И внезапно чу гласа на Роузи, толкова ясно, сякаш тя стоеше до него. „Така е по-добре. Сега можеш да продължиш да живееш.“

Обърна се и се огледа. Беше сам, не се виждаше жива душа. Долу обичайният полунощен живот на града кипеше с трескаво темпо. Но тук нямаше никой друг освен него и гласа, който не можеше да е чул.

— Роузи? — Нищо. — Роузи! — Тишина. Болката отново го смаза. Но въпреки болката той за първи път изпитваше чувство на покой. Роузи — „Наистина ли бе Роузи?“ — бе права. Както обикновено.

Жаждата му за отмъщение беше също толкова убийствена, колкото и мъжът на тези снимки. Ако ѝ се оставеше, тя щеше да го унищожи, щеше бавно да разкъса душата му.

Вместо това той трябваше да потърси справедливост.

Хората, които бяха извършили това, трябваше да бъдат спрени. Трябваше да бъдат заловени и хвърлени в затвора, за да не могат да го извършат отново.

Ник Рома нямаше да причинява повече злини в този живот. Случаят приключваше с попълването на съответните документи.

Той не бе действал сам, разбира се. Бил Харисън нямаше да се успокои, докато не хванеше всички, по един или друг начин.

Но не заради отмъщението. Заради справедливостта. И за да съхрани мира за всички добри хора, които се беше закълел да защитава.

Това бе негова работа и той щеше да я свърши.

Харисън се изправи, обърна се с гръб към бюрото и отиде да вземе сакото и палтото си.

Имаше дъщеря, при която да се прибере, и живот, който да гради наново. Имаше бъдеще. И заради жена си трябваше да го направи добро, да води най-добрия живот, на който бе способен без нея.

Изключи осветлението и излезе.

Ташея го чакаше.

44.

МОСКВА

11-ТИ ФЕВРУАРИ 2000 Г.

Минути след като напусна телевизионното студио, от което водеше вечерното си дискусивно предаване, Аркадий Педаченко седна на задната седалка на мерцедеса си и нареди на шофьора да го откара в скъпия хотел „Национал“ срещу напомнящите на луковица куполи на катедралния храм „Василий Блажени“. Слезе пред входните врати, мина през осветеното с огромни полилеи фойе, приятелски кимна на портиерите и хората на рецепцията и се качи с асансьора до луксозния апартамент, който наемаше от няколко години.

За Педаченко това до голяма степен беше нещо обичайно — идваше тук веднъж или два пъти седмично, най-често сам, и малко по-късно в стаите му към него се присъединяваше „доступная девочка“ или „лека жена“. Шофьорът и персоналът на хотела знаеха за това, но поведението му едва ли можеше да се смята за скандално, дори за известен политик като него. В края на краищата Педаченко беше ерген и репутацията му на плейбой само усилваше обаянието му за публиката, търсеца в лидерите си западняшка младост и чар, както и лек привкус на еротика. Освен това руснаците — особено московчаните от висшата класа, които представляваха ядрото на последователите на Педаченко — ценяха приятния живот и трудно разбираха свенливостта, като че ли обзела Съединените щати. Човек трябваше да си позволява някои малки приключения.

Тази вечер Педаченко едва беше влязъл в апартамента си, когато чу тихо почукване на вратата. Той отвори и отстъпи назад, за да пусне вътре красива жена с къса черна пола, черни чорапи, черно кожено яке и черна барета. Портиерът я бе видял да влиза във фойето на високите си токчета, незабавно се досети, че отива в стаята на Педаченко, и се възхити на дългите ѝ крака със замечтана завист, насочена към

политика, който тази вечер със сигурност щеше да се наслаждава на срещата си повече от обикновено. Жената приличаше на пантера и несъмнено беше страстна.

Сега тя седна на високото кресло, свали си баретата и разтърси глава, така че косата ѝ свободно се разпиля над яката на якето.

— Първо парите — студено каза жената.

Все още облечен в спортното си сако, той застана пред нея и съвсем леко поклати глава.

— Мъчно ми е, че връзката ни се основава предимно на заплащането за извършените услуги — с наскърбено изражение отвърна Педаченко. — След всичко, което сме направили заедно, между нас би трябвало да се е появило нещо по-дълбоко.

— Спести си остроумията за зрителите на предаването ти — каза тя. — Дай ми каквото ми дължиш.

Педаченко въздъхна, бръкна във вътрешния джоб на сако си и извади дебел бял плик. Жената го взе, отвори го и погледна вътре. После го пхна в чантата си.

— Поне не сметна за нужно да ги преброиш пред мен, Гилеа — каза Педаченко. — Навярно в края на краищата това е началото на потясна връзка, на по-голямо взаимно доверие.

— Казах ти да се правиш на актьор другаде — отсеке тя. — Имаме да обсъждаме неотложна работа. — Скулите ѝ изведнъж като че ли се изостриха. — Нямам никакви сведения за Корут. Трябваше да се свърже с мен преди две нощи.

— Можеш ли да се опиташ да го потърсиш?

— Хората от групата ми не прекарват нощите си в лукса на скъпи хотели с телефони и факсове до леглата си — отвърна Гилеа. — Обстановката, в която спят, е далеч по-спартанска.

Той твърдо я погледна.

— Мислиш ли, че е нещо сериозно?

— Засега не се притеснявам много. Може да е в движение и да смята, че не е безопасно да се свързва с мен. И преди се е случвало. Но ще трябва да почакаме и да видим. — Тя замълча за миг. — Ако успее, ще ми прати съобщение.

Педаченко продължаваше да я наблюдава.

— Нещо не ми харесва — каза той. — Като се има предвид провала при сателитната станция...

— Това нямаше да се случи, ако аз ръководех операцията, а не Садов. Трябваше да ме изчакаш.

— Може би си права. Нямам желание да споря. Важното сега обаче е да поправим грешките си.

— Твоите грешки — отвърна тя. — Не ми излизай с тази игра на психология.

Той въздъхна и се приближи до нея.

— Виж, Гилеа, хайде да престанем с противоречията и да говорим направо. Имам друга работа.

— Не — отсече тя. — Стигнахме достатъчно далеч. Подготвихме падането на онзи министър, Башкир, и Старинов ще го последва. Точно според плана ти.

— Възможно е обаче някой да ни разкрие. Разбираш го също толкова добре, колкото и аз. Онзи инцидент в щаба на нийоркския гангстер, слуховете, че това имало нещо общо с „Ъплинк“. И после съпротивата при наземната станция...

— Още една причина да не се афишираме — прекъсна го Гилеа.

Той отново въздъхна.

— Изслушай ме. Старинов е уведомил министерския съвет, че през следващите няколко дни ще е на вилата си край Дагомис. Бил съм там и преди и мога да ти кажа, че е особено уязвима за нападение.

— Сигурно се шегуваш — каза тя. Но очите ѝ изведнъж проблеснаха, погледът ѝ стана остър като бръснач и устните ѝ леко се разтвориха, показвайки връхчетата на предните ѝ зъби.

— Ще ти платя колкото поискаш, ще ти уредя каквото желаеш скривалище за после — прибави Педаченко.

Тя се вгледа в очите му, като облизваше устни и дишаше накъсано.

Изтече една секунда.

Две.

Гилеа го гледаше право в очите.

Накрая кимна и каза:

— Ще го очистя.

45.

МОСКВА

12-ТИ ФЕВРУАРИ 2000 Г.

Когато роувърът спря пред банята, там висяха трима мъже с тъмни костюми, широкополи шапки и дълги сиви палта.

— Искаш ли да им хвърлиш един поглед? — попита от задната седалка Скъл. — Като че ли се правят на шибани гангстери.

— Те са такива и в същото време не са — отвърна Блэкбърн от предната дясна седалка. — В известен смисъл наистина не мисля, че тези маймуни могат да направят разлика между действителността и онова, което са гледали по старите американски гангстерски филми. Но не трябва да забравяш, че всеки един от тях носи оръжие под палтото.

— Искате ли да дойда с вас, момчета? — попита Нийл Пъри, който седеше зад волана.

Блэкбърн поклати глава.

— По-добре да ни чакаш тук в случай, че се наложи бързо да изчезнем — отвърна той и разкопча до половината ципа на коженото си яке. Скъл забеляза дръжката на неговия „Смит & Уесън“ в кобура под мишницата му. — Но не мисля, че ще ни причинят сериозни неприятности.

Пъри леко му кимна.

Блэкбърн погледна назад към Скъл и каза:

— Добре. Готов ли си?

— Готов съм вече от дни — отвърна Скъл.

Слязоха от автомобила и закрачиха по тротоара. Грееше слънце и температурата беше няколко градуса над нулата, топло за Москва през зимата, но въпреки това улицата бе почти пуста и търговията в модерните магазини по улица „Петровка“ вървеше бавно. „Заради несигурните хранителни доставки, оттеглянето на помощта на НАТО и

потенциалното икономическо ембарго“ — помисли си Скъл. Хората стискаха парите си в очакване на най-лошото.

Когато Блэкбърн и Скъл се приближиха до входа на банята, гангстерите застанаха един до друг и препречиха пътя им. Един от тях, висок мъж с тъмна коса и широка плоска брадичка каза нещо на Блэкбърн на руски.

— Я не говоря по руски — отвърна той.

Гангстерът повтори думите си и махна с ръка на американците да се отдалечат. С периферното си зрение Блэкбърн забеляза, че вторият руснак пристъпва напред и откопчава средното копче на палтото си. Беше по-нисък от първия и имаше мустаци, които сякаш бяха нарисувани над горната му устна с молив за очи.

— Току-що ти обясних, че не знам руски — каза Блэкбърн и продължи напред.

Високият го блъсна назад с рамо.

— Тогава ще ти го кажа на шибания ти английски — отвърна той. — Веднага се разкарай оттук, шибан американски задник.

Блэкбърн го изгледа за миг и после силно го удари в гърдите, като се извъртя и вложи в удара цялата си тежест. Мъжът се свлече на колене със сгърчено от болка лице. Два пъти се опита да се изправи и накрая се просна на земята в цял ръст.

Без да го изпуска от поглед, Блэкбърн видя, че бандитът с мустаците пъха ръка под палтото си, измъкна своя „Глок“ и го притисна в гърлото му, като вдигна ударника. Ръката на мустакатия замръзна под ревера му.

— Извади си ръката така, че да мога да я виждам — заповяда му Блэкбърн. — Разбираш ли ме?

Онзи кимна уплашено. Ръката му се появи изпод палтото. Скъл бързо се приближи и го претърси, бръкна под ревера му, извади пистолет „Глок“ и го пъхна в десния джоб на якето си.

Блэкбърн погледна към третия. Мъжът не се беше помръднал от мястото си. Когато погледът на американеца падна върху него, той бързо поклати глава, после вдигна ръце.

— Няма проблем — каза гангстерът. — Няма проблем.

Скъл го претърси, намери пистолета му и го прибра в якето си.

Блэкбърн още по-силно притисна дулото на оръжието си в гърлото на мустакатия.

— Помогни на другаря си да се изправи.

Той се подчини. Тримата застанаха един до друг разтреперани.

Блакбърн отново даде знак с пистолета си.

— Искам тримата бавно да тръгнете и тихо да влезете в банята. Ако издадете и един звук, който не ми хареса, няма да останете живи достатъчно дълго, за да съжалявате. Ние ще сме точно зад вас. А сега се размърдайте!

Миг по-късно всички тръгнаха по тротоара. Високият все още не се държеше съвсем стабилно на крака, от брадичката му се точеше лига.

Влязоха в банята и веднага ги обгърна влажна топлина. Някакъв прислужник надникна от странична врата и бързо я затвори.

Скъл се огледа и започна да отваря еднаквите врати. По средата на коридора откри каквото търсеше. Килер, пълен с хавлии и средства за чистене. Напъха гангстерите вътре, като прошепна смразяващо обещание за онова, което щял да направи с тях, ако през следващия час чуе от килера да се разнесе и най-тихийт звук. После затвори вратата и залости бравата с един стол. Накрая щяха да успеят да я разбият, разбира се, но не и без да вдигнат много шум — а известно време щяха да са прекалено уплашени, за да го направят.

— Хайде — каза Блакбърн на Скъл.

Сауната се намираше отляво в дъното. Можеха да чуят стоновете, които се разнасяха отвътре. Мъж поне с две жени. Без да прибира пистолета, Блакбърн кимна на Скъл и отвори вратата, за да изпусне навън част от парата.

Юрий Востов беше гол. Също и жената в скута му, притиснала задник към клатещите му се хълбоци с ръце на корема. Както и втората жена, пъхнала глава между бедрата им. Тримата стреснато погледнаха към вратата и светкавично се разделиха при вида на въоръжените мъже на прага.

Скъл свали две хавлии от закачалката на стената и ги хвърли на жените.

— Довиждане — каза той и посочи с палец през рамо към вратата. — До свидания!

Те припряно излязоха, полуприкрили телата си с хавлиите.

Востов с мъка започна да се изправя от пейката.

— Чакай — вдигна ръка Блакбърн и насочи пистолета си към него. — Ти ще останеш на мястото си.

Малките плоски очи на Востов скачаха между двамата американци като камъчета по повърхността на езеро.

— Кой сте вие? — попита той на английски. — Какво искате от мен?

Блакбърн се приближи към него, все още насочил напред пистолета си.

— Ще ни кажеш кой даде заповед за атентата в Ню Йорк — рече той. — Веднага.

— Луд ли сте? Откъде мога да имам представа...

Блакбърн притисна пистолета между краката му.

Силно.

Востов потръпна от болка. Гърбът му като че ли се плъзна нагоре по плочките на стената.

— Казвай — повтори Блакбърн и вдигна ударника.

Щрак.

Востов погледна надолу и дълбоко си пое дъх. Очите му се изцъклиха.

— От ЦРУ ли сте? — попита той. — Мили Боже, това е престъпление!

Блакбърн отново го блъсна с пистолета. Востов изскимтя и се присви. По бузите му избиха червени петна.

— ЦРУ няма да ти пръсне топките — отвърна Блакбърн. — А аз ще го направя. Ако не проговориш.

— Моля...

— Имаш три секунди — прекъсна го Блакбърн. — Една. Две...

— Педаченко — каза Востов и преглътна. — Беше Аркадий Педаченко. И други извън страната. — Той пак преглътна. — Вижте, махнете пистолета. Казах ви каквото искахте.

Силно стиснал устни, Блакбърн поклати глава.

— Не, не си — отвърна той. — Всъщност едва сега започваш.

46.

ДАГОМИС

ЧЕРНОМОРСКОТО КРАЙБРЕЖИЕ, РУСИЯ

12-ТИ ФЕВРУАРИ 2000 Г.

Облечен в леко, късо яке, долнище от анцуг и маратонки, Владимир Старинов крачеше по брега точно над линията на вълните. Соленият субтропичен вятър галеше лицето му като топла длан. Кокершпаньолът му тичаше зад него, подскачаше по белия пясък, преследваше прииждащите и отстъпващи вълнички, от време на време захапваше купчина водорасли, разтърсваше ги в челюстите си и ги захвърляше там, откъдето ги беше взел. Бе ясна, прекрасна вечер с медна луна над водата и звезди, блестящи като диаманти, безразборно пръснати върху черен бижутерски сатен.

Старинов се чувстваше изпълнен с покой. За първи път от много време. Покой. Знаеше, че много километри на север жестоката зима продължава да вилнее и че заплахата от глад заплашва да обхване цяла Русия като вихрушка. Тук обаче имаше отдих от безмилостните бойни ритми на лидерството и политическото оцеляване.

Понякога, мислеше си той, животът в Кремъл беше като да попаднеш в някаква огромна машина, която работи ли, работи безспир.

Пъхнал ръце в джобовете си, Старинов спря и погледна към водата. На около триста метра можеше да види светлините на малък кораб, който бавно се движеше по морската повърхност, почти като охлюв по гладко, тъмно стъкло.

— Е, Оме — каза той и се наведе да почеше кучето по главата. — Животът ми не е само проблеми, разбираш ли? Тук можем да се замислим и да си спомним, че битките ни имат цел. — Старинов погледна ухиленото изражение на кучето и се подсмихна. — Или не знаеш, или не те интересува за какво бърборя, а, миличко?

Кучето близна дланта му.

Все още усмихнат, Старинов се обърна и погледна през дюнните към вилата си. Прозорците ѝ светеха в бледожълто. В мрака той едва можеше да види неподвижните очертания на двамата от охраната му, които стояха на пост навън. О, колко се дразнеха от настояването му да ходи сам на тези разходки. Но имаше моменти, в които човек трябваше да остане сам.

Той постоя до водата още няколко минути, загледан в бавното движение на кораба към някакво неизвестно пристанище, и реши да тръгне обратно, за да изпие чаша чай. Навярно преди да си легне щеше да почете малко. Във всеки случай вече ставаше късно и той се чувстваше приятно уморен.

— Хайде — каза Старинов и плесна с ръце, за да привлече вниманието на шпаньола. — Нали не искаме охраната още повече да ни се ядоса?

Той тръгна обратно край брега. Кучето игриво го следваше по петите.

„Съвършено“ — помисли си Гилеа, като гледаше към плажа през двойните кръгове на очилата си за нощно виждане.

— Какво прави нашият приятел? — попита иззад нея мъжки глас.

— Очевидно се откъсна от унеса си и се връща към дачата си. — Тя свали бинокъла и запремигва, за да проясни зелените петна пред очите си. — Навярно е усетил, че тази вечер студеното Черно море го очаква. Ти как мислиш, Адил?

Високият, жилест мъж изсумтя неопределено. Подобно на Гилеа и другите на рибарския кораб, той носеше черен неопренов костюм и плавници и на челото му беше вдигната водолазна маска. На китките си имаха дълбокомери, а на раменете им висяха водонепроницаемо оръжие и екипировка. Щом се спуснеха под водата, дихателните апарати на гърдите им щяха да рециклират собствения им дъх, да абсорбират издишания въглероден двуокис и да смесват пречистения въздух с кислород, подаван от резервоарите им.

— Скимърите са готови — съобщи Адил.

Тя го погледна. И кимна. Отразената в зениците ѝ лунна светлина приличаше на парченца строшено стъкло.

— Тогава да тръгваме — каза Гилеа.

Леки и безшумни, всъдеходите се носеха по брега, като прескачаха възвишенията и вдлъбнатините с пъргава лекота. Специално произведени за „Меч“ от фирма, клон на „Ъплинк“, те бяха предназначени за двама души — водач и стрелец — и зад седалките бяха монтирани несмъртоносни оръжия. Мощните фарове бяха скрити зад затъмняващи щитове. Пътниците им носеха черни маскировъчни екипи, бронирани жилетки и защитни очила. Под каските си имаха миниатюрни радиостанции. Лицата им бяха намазани с маскировъчна боя.

Общо бяха дванайсет всъдехода — Блукбърн и Пъри начело, останалите в колона отзад.

Уверено стиснал кормилото, Блукбърн тревожно се взираше през очилата си към ниските дюни. Искаше му се вече да види вилата на Старинов, искаше му се да бе разполагал с повече от няколко часа, за да организира тази акция, искаше му се да бе знаел кога и как възнамеряват да нанесат удара си терористите, за да е в състояние да вдигне слушалката и да предупреди Старинов и охраната му. Но се тревожеше, че вилата може да се подслушва и че всеки опит да се свърже ще накара Гилеа Настик да ускори изпълнението на плановете си. Накрая бе избрал по-малкото зло — както беше направил по-рано същата сутрин, когато сключи сделка с Востов.

Сега насочи всъдехода над голяма извита дюна и спокойно я прехвърли. Пясък жулеше страните му, в главата му блуждаеха мисли за сключения договор. Той бе прост: участието на руския мафиот в атентата щеше да бъде забравено в замяна на пълно разкриване и съдействие. Беше им казал всичко, не само за Таймс Скуеър и за опита за компрометиране на Башкир, но и онова, което знаеше за замисленото за тази нощ убийство на Старинов... което бе предостатъчно. Той беше снабдил Гилеа с хора, оръжие и транспорт в замяна на един милион щатски долара. Нападението щеше да включва пътуване по вода и навярно допълнителна подкрепа от сушата. И целта

му бе решителна и окончателна — Старинов да умре. Край на игрите, край на сложните ходове.

Щеше да загине един добър човек и това щеше да сложи край на всичко — това щеше да е преврат срещу демократичната реформа в Русия.

Освен ако той и набързо сформираната група, събрана от оцелелите след нападението на наземната станция и оскъдните подкрепления от централата на „Меч“ в Прага, не се изправеха на зловещия път на терористите.

Блакбърн подкара всъдехода с пълна скорост, предаде по радиовръзката заповед до хората си и чу двигателите им рязко да увеличават скоростта, за да не изостанат.

Спомни си как устоя на изкушението да извърши директна атака през нощта, когато беше изгорена наземната станция, и мрачно осъзна, че този път обстоятелствата го принуждават да го направи.

Това бе срещу инстинкта и опита му, срещу всяка негова клетка.

Защото възможно най-лошото нещо в директното нападение бе, че можеше да се превърне в чисто самоубийство, ако врагът го очакваше.

Надуваемите им балони изпуснаха въздуха си и скимърите плавно се плъзнаха под водата.

Лъскавите гумени машини лесно бяха транспортирани на борда на рибарския кораб на Гилеа и спуснати в морето с координирана точност. Всяка от тях се задвижваше от два компактни, но мощни извънбордови двигателя и можеше да откара до брега трима души. Безшумни и неоткриваеми, те бяха в състояние да изминат седемдесет морски мили. Самите водолази можеха да останат под вода повече от четири часа, без да се тревожат за мехурчетата въздух, изпускани от обикновените акваланги. Ако се спуснеха на повече от тринайсет метра обаче, чистият филтриран кислород, произвеждан от апаратите им, щеше да окаже токсичен ефект върху тях заради по-високото налягане. Тази нощ нито времето, нито разстоянието бяха от значение — брегът беше близо и те бързо се приближаваха към него на малка дълбочина.

Минути след потопяването си скимърите изскочиха на повърхността и се понесоха с пълна скорост, възлизаща на повече от осемдесет възела, плъзгайки се като горещо олио по тефлон. Когато стигнаха на брега, водолазите бързо изоставиха машините си, извадиха от водонепроницаемите си раници автоматите и очилата си за нощно виждане и започнаха да се прокрадват пеша.

Вилата на Владимир Старинов се извисяваше върху ниска самотна скала неколкостотин метра нататък по плажа. Охраната дори не подозираше за приближаващите убийци. Прозорците все още хвърляха бледата си светлина в мрака.

Старинов вдигна чайника от печката, отиде до масата и напълни чашата си.

Преди да седне, извади кучешка бисквита от кутията на кухненския тезгях и повика Оме, протегнал в ръка лакомството, като се надяваше, че може да успокои животното. Кучето го погледна, но не помръдна. Преди няколко минути то беше изскочило от стаята и се бе промъкнало по корем до предния вход, като скимтеше, душеше и махаше с опашка.

Отначало Старинов си помисли, че го е подплашило пронизителното свистене на чайника, но сега, въпреки примамките, Оме продължаваше да лежи до вратата, без да обръща внимание на господаря си.

Старинов сви рамене, пхна отхвърлената бисквита в джоба на халата си и започна да духа чая, за да изстине. Макар че поведението на кучето може би беше малко необичайно, той не мислеше прекалено много за това — понякога Оме се дразнеше от постоянните обиколки на охраната и навярно тази вечер случаят беше аналогичен.

„Е, добре, стой си там“ — помисли си Старинов. След разходката по брега се чувстваше отпочинал и спокоен и искаше да се наслади на това си рядко състояние.

На облечения в руска военна униформа пазач му се стори, че чува звук в подножието на скалата, и отиде да провери, като

съзнаваше, че най-вероятно няма да има нищо — сигурно вятърът шумолеше в пясъка или в клоните, или пък бе минал някакъв гризач.

Погледна към колегата си от другата страна на двора и се зачуди дали да не го повика, но после видя оранжевия блясък на цигара в ръката му и реши, че е по-добре да го остави на мира.

Спусна се в подножието на скалата, спря, огледа се и се послуша. Отдалечи се още малко и отново спря. Челото му се смръщи. Макар да не забелязваше по плажа никакъв признак на движение, сега като че ли чуваше друг шум, постоянно бръмчене, като от приближаващ се двигател. Не — от много двигатели. Все още бяха на известно разстояние, но се приближаваха. Напомняше му за бръмчене на оси. Цяло гнездо оси. Но какво общо имаше това с шумоленето, което беше чул? И дали не би могло да вещае някаква опасност за министъра?

Изведнъж обезпокоен, той най-после реши да съобщи на другите и тъкмо се обърна към дачата, когато към устата му се притисна длан и около шията му се склучи кокалеста ръка, която бързо и жестоко завъртя главата му и му счупи врата.

— Чуваш ли този шум? — изсъска Гилеа на Адил. — Като от двигатели.

Той стоеше с нея на брега и се взираше в мрака — в момента приличаше досущ на дебнеца лисица. Останалите от групата се придвижваха по плажа зад тях. Убитият пазач лежеше на пясъка в краката им.

— Не... — почна той и изведнъж посочи нагоре по плажа.

Гилеа проследи с поглед показалеца му и очите ѝ се разшириха.

— Мамка му! — възкликна тя и вдигна автомата си.

Скалата със самотната вила се издигаше от лявата им страна. Блукбърн взе завоя и коничните лъчи на фаровете му незабавно осветиха мокрите фигури на пясъка, изоставените скимъри на брега и униформения пазач, лежащ с неестествено извит врат.

— Ето ги! — извика той в микрофона си. Погледът му обходи брега. — Директна атака! Напред!

Терористите се пръснаха по плажа. Блэкбърн увеличи скоростта. Двойката, която беше стояла до трупа, се хвърли към скалата. От задната седалка Пъри въртеше картечницата и изстрелваше къси, бързи откоси. Брегът изригна в огън. Модифицираните калашници се насочиха към всъдеходите и започнаха да ги обсипват с куршуми.

Един от водолазите мигновено се строполи под огъня на Пъри, улучен в гърдите от гумен куршум, и оръжието изскочи от ръцете му. Скоро след облак от пясък го последва още един.

Блэкбърн видя, че пилотираният от Винс Скъл всъдеход завива надясно и се насочва към двама мъже в мокри костюми с очевидната цел да ги отблъсне към водата. Те нагазиха до бедро, но Скъл не престана да ги преследва и се хвърли към тях като атакуващ бик. В този момент всъдеходът на Блэкбърн беше улучен от куршум и рязко зави, за да избегне огъня.

Въздухът трепереше от битката и макар че изненадата бе дала на групата на „Меч“ преимущество, те срещаха решителна съпротива. Град от 7.62-милиметрови куршуми улучи директно един от всъдеходите и водачът му полетя във въздуха като парцалена кукла. От гърдите му бликаше кръв. Машината се преобърна два пъти в движение и изхвърли мъжа на задната седалка. Загубил ориентация, той се изправи и беше застрелян преди да успее да реагира.

Терористите свалиха втори всъдеход отлясно на Блэкбърн — гумата му бе пробита и изригна въздух, изхвърчайки от колелото като свалена змийска кожа. Машината загуби равновесие, плъзна се настрани сред облак от пясък и изхвърли двамата мъже вътре. Блэкбърн видя, че единият се навежда над партньора си и му помага да се изправи. В този момент един от терористите се прицели и Макс разбра, че трябва да действа бързо.

Те бяха в капан.

Той обърна всъдехода си в тяхна посока, бързо се приближи и свали ръка от кормилото, за да махне на Пъри. Пъри кимна, насочи оръжието си и обсипа водолаза с точна канонада преди онзи да успее да стреля.

Блэкбърн отново зави и неочаквано чул автоматична стрелба от върха на скалата, изруга.

„Старинов“ — помисли си Макс и насочи машината към склона. Убийците бяха горе.

Горе при Старинов.

Гилеа и Адил тичешком прехвърлиха хребета на скалата и продължиха към вилата. Зад тях лежеше мъртъв още един от охраната и кръвта му попиваше в пясъка. Стигнаха до вратата и спряха. Гилеа отстъпи назад, за да позволи на Адил да се приближи и да я разбие.

Тя се обърна и предпазливо се огледа. Иззад къщата тичаше трети пазач и тя го преряза с откос през гърдите още преди той да ги забележи. След него се появиха още двама точно в мига, в който Гилеа чу вратата да се отваря сред дъжд от трески. Един от войниците незабавно се свлече, повален от куршума ѝ, но другият успя да стреля преди да го улучи, после залитна в широк кръг, строполи се и изпуска оръжието си.

Тя се обърна. Адил лежеше проснат пред избитата врата. Главата му бе почти отнесена. Вторият войник го беше улучил. Гилеа отбеляза смъртта му без никакви чувства.

Мислите ѝ бяха насочени към задачата ѝ, а тя бе да се погрижи Старинов да се присъедини към Адил.

Блакбърн прехвърли възвишението точно навреме, за да види как Настик прескача трупа на спътника си и се хвърля през избитата врата.

Той спря всъдехода сред облак прах, скочи на земята и се метна след нея, като в движение извади пистолета изпод бронираната си жилетка. Пъри го следваше по петите.

Блакбърн изтича вътре, зареди пистолета и се огледа. Искеше да хване Настик жива, но ако трябваше да избира между нея и Старинов, щеше да направи каквото трябва.

Фоайето беше пусто. Накъде трябваше да тръгне сега? Къде бе тя, по дяволите?

Чу Пъри да идва след него и бързо му даде знак да провери в лявата част на къщата. Самият той се насочи надясно, към помещение, което приличаше на спалня. В този момент чу кучето да ръмжи, чу изстрел и след това силен трясък, сякаш някой се беше блъснал в стена.

Когато стрелбата започна, Старинов бе в кухнята и разбрал какво става, осъзнал, че домът му е нападнат, се хвърли в спалнята, за да вземе личното си оръжие от чекмеджето на шкафа. Това беше малък 22-калибров пистолет и министърът знаеше, че няма да му е от голяма полза срещу автоматичните оръжия, които чуваше да стрелят в нощта, но разполагаше само с него.

Издърпа чекмеджето и затършува под дрехите, за да извади пистолета, и в същия миг жената влетя в стаята и насочи от упор автомата си срещу него. Усмивката, разтеглила устните ѝ, нямаше нищо общо с човешката.

И в този момент Оме изскочи изпод леглото с оголени зъби, заръмжа, хвърли се към жената и заби зъби в глезена ѝ.

Загубила равновесие, Гилеа политна, блъсна се в стената. Опита се да се задържи и да отблъсне кучето, но зъбите му дълбоко се бяха забили в крака ѝ.

— Не мърдай! — с всичка сила извика Блэкбърн и с две ръце насочи пистолета си към нея. — Пусни автомата, чуваш ли ме? Пусни го!

Тя погледна към него и здраво стисна оръжието си. Кучето отскочи и залая. Крачолът на водолазния ѝ костюм бе подгизнал от кръв. Иззад Блэкбърн в стаята прииждаха хората, с които се беше свързал по радиостанцията. Начело със Скъл, те изведоха Старинов спалнята.

— Недей да се самоубиваш — каза Блэкбърн. — Всичко свърши.

Тя го погледна. Поклати глава. Усмихна се. Треперещите ѝ пръсти се стегнаха около автомата.

И изведнъж, преди Блэкбърн да успее да реагира, Гилеа вдигна оръжието си и го насочи право към сърцето му.

— Свърши за мен — каза тя. — Свърши и за двама ни.

Устата му пресъхна. Кръвта запулсира в ушите му. Блэкбърн продължаваше да държи пистолета си насочен към нея, докато тя се целеше в него, и наблюдаваше ръката ѝ за най-лекото потръпване, като се молеше на Господ да е достатъчно бърз, за да предусети следващия ѝ ход. Зрението му се сви в тесен тунел, обхващащ ръката му, Гилеа и нищо друго.

Бавно изтече една секунда. После още една. Нито един от двамата не помръдваше. Нито едно от оръжията не се свеждаше. Въздухът около Блэкбърн като че ли изведнъж се бе сгъстил.

Той не усети внезапното раздвижване зад гърба си, докато не стана прекалено късно. Всичко се случи сякаш с мълниеносна скорост — мазното изщракване на огнестрелен механизъм до ухото му, високият пукот на оръжие зад него, изненаданото, почти иронично изражение на лицето на Гилеа точно преди куршумът да пронизва челото ѝ и да образува съвършено кръгла червена дупка над носа ѝ. Блэкбърн видя автомата да подскача в ръцете ѝ и за един ужасяващ миг беше сигурен, че пръстът ѝ инстинктивно ще натисне спусъка и че с него е свършено.

Но оръжието се изплъзна от ръцете ѝ, без да стреля, очите ѝ помътняха, краката ѝ се подкосиха и тя плавно се свлече на пода, оставяйки по стената зад себе си кръв, мозък и парченца от черепа си.

Блэкбърн сведе пистолета си и обърна глава на скованите си мускули.

Старинов стоеше точно зад него, успял да се откъсне от членовете на „Меч“, които се бяха събрали около него. От цевта на малкия му пистолет се виеше дим.

Погледът му срещна този на Блэкбърн.

— Така е по-добре — каза той.

Макс мъчително преглътна, но не отговори. Миризмата на барут дразнеше ноздрите му.

— Хората ви ми спасиха живота, аз спасих вашия. — Старинов сведе пистолета си. — Сега може би ще бъдете така любезен да ми обясните откъде се взехте.

Известно време Блэкбърн продължи да мълчи. Гледаше покрай Старинов към хората от групата си, хора, събрали се от всички кътчета на земното кълбо, за да изпълнят задача, която бе едновременно неблагодарна и извънредно опасна. Помисли си за Ибрахим и неговите пустинни ездачи в Турция, за Нимек и неговите агенти в Ню Йорк и за различните обикновени хора, направили всичко по силите си.

Какво трябваше да отговори?

Той помисли още няколко секунди и накрая просто сви рамене.

— Отвсякъде, сър — отвърна Блэкбърн.

47.

НЮ ЙОРК

МЕЖДУНАРОДНО ЛЕТИЩЕ „КЕНЕДИ“

17-ТИ ФЕВРУАРИ 2000 Г.

Залязващото слънце изпъстряше разпокъсаните облаци в небето над залива Джамейка с прелестни лилави и златни багри. Силуетът на Манхатън се очертаваше на фона на залеза. Светваха светлините из целия град, който никога не заспиваше, и Ню Йорк започваше да се обгръща във вълшебния си нощен блясък. Но Роджър Гордиън стоеше сам в края на самолетната писта, без да обръща внимание на прекрасната гледка пред себе си.

Скоро щеше да върне хората си у дома.

Болката, чувството за ужасна отговорност, което изпитваше, заплашваше да го повали на колене.

Мислеше за събитията от последните два месеца. Имаше ли нещо, което да е можел да направи по друг начин и което да предотврати този момент? Нещо, което той или помощниците му да променят, така че стотици хора да се върнат у дома живи, вместо в ковчези? Нещо, което да събере семействата им за празник, вместо за погребение?

Дори да имаше, той не можеше да се сети. Обикновено погледът към миналото разкриваше много грешки, но дори сега Гордиън не беше в състояние да открие нито един пропуснат миг, нито едно късче информация, което да не е използвал веднага след потвърждаването му.

Трагедията ги бе връхлетяла безшумно като нощна мъгла. Беше се промъкнала помежду им и бе избухнала без никакво предупреждение. Половината свят се раздвижи заради шепа авантюристи, тласкани от алчност и амбиция и неограничавани нито

от съвест, нито от морал. Бе прекалено късно, за да я спрат, още от момента, в който беше замислена.

А цената, Господи, цената...

Гордиън прокара ръка по очите си.

Таймс Скуеър бе само началото. Повече от хиляда загинали, хиляди ранени. Осиротели семейства, приятели, които никога вече нямаше да споделят с любимите си простото удоволствие на живота. Оцелелите, които никога вече нямаше да са в състояние да се насладят дори само на един ден без болка, а щяха да събират парчетата от живота си и да продължат напред доколкото могат. И всичко това само защото бяха пожелали да отпразнуват величественото начало на новото хилядолетие.

Роджър Гордиън знаеше от собствения си ужасен опит колко висока е цената.

Все пак колкото и да скърбеше за тях, тези хора не бяха негови. Тяхната загуба го беше потиснала, но той не бе пряко отговорен за смъртта им.

Ала повече от двайсет души, работили за него на места, където ги беше пратил, сега се връщаха у дома в ковчези. От наземната му станция в Русия. От Кападокия в Турция.

Познаваше повечето по име, някои от тях доста добре. Малцина бяха сред малкия кръг от хора, които смяташе за свои най-скъпи приятели.

И той ги беше пратил на смърт.

Никога вече нямаше да се събуди, без да си спомни за тях.

Никога нямаше да си прости.

И заради какво бе всичко това?

Заради политика.

Долна, воняща, покварена политика.

Хората му бяха загинали, защото някакъв влуден от властта демагог беше поискал да провали избирането на противника си.

Гадеше му се от това.

Всеки един от служителите му по свой собствен начин беше добър човек. Педаченко не бе достоен да стои в една и съща стая заедно с тях. Но в грандиозния си план за победа той беше убил всички тези хора.

О, Господи, болката...

„Стига — каза си Гордиън. — Дълбоко си поеми дъх. Престани с безкрайните самообвинения. Те не могат да променят миналото и ти знаеш докъде ще те доведат.“

Точно така.

И какво му оставаше?

Настоящето...

За момента Русия бе стабилна. Старинов бе използвал вълнението след действията на Педаченко, за да сплоти правителството си. Съединените щати и Европа продължиха помощите си за страната. Засега опасността от глад, който щеше да унищожи милиони невинни мъже, жени и деца, беше предотвратена.

Заслужаваше ли си Артър и Илейн Стайнър да умрат за това?

Не. Нищо не си заслужаваше смъртта им.

Но и нищо не можеше да поправи случилото се.

Роджър Гордиън, една от най-влиятелните личности сред световния политически елит, бе безсилен да промени миналото, дори само един миг от него. Той бе просто самотен човек с чувство за вина, очакващ да се приземи чартърният самолет, самолет, пълен с мъртвите, които никога нямаше да може да забрави.

Болеше го. Господи, колко болеше!

Какво можеше да направи?

Как щеше да продължи да живее?

Той вдигна поглед към небесата, за да открие отговора.

За първи път забеляза красотата на залеза, вече разкрил цялата си прелест. Беше смайващо. За миг Гордиън просто изпразни ума си и си позволи да се наслади на гледката. За първи път след атентата на Таймс Скуеър поглеждаше към нещо и си позволяваше да даде воля на чувствата си.

Светът все още съществуваше в цялата си несъвършена красота. Все още се въртеше около оста си и щеше да продължава да се върти, независимо какво правеха хората — добри, лоши или безлични — които пълзяха по повърхността му.

И от него зависеше да даде каквото може за бъдещето.

Артър и Илейн Стайнър биха го направили. Искаше му се да са тук с него, живи и щастливи, за да го направят. Но тях ги нямаше и затова зависеше само от него.

И навярно това беше отговорът, който търсеше.

Той не можеше да промени миналото.

Можеше само да прегърне бъдещето и да му даде най-доброто от себе си.

Бе време да започне наново.

Облян в косите златни лъчи на залязващото слънце, сивият ИЛ-76, който очакваше, се плъзна по пистата пред него. Мъже с флуоресцентни оранжеви светлини го насочиха, после други се втурнаха към него, за да поставят клинове под колелата му. Някой внимателно приближи автостълба на сантиметри от вратата на самолета. Шофьорът ѝ изключи двигателя, вдигна ръчната спирачка и изскочи навън, за да довърши ръчно последните приготовления.

Вратата на самолета се отвори и хората започнаха да излизат. Това бяха оцелелите. Някои още носеха бинтове след неотдашните си преживявания. Неколцина от по-сериозно обгорените все още бяха в Европа, тъй като състоянието им бе прекалено критично, за да ги докарат в Америка. Сълзи замъглиха очите на Роджър Гордиън. Поне не всичките му хора бяха мъртви. Благодарение на Макс и групата му, мнозина от онези, които със сигурност биха загинали, вървяха по пистата без чужда помощ. Той премигна, за да проясни погледа си.

Вратата в задната част на самолета се отвори. Засвириха музикантите, които беше ангажирал за случая, и тържествените звуци на Бах изпълниха въздуха. И тогава спуснаха на земята ковчег. Първият от много други. Чувството за вина отново заплаши да го погълне. Той го потисна и се съсредоточи върху спомените си. Картини от дните, които беше прекарал с Артър и Илейн в наземни станции по целия свят. Обстановката често се бе променяла, но едно нещо оставаше постоянно, също толкова неизменно като времето. Обичта между двамата никога не угасваше и беше пример за всички, които ги познаваха. Смъртта не можеше да промени това. Такава обич бе прекалено силна, за да бъде унищожена от куршума на убиеца. Гордиън знаеше, че са заедно, където и да бяха сега, и че това щеше да е тяхното желание.

На пистата продължаваха да спускат ковчези. Нови спомени прииждаха в главата на Гордиън. Той беше длъжник на тези хора. И нямаше да може да им се отплати през целия си останал живот.

Бе време да издигнат паметници в тяхна чест.

Роджър щеше да възстанови наземната станция в Русия, да построи други като нея и да ги използва, за да направи така, че информацията свободно да пътува през степите и по целия свят. Само това беше в състояние да попречи на трагедията да се повтори, да предотврати насилието преди да е започнало. И той можеше да го постигне.

Да, Гордиън щеше да продължи.

Но това някак си не бе достатъчно.

Пред очите му отново изплува образът на Илейн и Артър, така, както ги беше виждал за последен път. Вече на възраст, те имаха дълго и богато общо минало, което да ги свързва — държаха ръцете си като младежи и вървяха през поле, осеяно с първите пролетни цветя. Обичта им изпълваше въздуха.

Това също беше паметник.

Той знаеше какво биха искали от него Артър и Илейн.

Бе време да позвъни на Ашли и да оправи нещата.

Роджър я обичаше. И тя го обичаше. Това беше прекалено красив дар, за да го загубят. Също като Артър и Илейн, той трябваше да се научи да цени жена си. И заради самия себе си, и заради тях Гордиън бе длъжен да даде на брака си истински шанс.

„Довечера — помисли си той. — Ще ѝ се обадя довечера. Заклевам се.“

Когато свалиха и последния ковчег, когато избледняха и последните отблясъци на деня и ги замени бялата светлина на прожекторите, Роджър Гордиън даде знак за началото на церемонията, която беше организиран. „Светът — помисли си той — никога няма да забрави какво се случи с всички тях.“

Нито пък той.

Бе време да изкове новото начало, заради което бяха загинали хората му.

Дължеше го на всички тях.

Прозвучаха барабани и церемонията започна.

Роджър Гордиън пристъпи напред, за да поеме отговорността за скъпоценния товар.

И тогава разбра, че пътуването му едва започва.

Роджър Гордиън отвори сърцето си, за да прегърне бъдещето.

Издание:

Том Кланси. Политика

Американска, първо издание

Превод: Крум Бъчваров

Редактор: Иван Тотоманов

Художествено оформление на корица: „Megachrom“ — Петър Христов

ИК „Бард“ ООД, 1998 г.

ISBN: (липсва)

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.